JOHN LEWIS CARLINO

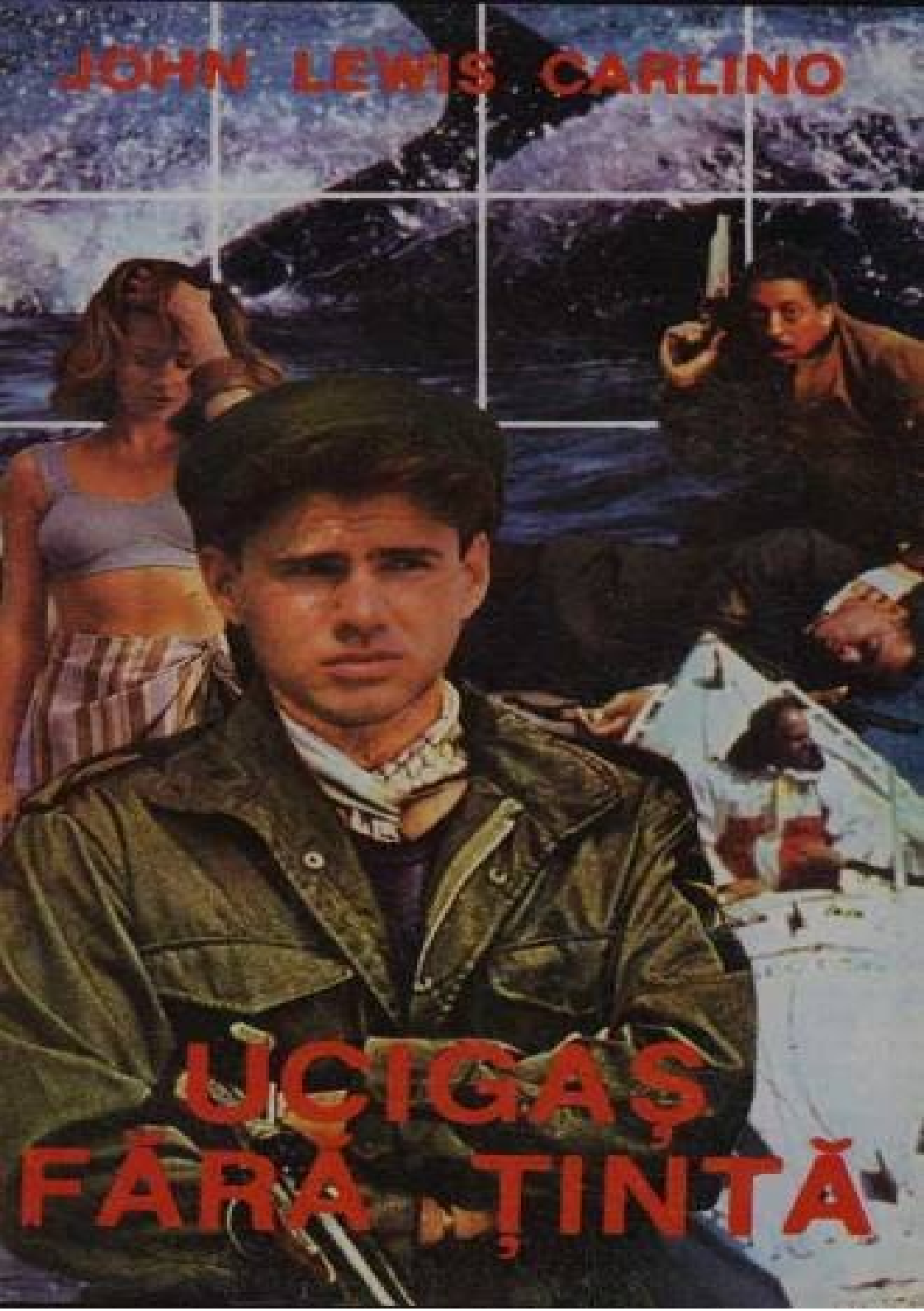

UCIGAȘ FĂRĂ ȚINTĂ

John Lewis Carlino
Ucigaş fără ţintă

I

Arthur Bishop plutea încet pe sub apă purtat de un curent cald şi mângâietor. Acelaşi curent agita uşor sub el plantele marine. Sargase, iarbă de mare şi fucus abia unduiau şi se legănau într-un dans liniştit.

Era atent să nu aspire decât puţin aer prin tubul de respiraţie şi la intervale lungi. Doar bătăile palmelor sale şi un şir de bule de aer care urcau la suprafaţă trădau prezenţa acestui intrus în lumea tăcerii.

Uluitorul peisaj submarin îşi desfăşura în faţa lui o varietate de forme şi culori. Plăci fosforescente alunecau sub ochii lui încet, apoi se destrămau când trecea pe lângă ele.

Curentul, apa şi prospeţimea ei păreau să-i pătrundă în costumul de scufundător şi să i se infiltreze sub piele, ca şi cum n-ar mai fi fost nicio diferenţă între corpul său şi mediul înconjurător. Într-un ungher al minţii, al şaselea Concert Brandenburgic îngâna unduirile mării.

Privi la ceas şi rămase surprins văzând cât timp trecuse. Dar de fiecare dată era la fel. Sub apă uiţi de timp şi spaţiu…

În timp ce urmărea un banc de corali, lumina

trecu de la verde la bleu, apoi se întunecă uşor pentru a deveni violet închis atunci când bancul pătrunse într-o strâmtoare neguroasă care delimita reciful de largul mării.

Se opri şi aruncă o privire în hăul acela. Muzica păru să se audă mai tare. Mâinile şi picioarele îi înţepeniră uşor ca sub efectul unei mici descărcări electrice.

Totuşi, nimic nu mişca în adâncimile lipsite de lumină ale hăului. Dar instinctul nu-l înşela niciodată.

Ochii săi scotociră umbrele, scrutară formele. Nimic nu mişca în afara unui mic banc de peşti care se hrănea într-un buchet de paratipate... îşi adună încetişor forţele, îşi goli plămânii de aer, se coborî fără efort în bezna aceea, apoi rămase nemişcat în adâncimile azurii, aşteptând ca ochii să i se familiarizeze cu întunericul.

Treptat se iviră diverse forme: plante, capul unei morene arătându-şi dinţii şi a cărei gură se deschidea şi se închidea ca şi cum s-ar fi sufocat... O pisică de mare trecu şi se ascunse sub nisip. Cercetând cu de-amănuntul toate ungherele hăului, simţi crescându-i neliniştea. Era ceva pe aici. Cu coada ochiului zări o mişcare. Întoarse capul şi deveni şi mai atent. Când o umbră ieşi dintr-o crăpătură şi trecu prin dreptul luminii, recunoscu un meru de doi metri care alunecă leneş către o tufă de

gorgone şi începu apoi să mănânce.

Bishop surâse sub mască. Verifică harponul puştii submarine căreia îi scoase siguranţa. O linişte adâncă îl cuprinse... Un sentiment de echilibru care îl făcea aproape vesel. Îşi goli plămânii de aer, pe urmă se apropie încet de pradă.

Timp de câteva clipe fiinţele din jurul lui nu părură să-l vadă. Mişcările sale erau în perfectă armonie... liniştite... tandre... unduioase. Pe urmă ceva începu să se schimbe. Ca şi cum peştii îşi dădeau seama încet-încet de scopul mişcărilor sale. Nu inspira încă pericol, dar înaintarea îi era rectilinie şi constantă, şi nu la întâmplare, ca mai înainte.

Neliniştea se transformă în teamă pe măsură ce distanţa dintre Bishop şi meru se micşora. Acum se afla în bătaia puştii. În jurul lui bancuri de peşti se îndepărtau şi fugeau, presimţind un pericol iminent. Câţiva metri încă... dar marele peşte simţise şi el o prezenţă ciudată. Se întoarse uşor şi zări o formă necunoscută care cobora către el. Peste tot apa unduia datorită confuziei şi spaimei.

Bishop ochi un pic înaintea peştelui şi trase. La zgomotul detunăturii cartuşului de oxid de carbon. Peştele ţâşni înainte şi harponul îl străpunse drept după urechi. S-ar fi zis că peşte şi harpon fuseseră contopiţi brusc, ca prin magie, atraşi unul de altul de un magnet

irezistibil, atât de perfectă fusese lipirea lor.

O mulţime de bule de argint se împrăştiară în urma peştelui care urca. O sfoară de nailon alb, asemenea unui ciudat cordon ombilical lega harponul de Bishop. Peştele se zbătea, se zvârcolea în spasme disperate, dar rana era prea adâncă. O slabă bătaie de coadă şi a înotătoarelor pectorale şi peştele începu să se stingă. Bishop strânse cu mişcări încete coarda. Nu mai simţea sentimentul acela de căldură, de armonie. Nu mai simţea nimic.

Pe plajă, Bishop scoase harponul şi pe urmă se uită îndelung la peşte. Nu era încă mort. Corpul său palpita cu disperare. Gura-i enormă se deschidea şi se închidea cu ciudate zgomote înăbuşite: în afara apei peştele se sufoca. Bishop se aplecă atunci asupra ochilor peştelui mort, mari globuri încremenite în teroare. Era ceva familiar în fixitatea acestei priviri sticloase. Descoperi asemănarea. Tripticul lui Bosch reprezentând *Ispitirea sfântului ANTON.* În josul panoului central se afla un peşte mare alb, în profil. Cu gura larg deschisă. Cu ochiul negru, strălucitor, acuzator. În apa care înconjura peştele şi deasupra lui, în cer, o mulţime de demoni şi vrăjitoare. În afară de culoare, peştele pe care tocmai îl omorâse semăna întru totul cu cel al lui Bosch.

Bishop era uluit de asemănarea asta. I se păru mai întâi că peştele era identic cu cel din

triptic: pe urmă, detaliile exterioare dispărură şi avu impresia că este aspirat de întunecimea acestui glob fără viaţă care părea de asemenea să-l fixeze. I se făcu greaţă. Simţi furnicături în braţe. Se întoarse brusc, îşi strânse repede ustensilele şi se-ndreptă spre hotel. Plaja era pustie.

După ce făcu un duş, i se păru că greaţa care îl cuprinsese pe plajă îi trece încetul cu încetul. Respiraţia îi deveni mai profundă şi mai regulată. Ieşi gol din sala de baie şi traversând camera ajunse pe terasă. Rămase acolo o vreme privind marea, ascultând liniştea pe care o sfâşia doar ţipătul îndepărtat şi intermitent al vreunui pescăruş. Pe urmă îşi dădu seama că se reflectă într-o oglindă din perete şi se întoarse. De fiecare dată când se privea, o făcea cu acelaşi sentiment de surpriză. Avea 47 de ani. Ştia că procesul catabolic se desfăşura de vreme îndelungată. Totuşi, imaginea din oglindă era zveltă, fermă, în plină formă fizică. Nu-şi amintea să fi fost vreodată altfel. Îşi şterse părul, pe urmă puse cu grijă prosopul pe spătarul unui scaun ca să se usuce. Ai fi zis că fiecare dintre gesturile sale, fiecare mişcare era imaginea unui mod de viaţă bine organizat, supus, unei discipline riguroase, şi că era chibzuită îndelung.

Îşi îmbrăcă halatul şi se apropie de noptieră, luă o carte şi un bulgăraş de ceară şi ieşi pe

terasă. Se aşeză, deschise cartea şi începu că citească. În acelaşi timp, degetele mâinii sale drepte frământau metodic bila de ceară: un vechi obicei menit să facă să lucreze deodată şi spiritul şi corpul.

Bishop fu întrerupt de ţârâitul scurt şi insistent al telefonului. Se ridică enervat, se apropie încet de aparat; duse receptorul la ureche. Auzi o voce care îi era la fel de familiară ca şi contactul pielii sale, ca şi sunetul propriei lui respiraţii. Era o voce dulce, lipsită de emoţie, aproape un murmur, aproape un ecou al mării căreia îi auzea zgomotul dincolo de terasă. De fiecare dată când o auzea, această voce părea, ca şi marea, să declanşeze în el mari valuri de pace şi sentimentul unei armonii profunde.

— Domnul Bishop?

Bishop aşteptă o clipă înainte de a răspunde: – Da?

— Avem ceva pentru dumneavoastră. Puteţi veni?

Armonia se aprofundase, valurile erau puternice, asemenea vibraţiilor unor enorme clopote pe care le-ar fi avut în el, valuri de căldură, de pace, de plenitudine.

— Când?

— Acum.

— Da.

După o pauză vocea zise:

— Mulţumesc.

Bishop puse receptorul în furcă, privi bila de ceară complet înmuiată în mâna sa, apoi, cu un surâs uşor, se duse să-şi caute valiza în garderobă.

*

Totul era acum în mişcare. Mari bucăţi de nori treceau încet prin faţa hubloului avionului. Vedea dedesubtul lui strălucirea metalică a mării pe care tocmai o părăsise. Se gândi la locul unde se aflase câteva ore mai înainte: mişcarea, fluxul, liniştea, culorile, viaţa care continua, aşteptându-i întoarcerea. Se adânci în fotoliu, deschise cartea şi începu din nou să citească. Abisul, spunea autorul, se putea deschide în împrejurări fără importanţă... Deodată fu întrerupt de femeia care stătea aşezată lângă el:

— Minunat.

Bishop se întoarse şi o privi. Avea în jur de treizeci de ani. Era drăguţă şi îşi sorbea paharul surâzând şi legănându-şi capul în ritmul muzicii transmise la cască.

— Într-adevăr, minunat, făcu ea scoţându-şi casca.

Bishop o privi descumpănit:

— Ce anume?

Ea îşi atinse casca atârnată acum de gât:

— Muzica. Acest minunat zgomot electric şi ritmul. Da, da, ritmul. Ei ştiu ceva ce noi

ignorăm. Aceşti tineri. Vă plac?

Bishop încercă să-şi ascundă iritarea:

— Depinde.

Ea privi cartea pe care o ţinea pe genunchi şi întinse braţul, o închise pentru a citi titlul de pe copertă:

— *L'être et le Néant.* Ah, da, Sartre. Surâse. Sunteţi un intelectual?

Bishop luă cartea din mâna tinerei şi o redeschise la pagina unde rămăsese.

— Da.

Se lăsă liniştea. Plină de o oarecare încordare. Femeia bău o înghiţitură şi continuă să surâdă. Aparent fără noimă. Atinse pagina cu degetul arătător:

— Ar fi trebuit să scrie *L'être où le Néant.* Altfel, n-are niciun sens. Este o contradicţie. (Se gândi un moment în linişte, pe urmă îl privi pe Bishop şi îi scrută chipul.) îmi plac mult intelectualii. Îmi place felul lor de a fi. Cu ei nu e nevoie să pari cucerită. Ei sunt detaşaţi. Da, asta e. Te lasă cu ideile tale fantastice. Apreciez când sunt lăsată în pace. Şi dumneavoastră?

Bishop se agită, nesimţindu-se în largul său, încercând să-şi concentreze atenţia la pagina din faţa ochilor. Răspunse pe un ton sec şi categoric:

— Din nefericire, asta se întâmplă din ce în ce mai rar!

Femeia râse zgomotos. Prea zgomotos. Câţiva pasageri se întoarseră să privească. Ea bău o mică înghiţitură şi continuă să şuşotească, de parcă ar fi aflat un mare secret, pe urmă se aplecă şi îşi frecă obrazul de umărul lui Bishop:

— Oh, nu vorbiţi aşa, spuse ea, vă rog. Vă previn, reacţionez deschis la insulte. Asta e din copilărie. Cred că e legat de tatăl meu – o problemă de ereditate. Aveţi o ţigară?

— Nu.

Femeia continuă să surâdă.

— Vă mulţumesc. Medicul meu vă mulţumeşte. Liga americană contra cancerului vă mulţumeşte.

Bishop se simţea din ce în ce mai puţin în largul său, dar femeia se înverşuna, conştientă acum de încordarea pe care o stârnise în Bishop şi ferm decisă să profite de avantajul ei.

— Beţi un pahar cu mine?

Bishop sună stewardesa. Femeia surâse, savurându-şi victoria, pentru că gestul lui Bishop era un semn de capitulare. Degetele sale mângâiară palma vecinului ei.

— Sunt bine, dar nu prea frumoasă. Nici chiar drăguţă. Ceea ce place la mine este autosatisfacţia exprimată de ochii mei. Şi apoi gura mea. Forma ei. Un fel de susceptibilitate în conturul buzelor. Înţelegeţi...

Bishop trecuse de stadiul iritării. Abia reuşea să se stăpânească. Cuvinte pe care tocmai le

citise îi reveniră în minte. Ah, era adevărat că abisul se putea deschide în împrejurări fără importanţă. Începu să gâfâie. Mici broboane de sudoare îi apărură pe frunte. Gura i se schimonosi într-o grimasă, în timp ce femeia continua:

— Am un corp foarte drăguţ. Trebuie să spun că mă străduiesc să-l îngrijesc. Se întrerupse, se aplecă spre el, îşi aproprie faţa de cea a lui Bishop şi adăugă: Aşa se va întâmpla între noi? Mă veţi lăsa cu ideile şi fantasmele mele?

Bishop era pe punctul să răspundă când apăru stewardesa:

— Ce doriţi, vă rog?

Bishop deschise gura, dar femeia vorbi înaintea lui:

— Domnul ar vrea...

Se întoarse către el şi îl întrebă din priviri.

Bishop se îndreptă uşor, privi culoarul central, şi zări un scaun liber în faţa lui:

— Locul acesta este liber?

— Da... răspunse stewardesa, descumpănită.

— Mulţumesc. Bishop îşi luă mapa şi se ridică. Scuzaţi, zise el.

O apucă pe culoarul dintre scaune, se opri în faţa locului liber şi se aşeză. Pasagera şi stewardesa se priviră fără să înţeleagă. Pe urmă călătoarea dădu din cap şi începu să râdă.

Bishop se adânci în fotoliu şi închise ochii.

Nu-şi dădu seama în cât timp, dar, treptat-treptat, respiraţia sa redeveni normală, tensiunea îi scăzu, corpul i se destinse, în timp ce termina ultima frază din obişnuitul său exerciţiu mental. Deschise ochii. Surâsul îi destinse buzele. Metamorfoza era uimitoare. Îşi regăsise sângele rece. Era stăpân pe el însuşi. Deschise cu grijă cartea şi căută pagina unde rămăsese. Citi că libertate nu poate fi înţeleasă decât ca produs determinat al eului conştient.

II

Taxiul se opri în mica fundătură Sutton Place Square. Bishop coborî din maşină, plăti şoferului, se întoarse şi se îndreptă către o clădire impunătoare în spatele căreia se afla East River. Urcă scările peronului, scoase o cheie din buzunar şi deschise uşa. Nu intră imediat, zăbovind ea să aspire mirosurile umede care urcau din fluviu. Seara era ciudat de calmă, scuarul, pustiu. Era bine să revii acasă. Se întoarse şi intră.

La parter erau o bucătărie, o sufragerie şi un mic birou. La etajul întâi dărâmase coţi pereţii şi nu mai rămăsese decât un imens salon. Dormitorul, sala de baie, o cameră obscură şi un mic laborator se găseau la etajul al doilea. Toată casa era luxos mobilată într-un stil modern plin de eleganţă. Pereţii erau zugrăviţi

în galben şi acoperiţi cu gravuri şi pânze: Crişti de Goya, lucrări de Soutine, Bacon, reproduceri după tripticele lui Bosch. Şi o mulţime de sculpturi, printre care statui romane.

Bishop aprinse lumina şi rămase o vreme nemişcat în pragul uşii, ca pentru a asculta zgomotele casei sale. Pe urmă urcă repede în cameră, făcu un duş, îmbrăcă un halat şi coborî în salon. Se aproprie de un magnetofon stereo, alese o casetă ş potrivi volumul. În încăpere răsunară imediat sunetele primului Concert Brandenburgic de Bach. Se întoarse, înaintă spre un dulap şi scoase o sticlă de „Noaptea sfântului Gheorghe”. Destupă sticla şi îşi turnă încet vinul într-un pahar de cristal de Baccarat, la fel de fin ca şi hârtia.

Mirosi îndelung paharul. Găsind buchetul satisfăcător, puse sticla şi paharul pe masă, pe urmă se îndreptă către o bucată de zid lambrisată în coajă de nuc. Apăsând cu degetul un buton ascuns între lambriuri, declanşă un zgomot electric slab, în timp ce un mare panou de afişaj ieşi încetişor din zid. Bishop scoase din buzunarul halatului bulgărele de ceară pe care începu să-l frământe. Merse şi-şi luă paharul de vin de pe măsuţa joasă, pe urmă reveni în faţa tablei pentru a studia elementele care erau prinse pe ea.

În mijloc se afla fotografia, format 20×25, a unui bărbat de vreo 60 de ani, cu ochelari şi

puţin chel. În jurul fotografiei, diagrame, orare legate de diverse activităţi. De asemenea se aflau multe pagini de note relative la obiceiurile, la antecedentele medicale şi la micile manii. Planurile detaliate ale diferitelor încăperi indicând distanţa de la anumite puncte la alte puncte, măsurate cu grijă şi reproduse la scară. Linii trase uşor cu stiloul indicau un raport între diferite elemente. Săgeţi semnalau anumite date în aparenţă mai importante decât altele. Întreg ansamblul te ducea cu gândul la munca unui arhitect plin de grijă şi meticulos care îşi dăduse multă osteneală pentru a aduna detalii despre un om şi viaţa lui.

Mâna lui Bishop continua să frământe bulgărele de ceară, în timp ce examina rând pe rând mai multe fotografii ale unui apartament, în mod vizibil luate cu teleobiectivul. Alături de aceste fotografii se afla schema în secţiune a unei bucătării cu lampă de gătit. Desenul acesta îi reţinu îndelung atenţia. Îl studie cu fruntea încreţită de concentrare. Pe măsură ce întrevedea soluţia începu să surâdă. Luă o înghiţitură de vin, pe urmă începu să ia note cu stiloul. Surâsul nu-i părăsi buzele şi începu să fluiere. Mai curând cu o respiraţie uşoară, decât cu fluieratul, acompanie Concertul Brandenburgic.

„Lampă de gătit – ACID SULFURIC (cronometrat)

Lampă mică – DILATARE CELULOZICĂ

Carte – TRI-IODURA DE AZOT (ia foc prin fricţiune)

Ceai – PANTOPON, 0,5 g DE PACHEŢEL

Carte la fereastră – pentru a stabili nivelul de ochire

Plimbare – orele 16–17

Aranjarea – 16,30 (max. 4 min)”

Sub această coloană de note trase o linie şi scrise:

„Arderea hârtiei – incinerare rapidă şi totală”.

Se îndepărtă de tablă şi se aşează pe canapea, degustându-şi vinul, studiindu-şi pianul, asigurându-se că fiecare detaliu fusese cu grijă, scrupulos, analizat şi cântărit. Punând cel de-al patrulea Brandenburgic, îşi dădu seama că planul său rezista la orice probă. Era gata. Ca un răspuns la gândul său, soneria telefonului răsună.

Aşteptă o clipă, pe urmă ridică încet receptorul din furcă.

— Da?

Era vocea familiară, dulce, aproape mângâietoare.

— Am vrea să treceţi la acţiune. Sunteţi gata?

— Da, răspunse imediat Bishop.

Vocea sa nu trădă în niciun fel surescitarea pe care o simţea urcând în el. Aşteptă o clipă înainte de a forma numărul unei companii aeriene pentru a-şi rezerva un loc.

III

Îmbrăcat în jeanşi de bumbac spălăcit şi cu o vestă uzată din piele de căprioară, Arthur Bishop stătea aşezat pe patul amărî tei sale camere de hotel, în centrul oraşului Los Angeles. Privindu-şi ceasul văzu că era patru fără cinci. Îşi puse la ochi binoclul şi fixă imobilul din faţă, concentrându-şi atenţia asupra etajului al patrulea. Apartamentul compus din două încăperi, era în aceeaşi stare ca şi atunci când, cu trei luni în urmă, îl examinase cu atenţie. Nimic nu fusese mişcat. Pereţii salonului erau tapisaţi cu cărţi şi dosare. Peste tot erau hârtii şi cataloage de timbre. Proprietarul era vizibil un filatelist pasionat. Zărind o mişcare în stradă, îndreptă binoclul în jos. Bărbatul a cărui fotografie era prinsă în pioneze pe tabla de afişaj ieşea din clădire. Era mic, firav, şi privirea sa mărturisea nelinişte şi nervozitate. Se opri înainte de a păşi pe trotuar, privi cu atenţie la stânga şi la dreapta şi după ce se asigură astfel se îndepărtă de clădire cu paşi repezi.

Bishop dădu uşor din cap, pe urmă se duse şi deschise o veche valiză de carton şi luă de acolo un pacheţel. Ieşi din cameră fără să se grăbească, coborî în stradă şi intră în clădirea pe care omuleţul tocmai o părăsise.

În timp ce urca la etajul al patrulea, îl năpădeau încet-încet senzaţii familiare lui. Avea impresia că se cufundă într-un mediu lichid şi cald, pentru că senzaţia de armonie era deosebit de puternică. Cald.

Pace. Plenitudine. Aproape dădea impresia că este somnambul, că e atras de un magnet ciudat şi puternic.

Când ajunse la etajul al patrulea îşi acceleră mişcările fără ca totuşi să se grăbească. Se opri în faţa unei uşi de la mijlocul culoarului, privi o clipă broasca şi scoase din buzunar un şperaclu. O răsucire rapidă îi permise să intre.

Mişcările lui păreau acum aproape automate, ca şi cum le-ar fi executat deja de o mie de ori, în maniera unui bun atlet sau dansator. Îşi vârî în gură o lamelă de chewing-gum şi începu s-o mestece intrând în bucătărie. Se apropie de lampa de gătit, scoase din buzunar o mică trusă de unelte şi demontă acul de reglare al micii lămpi. Cu ajutorul unei pipete luă puţin lichid dintr-o fiolă pe care o scosese din trusă, picură lichidul pe valvă şi montă din nou lampa. Se întrerupse o clipă ca să asculte, pe urmă, neauzind zgomote pe culoar, îşi reluă munca.

Îndepărtă uşor lampa de gătit de perete, scoase bucata de chewing-gum din gură şi făcu un mic inel pe care îl fixă de ţeava de gaz. Dintr-altă fiolă luă puţin acid sulfuric şi glicerină, umplu rezervorul format de guma de

mestecat, pe urmă puse lampa de gătit la locul ei.

Deschise dulapul de deasupra chiuvetei, scoase o cutie cu plicuri cu ceai, o desfăcu, numără plicurile şi le înlocui cu un număr egal de plicuri luate din buzunar. După ce verifică rapid lampa de gătit şi dulapul, intră în cealaltă încăpere.

Luă o carte de pe o etajeră, o deschise şi apăsă încet o anvelopă de plastic pentru a extrage o pastă brună pe care o întinse cu grijă pe faţa internă a copertei. Închise cartea şi o puse la loc pe etajeră, cu coperta către fereastră.

Se întoarse, aruncă o privire către fereastra care se afla în faţa cărţii, pe urmă se plasă în mijlocul camerei, la jumătatea distanţei dintre carte şi geam. Întinse braţele pentru a figura o linie dreaptă mergând de la carte la fereastră. Desenă o cruce mică pe geam cu ajutorul unei bucăţi de cretă galbenă. Pe urmă se întoarse şi, rotindu-şi privirea, se asigură că totul este în ordine. Se îndreptă spre uşă, ciuli din nou urechea ca să audă ce se petrece pe coridor şi, în sfârşit, plecă din apartament.

Aşezat lângă fereastra camerei sale de la hotel, Bishop supraveghea strada. Îşi privi ceasul. 17 şi 17 minute. Îşi muşcă buzele. Omul pe care trebuia să-l ucidă era în întârziere. Nu cumva?... Chipul i se destinse când îl văzu pe

omuleţ dând colţul străzii şi intrând în clădire. Bishop îşi ridică binoclul şi îl îndreptă spre apartament. Bărbatul intră câteva clipe mai târziu.

Toate preparativele, orele de observare, de reflexie, detaliile minuţioase... ecuaţia teoretică se traduceau în viaţă prin simpla acţiune a unui om care se întorcea acasă. Bishop fusese întotdeauna uimit să constate că evenimentele aveau un aer natural şi, în acelaşi timp, misterios. Avea impresia că vede ridicându-se, pe scenă, o cortină ce descoperea o dramă căreia numai el singur îi cunoştea desfăşurarea şi sfârşitul, cunoaştere care năştea în el un sentiment de pace, atât de intens şi total încât avea câteodată impresia că se mişcă într-un somn profund. Asta nu se produsese decât o dată în timpul evenimentului, dar se petrecuse deja de sute de ori în capul său, iar acum devenea realitate înainte chiar de a se petrece pe scenă.

În apartamentul din faţă, omuleţul îşi dezbrăcă paltonul şi intră în bucătărie. Aprinse lampa de gătit şi puse un ceainic pe foc. Scoase un plic de ceai din dulap şi îl puse într-o ceaşcă. Reveni în cameră şi începu să răsfoiască un catalog de timbre aflat deschis pe masă. Fluieratul ceainicului îl readuse în bucătărie. Turnă apă într-o ceaşcă pe care o aduse în cameră. Se aşeză pe pat şi bău ceaiul

cu mici înghiţituri, continuând să se uite în catalog. Bishop îşi privi ceasul. După zece minute, omuleţului i se făcu somn. Îşi puse capul pe pernă şi închise ochii. Trecură alte zece minute. Bishop coborî binoclul şi se răsturnă în fotoliu. Din nou privi la ceas, pe urmă scoase bulgărele de ceară din buzunar şi începu să-l frământe încet. Cerul se întuneca repede.

La orele 23, lichidul limpede pe care Bishop îl pusese pe acul de reglare al lămpii de gătit se solidifică sub forma unei spume vâscoase, stingând încet şi definitiv flacăra.

La 1 şi 27 de minute, acidul sulfuric străbătuse ţeava de gaze care era branşată la bucătărie. Se auzi deodată şuieratul gazului.

Erau orele 3 dimineaţa când Bishop îşi consultă din nou ceasul. Se încordă uşor. Puse bulgărele de ceară în buzunar şi merse să caute o cutie în dulap. Scoase de acolo o carabină cu aer comprimat, prevăzută cu un vizor telescopic. Introduse un tub de CO_2. Pe urmă încărcă arma cu un singur cartuş. Îşi scoase vesta, o înfăşură într-un pachet, o puse pe marginea ferestrei şi sprijini de ea carabina. Ridică fereastra-ghilotină, atât cât să treacă ţeava armei, pe urmă privi prin vizor şi începu să ochească. Îl stăpânea aceeaşi impresie de somn, de pace, atât de puternică încât abia îşi dădea seama de mişcările sale. Era ca şi cum

un altul se afla în spatele lui şi îşi transmitea voinţa gândurilor şi muşchilor lui Bishop.

Centră vizorul pe marcajul cu cretă galbenă desenat pe fereastră şi continuă să ochească. Inspiră profund, pe urmă îşi goli plămânii încet şi regulat. Degetul apăsă pe trăgaci, pe urmă răsună o detunătură slabă. Glontele străbătu geamul din faţă drept în centrul crucii şi lovi coperta cărţii. Se auzi imediat o detunătură datorată tri-iodurii care luă foc prin fricţiune.

Avu loc după aceea explozia gazului acumulat în apartamentul care se schimbă dintr-o dată într-un infern. Asta dura una sau două secunde şi totuşi Bishop asista la spectacol ca şi cum s-ar fi desfăşurat cu încetinitorul. Prima explozie îl proiectă în aer pe omuleţ şi îl făcu bucăţi. A doua explozie, în bucătărie, dărâmă zidurile apartamentului, lăsând în clădire a gaură largă unde dansau flăcări de un alb feroce.

IV

După ce ateriză pe aeroportul Kennedy, Bishop nu merse drept acasă. În avion, senzaţia pe care o simţise cu atâta forţă la Los Angeles se domolise treptat. Încercase să o păstreze, să retrăiască evenimentele pentru ca să conserve pacea, armonia. Nu reuşise. În timp ce avionul se apropia de New York, prăpastia se deschidea din nou în faţa lui, o prăpastie neagră, fără

fund, de neocolit şi, odată cu ea, suflul scurt, senzaţia de greaţă care îi urca din stomac. Dăduse o luptă înverşunată, concentrându-şi toată voinţa să retrăiască în amintire explozia, dar nu-şi atinsese ţelul. Totul îi scăpase şi nu-i rămăsese decât gustul amar de fiere, zgomotul respiraţiei sale gâfâite şi stomacul său deranjat. Găsise refugiu într-un cinema de pe strada 42.

Privise filmul într-o stare vecină cu hipnoza. Era vorba de o epopee războinică fără interes, unde în fiecare clipă răsuna ţăcănitul de mitralieră, zgomotul mortierelor şi al artileriei grele. Panica sa păru să se liniştească pentru moment. Chipul lui avea o curioasă expresie senină, aproape dulce, în timp ce contempla scenele de violenţă desfăşurate pe ecran. O pereche de adolescenţi era aşezată în faţa lui. La început, priviră liniştiţi, pe urmă băiatul spuse ceva la urechea fetei. Aceasta izbucni în râs şi se dădu mai aproape de el. Tânărul o înconjură cu braţul şi începură să se sărute.

Atenţia lui Bishop fu încet-încet distrasă de mişcările perechii din faţa lui. Privi un moment fascinat siluetele care se apropiau, apoi se îndepărtau. De fiecare dată când se separau, ecranul făcea să apară între ei feţe arse, corpuri ciopârţite de bombele cu napalm.

Săruturile deveniră mai grăbite şi strigătele şi plânsetele de pe ecran se amestecau cu

respiraţia gâfâitoare a fetei şi băiatului care se îmbrăţişau. Pe ecran, un soldat japonez ieşea în goană dintr-o grotă; un puşcaş marin, cu surâsul pe buze, îndreptă spre el aruncătorul de flacări. Japonezul luă foc. Fata gemea din ce în ce mai tare; băiatul aruncă o privire neliniştită în jurul lui, pe urmă, un pic jenat, puse uşor mâna pe gura prietenei lui:

— Stt... murmură el.

— Te rog... te rog, imploră fata.

Băiatul aprobă cu un semn şi se lăsă încet în fotoliu. Fata îşi dădu şi mai mult capul pe spate. Bishop îi vedea acum chipul, surâsul, în timp ce capul băiatului se apleca spre pulpele ei, spre petecul de negreaţă umed care-l aştepta.

Timp de câteva minute Bishop privi, ascultă şi, pe urmă, brusc, se ridică şi ieşi în fugă, sufocat, ca şi cum o fiinţă invizibilă l-ar fi strâns de gât.

Porni cu paşi largi, aproape în fugă, către Broadway, pe urmă o luă spre nord. Era vineri seara şi trotuarele erau negre de lume. Încercă să-şi păstreze acelaşi ritm de mers, dar era jenat de mulţimea care foia în jurul lui.

Continua să înainteze încercând să se smulgă din mulţime, dar verigile acestui lanţ de carne păreau să se strângă în jurul lui. Începu să le vadă, să le audă, în frânturi, ca pe un colaj grotesc şi viu. Luminile aruncau fulgere

orbitoare. Buzele se mişcau cu o viteză vertiginoasă pentru a Vorbi, săruta, urla, râde, blestema. Mâini se agitau, braţe se strângeau. Palme se-ncleştau în pumni sau mângâiau. Oamenii îi vorbeau dar nu putea să-i audă din pricina panicii care îl cuprinsese. Se odihni o clipă lipit de zidul unei clădiri care părea să vibreze într-un fel ciudat. Se opri descumpănii. Vibraţia era produsă de vacarmul unui rock îndrăcit. Ridică ochii. La primul etaj al clădirii, în spatele unor ferestre, dansatorii se contorsionau după ritm. Câţiva dintre ei surprinzându-i privirea. Îi surâseră şi, cu gesturi care declanşară aprobarea ilară şi fluierăturile mulţimii de pe trotuar. Îi făcură semn să urce. Cu o lovitură de umăr. Bishop se desprinse de zid şi intră din nou în îmbulzeală, zbătându-se cu toate forţele pentru a scăpa de mulţime, în timp ce toată fiinţa sa striga: FUGI... FUGI... FUGI!

Fără să ştie cum şi nici după cât timp, se află, în sfârşit, liber. Încercă să înţeleagă ce i se întâmplase, dar o parte din memorie părea să-i fi dispărut. Luă cunoştinţă treptat de locul unde se găsea. Stătea în întuneric, în faţa unui magazin specializat în lenjerie, unul din acele magazine care păreau să prospere la orice colţ de stradă, ce Broadway şi pe strada a şaptea, până la a cincizeci şi noua stradă.

Privi vitrina. Cuprindea articole de lenjerie

mai mult sau mai puţin groteşti. Sutiene cu găuri pentru a lăsa să iasă sfârcurile sânilor, chiloţi cu deschidere între picioare. Uitându-se la fiecare articol, îşi dădu seama că panica, greaţa îl părăsiseră. Deodată, se simţi moale, obosit. Nu de o oboseală fizică, ci de un sentiment de tristeţe copleşitoare. Se îndepărtă încet de magazin pentru a căuta un taxi.

Lumina apăru, la început firavă şi nesigură, dincolo de fluviu. Pe urmă păru că prinde forţe, pentru a înfrunta mai bine lupta cu întunericul. Arthur Bishop era aşezat pe canapeaua din salonul său complet alb; nu-şi scosese încă paltonul şi privea cum noaptea capitula încet în faţa zilei. Pe măsură ce se petrecea această metamorfoză, pe măsură ce se precizau forme şi culori, pe măsură ce lumea se definea, înţepeneala pe care o simţise toată noaptea păru să dispară. Nu era decât o uşoară ameliorare, dar învăţase să se mulţumească cu cea mai mică alinare. Dacă ar fi putut măcar să simtă o oboseală fizică, dacă ar fi putut măcar să uite prăpastia o zi sau două... Luă telefonul pus pe măsuţa de ceai. În faţa lui, şi chemă serviciul de abonaţi absenţi. O voce înăbuşită îi răspunse după două sunete ale soneriei:

— Patru – şase – unu – unu.

— Mesaje pentru numărul 26, vă rog.

— Ah, da, domnule Bishop. Un oarecare domn McKenna a chemat de mai multe ori. Părea că e

vorba de ceva urgent. Nimeni altcineva.

— Mulţumesc.

Închise, pe urmă formă un alt număr.

— Alo? zise o voce neliniştită.

— Harry, aici e Arthur Bishop.

— Art? Domnul fie lăudat! Unde ai fost? De patru zile încerc să dau de tine.

— Am fost într-o călătorie. Tocmai m-am întors.

— Ţi s-au transmis mesajele mele? întrebă McKenna cu o vagă mânie.

— Da.

— Şi nu m-ai putut chema?

— Ţi-am spus că tocmai m-am întors, răspunse sec Bishop. Ce vrei, Harry?

— Trebuie să-ţi vorbesc.

— Despre ce?

— Am necazuri, Art.

— De ce fel?

— Nu pot să-ţi spun la telefon. Poţi veni să mă vezi?

— Harry, de-abia m-am întors.

— Arthur, niciodată nu ţi-am cerut ceva, dar acum trebuie să te văd.

— De acord, spuse Bishop după o uşoară ezitare. La ce oră?

— La zece. Ascultă, Arthur, nu ştii…

— Ne vedem la zece.

Bishop puse receptorul în furcă şi privi îndelung telefonul. Nu simţea nimic.

Harry McKenna locuia în Englewood, în New Jersey. Avea o casă mare în stil Tudor şi proprietatea îi era înconjurată de un gard electric şi păzită de patru Dobermani care patrulau, zi şi noapte, pe peluzele în pantă.

Arthur Bishop şi Harry McKenna, aşezaţi pe terasă, contemplau Hudsonul care curgea la vale. McKenna era un om solid construit; avea în jur de 60 de ani, ochi mici care păreau să străpungă tot ceea ce priveau. Alături de el, pe masă, se afla un întreg arsenal de fiole şi cutii cu pilule. Vorbea fără întrerupere, fără să-şi tragă răsuflarea, ştergându-şi din când în când fruntea. Aşezat în faţa lui, Bishop îl asculta cu atenţie, dând din cap câteodată cu un aer grav în timp ce Harry îi mărturisea ce are pe inimă.

— Bine, atunci suntem de acord. Şmecherii zbiară „să subînchiriem”. Imbecilii se pornesc şi ei să zbiere acelaşi lucru pentru că asta e şmecheria. Ei nu ştiu ce înseamnă asta, dar cum asta face bine, toţi sunt de acord. Atunci se preia afacerea încheiată de altcineva Şmecherii declară: „De data asta suntem curaţi ca laptele. O anchetă nu ne poate pune în cauză. Ne luăm partea noastră de beneficiu. Ne mulţumim să cedă. N afaceri. Suntem ireproşabili”. Numai că şmecherii nu spun cu cine se încheie afacerea, nu-i aşa?

McKenna tăcu pentru a bea o înghiţitură de apă.

Continuă, spuse Bishop, adâncindu-se în fotoliu.

— Cu nu ştiu care cretin, desigur. Ce rămâne? Nu mai este nicio protecţie. Nu mai este nicio compensaţie pentru mărfurile descoperite. Nimic. Cine va accepta să lucreze în astfel de condiţii? Ajutori de băgători de seamă, traficanţi independenţi, asiatici, într-un cuvânt, asta-i. Niciun control. Niciun sistem. Nimic, decât tipi fără chipuri. Foarte bine, am un sector. Sunt responsabil. Dau la dracu concesiunile. Am o filieră care trece prin Asia şi toată marfa ajunge aici deja rafinată. Bun, fac afaceri. Dirijez o operaţiune şi mă descurc foarte bine. Şi iată că deodată consiliul devine mânios. Eu îmi zic, ce dacă, am să le arăt cifrele şi vor fi mulţumiţi. Ei bine, le arăt cifrele şi ştii ce fac?

— Ce?

— Sunt în continuare mânioşi. Nu e o chestiune de bani, zic ei. Este o regulă. Este regula pe care am încălcat-o. O chestiune de principiu. Ce zici de asta?

Bishop păstră un moment de tăcere înainte de a răspunde:

— Când a fost ultima voastră întrunire?

— Cu două săptămâni în urmă. Acum nu mai vor să discute. Dau telefoane. Nimic. Asta nu-mi place. Nu-mi place deloc.

— Ce vrei de la mine?

McKenna căută printre flacoane, deschise unul, scoase un comprimat, îl înghiţi şi răspunse, fără să aştepte să-şi recapete răsuflarea:

— Ascultă, Arthur. Am lucrat pentru tatăl tău. Dumnezeu să-i aibă în pază sufletul, timp de douăzeci de ani. Era marele pontif al consiliului. Nu era nimeni deasupra lui. Ştii asta?

Bishop aprobă din cap.

— Numele său are un efect magic şi îi ai pe toţi în buzunar. Tu îi porţi numele, poţi să dai câteva telefoane pentru mine. Poţi să vorbeşti de bine despre mine. Spune că sunt gata să anulez totul. Că poţi să girezi pentru mine.

— Nu ştiu ce ar trebui...

— O ai aici, răspunse imediat McKenna scoţând din buzunarul halatului o bucată de hârtie pe care o vârî în mâna lui Bishop.

Bishop privi chipul răvăşit al lui McKenna, privirea lui rugătoare, gura care îi fremăta, înainte de a spune:

— De ce m-ar asculta? Nu-i cunosc. Nu sunt în afacere.

— De asta e şi mai bine, făcu Harry aplecându-se către el, cu un aer surescitat. Eşti nepătat. Nu eşti în afacere. Unul sau două cuvinte bine plasate nu vor face rău nimănui. Ai numele care trebuie. Te vor asculta toţi.

Privirea lui Bishop se întoarse de la McKenna

şi se aţinti spre fluviu. Încrucişându-şi mâinile, îşi lovi buzele cu degetele arătătoare. Tăcerea îi păru interminabilă lui McKenna. În sfârşit. Se întoarse spre el.

— Harry, pot cu adevărat să-ţi servesc drept garant?

— Nu eşti în afacere, totuşi eşti oarecum implicat, Arthur! Îţi imaginezi că am de ales?

Bishop desfăcu hârtia, citi numele şi numerele de telefon scrise pe ea, pe urmă o împături cu grijă şi o puse în buzunar. McKenna se lăsă în fotoliu, respirând uşurat.

— Mulţumesc.

— Păstrează-ţi mulţumirile pentru altul, spuse Bishop pe un ton sec.

— Şi pentru cine, mă rog? făcu McKenna izbucnind în râs. Câţi prieteni crezi că am în clipa asta?

Privi flacoanele şi cutiile şi fruntea i se întunecă.

— Poate că se face totul pentru nimic. Uită-te la astea. Poate că sunt distrus. (Arătă cu degetul în dreptul inimii.) Nu poţi să ştii.

McKenna bău o altă înghiţitură de apă, pe urmă rămase gânditor, clătinând din cap. Cei doi bărbaţi nu spuseră nimic un timp îndelungat, pe urmă Bishop îl văzu pe McKenna surâzând.

— Ce-ţi veni de râzi?

— Mă gândeam la călătoria pe care am făcut-

o în Canada tu, eu şi tatăl tău, ca să mergem la pescuit. Aveai vreo opt ani pe-atunci – nu-i aşa?

Bishop dădu din cap.

— Ai căzut din barcă. Nu ştiai să înoţi. Tatăl tău spunea că înveţi repede. (McKenna începu să râdă.) Te zbăteai în apă. Aveai aerul unui şobolan gata să se înece. Dar nu spuneai niciun cuvânt. Nu vroiai să strigi după ajutor. Continuai să te zbaţi şi să înghiţi apă, îţi priveai tatăl şi el nu mişca un deget. Îţi aminteşti?

Bishop dădu din cap din nou.

McKenna urmă:

— La sfârşit a trebuit să te apuc de chică pentru ca să te urc la bord. Un şobolan murat. Tatăl tău se prefăcea că fumează din pipă.

McKenna râse câteva clipe, pe urmă se lăsă liniştea.

— E mult de-atunci, zise Bishop fără cea mai mică emoţie.

— Totul este ca şi atunci, răspunse McKenna cu un ton nostalgic.

Vroia să spună altceva când fură întrerupţi de sosirea lui Steve, fiul lui McKenna, un băiat de vreo douăzeci de ani, cu părul lung, cu veşminte de hippy, amulete, insigne, toate accesoriile, manierele şi atitudinile tânărului de la marginea societăţii. Dar avea şi altceva. Ceva în expresia sa care îi atrase imediat atenţia lui Bishop. Bishop avea impresia că se priveşte într-o oglindă şi că-şi vede acolo nu

imaginea corpului, ci reflexul sufletului său. Descoperea în ochi aceeaşi apreciere rece, aproape pasivă a tuturor celor din jur, acelaşi egocentrism, acelaşi spirit de superioritate. Steve de asemenea părea că stabileşte acelaşi contact ciudat cu Bishop. Însă fenomenul nu era încă definit.

— Arthur, ţi-l prezint pe fiul meu, Steve, spuse McKenna, un pic jenat. Steve, el e Arthur Bishop.

Plin de căldură, Steve se aplecă să strângă mâna lui Bishop:

— Salut.

Bishop răspunse cu un semn din cap. Steve merse în spatele tatălui său şi îi puse mâinile pe umeri.

— Am nevoie de bani.

— Dar tocmai ţi-am dat...

— Acum trei zile, zise Steve surâzând. Îmi trebuie o mie de dolari.

Se aşează pe braţul fotoliului tatălui său pe care îl cuprinse doar, într-un soi de îmbrăţişare amicală.

— Ştii doar că e folositor pentru tine ca să-ţi cer bani. Asta ne uneşte şi-ţi dă impresia că depind de tine şi că eşti puternic. Adori ca să-ţi cer. Da, te vaieţi şi gemi, dar în fond asta-ţi convine. În orice caz, toate astea vor fi ale mele când n-o să mai fii. (întinse mâna.) O mie.

McKenna nu-şi putu reţine un surâs; scoase

un teanc dintr-un buzunar şi extrase zece bilete de câte o sută de dolari. Steve apucă imediat banii pe care îi vârî într-o taşca din piele purtată în bandulieră. Apoi se reîntoarse către Bishop fără să se despartă nicio clipă de surâsul său radios.

— Asta-i, zise el. Tatăl meu se necăjeşte că îi cer din banii pe care i-a furat de la alţii.

— Gata, Steve, spuse McKenna care începuse să se enerveze.

Steve continuă fără să-l bage în seamă:

— Înţelegeţi, domnule Bishop, problema este că bătrânul meu nu-şi mai poate exprima veritabila sa personalitate. (Flutură o mână pentru a arăta casa, mobilierul.) Toate astea îl împiedică. Da, marele stil de altădată, dar nu mai este acelaşi antren.

Luă o ţigară din cutia aşezată pe masă, lângă tatăl său, o vârî în gură şi, cu o grimasă, parodie expresia unui gangster celebru. Pe urmă adăugă imitând accentul italian:

— Dar ce spui? Asta m-a costat mulţi bani, faţada asta. Nu-ţi place cartierul? Am cheltuit o groază de bani ca să te trimit la şcoală, aşa că ai face mai bine să devii un om de treabă că altfel îţi zbor creierii.

Bishop îşi ascunse un surâs. McKenna nu se mai putu abţine.

— De-ajuns! strigă el.

— Poate că reuşiţi să faceţi ceva pentru

bătrân, urmă Steve. Înţelegeţi, am încercat să-l conving să se ocupe de folclorul american. Ştiu că face un efort: priveşte toate vechile filme cu Bogard şi Robinson, seara, la televizor... dar... în sfârşit, farmecul s-a dus. Acum, este pur şi simplu capabil să...

— Nu glumesc, Steve. Taci, interveni McKenna la capătul răbdării.

Steve îl bătu pe umăr.

— De acord, de acord, nu te enerva. Asta nu înseamnă nimic, papa. Ia-ţi mica ta pilulă de nitroglicerină şi pune-o sub limbă; dilatându-ţi venele, sângele va circula în voie. (Se întoarse spre Bishop şi, pentru prima oară de când sosise, nu mai zâmbea.) încântat de cunoştinţă. Treceţi să ne vedeţi când veţi binevoi. (Făcu din nou aceeaşi grimasă pentru a imita pe celebrul gangster.) Toţi prietenii marelui McKenna sunt prietenii mei şi aşa mai departe.

Se întoarse pe călcâie şi intră în casă mestecându-şi ţigara şi mormăind. McKenna era palid, fără putere. Bishop îşi privi ceasul.

— Ştiu că trebuie să pleci, zise McKenna. Îmi pare rău de ce s-a întâmplat.

— Nu-i nimic, spuse Bishop ridicându-se.

McKenna dădu din cap.

— Nu înţeleg totuşi. S-ar zice că... (Remarcă aerul nerăbdător al lui Bishop.) De acord, de acord. Cheamă-mă când o să ai veşti.

Bishop dădu din cap.

— Nu te lăsa doborât.
McKenna râse scurt:
— Eu? zise el.

V

A doua zi dimineaţă, Arthur Bishop, aşezat pe canapeaua din salon, privea fix telefonul încercând să ia o hotărâre. Pe masă, lângă telefon, era aşezată bucata de hârtie pe care i-o dăduse McKenna. Magnetofonul răspândea în aer disonanţele insolite ale unui cvintet de Honegger. Gândurile lui Bishop fură întrerupte de soneria de la intrare. Coborî să deschidă. Un poştaş stătea pe peron, în mână cu un mare plic sigilat.
— Arthur Bishop?
— Da.
— Colet expres Recomandat. Fiţi amabil şi semnaţi aici.
Bishop semnă recipisa şi poştaşul îi întinse plicul Bishop închise uşa. Urcă în salon şi se aşeză în faţa telefonului Privi îndelung plicul ca şi cum ar fi vrut să-i vadă conţinutul fără să-l deschidă. În cele din urmă îl dezlipi şi scoase un teanc de hârtii. Răsfoi paginile, citind titlurile mari din susul fiecărei foi: FOLOSIREA TIMPULUI COTIDIAN, ANTECEDENTE MEDICALE, RESTAURANTE (cu planurile sălilor), MIJLOACE DE TRANSPORT.

OBIŞNUINŢE. RELAŢII FAMILIALE. ACCIDENTE şi DIVERSE Bishop parcurse rapid fiecare pagină, pe urmă, ridicând-o pe ultima, se trezi în faţă cu fotografia, format 20×25 a lui Harry McKenna. Muşchii feţei lui Bishop se contractară uşor, apoi, încet, umbra unui surâs ironic îi apăru pe buze. Privi fotografia mai de aproape pentru a observa faţa lui McKenna, pe urmă se ridică, se îndreptă spre zidul lambrisat şi apăsă pe butonul de comandă al panoului de afişaj. Fixă cu pioneze fotografia pe panou, pe urmă celelalte foi, într-o ordine riguroasă.

Avea deja bulgărele de ceară în mână când începu să studieze cu seriozitate paginile. Încetul eu încetul, liniile şi săgeţile pe care le trasa între pagini începură să indice o oarecare corespondenţă, anumite raporturi. Lua note rapid în timp ce se auzea muzica. Era din nou în elementul său. Surescitarea îi agita muşchii şi ochii fugeau de la un punct la altul al tablei. La orele şapte seara avea indicaţiile preliminare. Se îmbrăcă şi părăsi casa.

Bibliotecara sălii de lectură de la biblioteca şcolii de medicină Columbia fu iritată că Bishop nu se ostenise să consulte fişierul înainte de a i se adresa. Bishop îşi ceru scuze.

— Oh... sunt într-adevăr dezolat, zise el, dar este pentru prima oară când vin aici. Sunteţi aşa de bună să-mi daţi tot ce aveţi în legătură cu endocardita exsudativă.

Ea dădu ocol biroului şi îl conduse într-un ungher, în fundul încăperii. Era extrem de competentă. În două secunde găsi cartea.

— Iată. Cota C-7444 J; zise ea întinzându-i lucrarea. Cred că este cel mai complet lucru.

— Mulţumesc, zise Bishop cu un ton pocăit.

Bibliotecara dădu din cap, convinsă că tonul resemnat al lui Bishop echivala într-o manieră simbolică scuzele că o deranjase... Se întoarse pe călcâie şi se aşeză în spatele biroului ei. Bishop luă loc la o masă, deschise cartea şi începu să citească.

*

A doua zi dimineaţa scrise pe panou: „Dilatare ventriculară, slăbire considerabilă a bătăilor inimii; pe urmă oprire totală a ei... respiraţie îngreuiată slăbiciune pulmonară)... pronostic...”

Fu întrerupt de soneria telefonului. Era Harry McKenna.

— Arthur?

— Da, Harry.

— Ceva nou?

— Nu încă.

— Este...

Bishop îi tăie vorba:

— Calm. Harry. (Ridică ochii spre tablă.) Tocmai mă ocup de asta.

— De acord, de acord, zise McKenna închizând.

Bishop reveni la tablă şi, după cuvântul „pronostic”, scrise „pesimist”. „Moartea poate interveni la cel mai mic efort.”

În dimineaţa următoare. Bishop se duse cu maşina şi cercetă o zonă pustie de la Pine Barrens, la sud de coasta New Jersey. Îşi lăsă maşina pe un drum de ţară care cobora abrupt, de la capătul unei faleze pe plajă, şi studie terenul. Odată făcută treabă asta, măsură distanţa care separa locul unde se află de coama falezei. Respiră adânc, pe urmă urcă spre maşină alergând din toate puterile. Ajuns sus aproape fără suflu, se sprijini de ea. Îşi luă pulsul, se întoarse şi privi drumul şi plaja, apoi se urcă din nou în maşină şi se întoarse acasă.

Încercă în zadar să adoarmă. Începu să citească dar cuvintele păreau că-i dansează în faţa ochilor. Nu reuşea să se concentreze. Privi tavanul, dându-şi treptat-treptat seama de liniştea care îl înconjura; Se ridică brusc şi se duse la baie. Luă două tranchilizante şi două tablete de Gelusil din dulapul de farmacie. Înghiţi tranchilizantele şi crănţăni Gelusilul care îi lăsă un cerc alb în jurul buzelor. Se privi în oglindă, îşi şterse gura cu dosul palmei pe urmă coborî în salon. Începu să se plimbe de colo-colo prin faţa tablei, privirea sa alunecând de la ea la pânzele care împodobeau peretele. Harry McKenna îi surâdea din fotografie. Doar răsuflarea rapidă şi sacadată a lui Bishop se

auzea. Liniştea fu întreruptă de soneria telefonului. Ridică receptorul din furcă:

— Da?

— Domnul Bishop? întrebă vocea familiară.

— Da.

— Am dori să treceţi îndată la acţiune.

Bishop puse receptorul în furcă. O clipă mai târziu îl sună pe Harry McKenna.

— Alo?

— Harry, am organizat o întâlnire.

— Ce ţi-au spus?

— Vor să discute. Din moment ce ei acceptă asta, cred că problemele tale sunt rezolvate. Mâine seară, la orele 23. Te voi conduce acolo. Va trebui să luăm maşina ta. A mea este la garaj. Are nişte necazuri la transmisie.

— Desigur, desigur, răspunse McKenna încercând să-şi ascundă bucuria. Dumnezeu să te binecuvânteze, Arthur. S-ar zice că este rândul tău să mă împiedici să mă înec.

— La orele 23.

— Voi fi gata.

Bishop puse receptorul în furcă. Privi un moment tabla, se apropie şi trase o linie între cuvântul faleză şi fraza „moartea poate interveni la cel mai mic efort”. Începuse dintr-o dată să respire normal. Nu mai avea o înfăţişare obosită.

*

Schimbară multe vorbe în timp ce goneau

spre locul pe care Bishop îl alesese. McKenna îl întrebase de mai multe ori despre rostul acestui loc de întâlnire atât de îndepărtat de New York. Bishop nu răspunsese direct zicând că nu aveau niciunul, nici altul dreptul de a hotărî în acest caz. McKenna păru că se mulţumeşte cu răspunsul ăsta dar după ce lăsară în spatele lor luminile civilizaţiei şi se apropiau de coasta pustie, deveni din ce în ce mai neliniştit. Începu din nou să-l bombardeze pe Bishop cu întrebări. Acesta continua să-l asigure şi să-l încurajeze. Ajunseră, în sfârşit, la drumul care cobora spre plajă.

— Te las acolo, spuse Bishop, arătând plaja cu degetul.

Maşina începu să coboare.

— Nu ţi-au spus nimic altceva? întrebă McKenna încercând să rămână calm.

— Nu. Doar să te las pe plajă, să urc şi să te aştept pe faleză.

— Dar nu ai niciun indiciu...? După ton, după maniera de a vorbi...

— Calmează-te, Harry, zise Bishop.

McKenna îşi şterse mâinile cu batista şi se căzni să surâdă.

— Da, da, ai dreptate, zise el. Din moment ce acceptă să discute...

Ajunseră jos. McKenna deschise portiera şi coborî. Nu se vedea nimic.

— Voi fi sus, spuse Bishop arătând creştetul

falezei de pe care coborâseră.

Harry privi în jurul lui, pe urmă făcu un pas către maşină şi puse mâna pe mânerul uşii:

— Ascultă, Arthur, crezi că...?

Bishop îl întrerupse.

Îţi spun că nu avem de ales decât să facem cum vor ei sau nimic. Va fi bine. Vin să te iau în clipa în care îmi vor face un semnal luminos.

McKenna vru să răspundă ceva dar Bishop o porni repede şi urcă pe creştetul falezei. McKenna privi, cu o nelinişte din ce în ce mai mare, cum luminile din spate devin din ce în ce mai mici, şi pe urmă cum se sting când maşina ajunse pe culme.

În maşină, Bishop extrase din tocul pe care îl purta sub braţ un pistolet de tir 22-25, făcut de comandă. Îi verifică încărcătorul, pe urmă scoase din buzunarul vestei o surdină pe care o puse pe ţeava armei. Deschise portiera, cobori şi o porni încet pe drumul care ducea la plaja unde îl lăsase pe McKenna.

Harry mergea de colo până colo. Era înspăimântat. Simţea că se sufocă. O durere înăbuşită iradia de sub subsuoara sa stângă de-a lungul braţului. Cunoştea bine simptomele astea şi îşi încetini mersul încercând să-şi alunge temerile. Nu se auzea niciun zgomot. Deodată, în stânga sa, auzi trosnind o creangă. Se întoarse către locul de unde venea zgomotul şi rămase nemişcat, ascultând cu răsuflarea

tăiată. Clipele îi părură fără sfârşit. Nimic nu mişca. Îşi miji ochii, scrutând întunericul, încercând să zărească o mişcare, o siluetă. Nimic.

— E cineva pe-aci? zise el pe un ton şovăitor.

Mereu linişte. Începu din nou să se plimbe de colo-colo, aruncând din când în când o privire spre silueta maşinii oprite pe culmea falezei. Se auzi din nou în zgomot. Din nou o creangă trosni... Pe urmă zgomotul unui corp care se freca de tufişuri McKenna urlă în noapte:

— Hei... Sunt aici... E de-ajuns, nu? Să vorbim. (Linişte). Ascultă, opreşte jocul ăsta. Am o groază de lucruri să vă spun.

Se văzu un fulger, urmat de sunetul înăbuşit al unei surdine. Nisipul se învolbură la câţiva centimetri de picioarele lui McKenna. Acesta sări îndărăt, căzu şi îşi duse mâna la faţă.

— Hei... O clipă! Aţi spus doar că vreţi să vorbiţi, ce naiba. Nu faceţi asta!

Se auzi o nouă împuşcătură. Glontele trecu şi mai aproape, pe lângă mâna sa.

— Nuuu! urlă el dându-se înapoi ca să se pună la adăpostul tufişurilor. Nu faceţi asta... nu faceţi asta... Doamne, Dumnezeule. Se întoarse către maşină şi strigă: Arthur... Art...!

În spate, în întuneric, vocea lui Bishop se auzi la fel de speriată ca şi a sa:

— Maşina, Harry. Aleargă! Este o cursă! Aleargă!

Frica îl paralizã pe McKenna. Un alt glonte îi trecu pe lângă obraz.

— Nu pot... nu pot, urlă el lui Bishop.

— Trebuie! strigă Bishop. Eu încerc să-ţi acopăr retragerea. ALEARGĂĂ! ALEARGĂ!

Cu faţa şiroind de sudoare, McKenna încercă să urce faleza pentru a ajunge la maşină. Un alt glonte ridică nisipul la picioarele sale, un altul îi şuieră pe la urechi, zgomotul înăbuşit şi regulat al pistolului obligându-l fără milă să-şi continue urcuşul.

— Nu mai pot... Nu mai pot... Oh. Dumnezeule... Dumnezeule...

— Haide, urcă! continuă să urle Bishop.

Strigătele sale, încurajările păreau că-l silesc pe McKenna să mai reziste, deşi se sufoca şi o durere copleşitoare îi străpungea pieptul. Continuă să alerge, să şchiopăteze, să se ridice, să plece mai departe... Era aproape de maşină. Ca prin minune ajunse la ea, deschise portiera. Se aşează cu greutate la volan.

În cursul crizelor sale precedente nu simţise niciodată o asemenea durere. Niciodată n-ar fi crezut că s-ar putea să-i fie atât de rău. Îşi apăsa mâna pe piept de parcă ar fi vrut să-şi smulgă durerea. Ochii i se măriră brusc când înţelese că este gata să moară. Asta era! Nu! mai rezista încă...

Întinse braţul pentru a întoarce cheia de contact. Nu era acolo! Şocul fu teribil. De ce?

Cum? Era străpuns de noi dureri, ca nişte lovituri de pumnal în spate, care îl făceau să se aplece peste volan. Vederea i se înceţoşă, pe urmă i se limpezi. Se auzi un zgomot afară, lângă portieră, întoarse ochii.

Arthur Bishop privea prin geamul maşinii, cu faţa lipsită de expresie, cu un pistolet fumegând în mână. Se priviră fix.

O clipă McKenna fu pradă unei confuzii totale... pe urmă înţelese... înţelese perfect.

— Tu? reuşi el să spună printre dinţii strânşi de durere.

Bishop dădu din cap.

— Atunci, asta e, nu?

Din nou, Bishop dădu din cap. Deschise portiera.

Faţa lui McKenna era scăldată de sudoare şi lacrimi. Bishop scoase din buzunar o batistă pentru a-l şterge cu tandreţe. Un nou spasm îl scutură pe McKenna care se clătină sub efectul durerii. Încercă să vorbească, agăţându-se de braţul lui Bishop.

— Oh... oh, Dumnezeule... ajută-mă... Sfârşeşte-mă, Art. Te rog. Mi-o datorezi... Nu pot... Nu mai pot să suport...

Bishop aprobă cu un semn din cap. Îşi puse pistoletul în toc şi se aplecă în maşină. Desfăcu o bandă de cauciuc pe care o purta în jurul taliei. Un lung moment feţele lor fură foarte aproape şi se priviră drept în ochi ca şi cum ar

fi vrut să se înţeleagă. Pe urmă Bishop trecu la acţiune şi înfăşură cauciucul în jurul feţei lui McKenna. Braţul său stâng strânse gâtul lui McKenna, în timp ce cu mâna dreaptă îi astupa nările şi gura. Cauciucul moale înăbuşi strigătul lui McKenna care se zbătu ca să se elibereze din strânsoarea lui Bishop.

Totul nu dură decât câteva clipe. McKenna încetă să mai mişte... Ochii lui deveniră sticloşi. Bishop continuă să-l mai strângă o vreme, pe urmă desfăcu banda de cauciuc. Acţiona fără să se grăbească, cu precizie şi aproape cu duioşie.

Pipăi pulsul lui McKenna şi nu mai găsi nicio bătaie. Privi faţa lui McKenna pentru a descoperi vreo urmă. Nu era. Puse ordine în veşmintele lui McKenna pe care îl aşeză la volan într-o poziţie mai firească. Şterse cheia, o puse în contact şi o întoarse, fără a porni motorul. Examină pentru ultima oară întreg decorul. Totul era perfect. Totul avea un aer normal.

Bishop coborî din maşină şi închise portiera. Pe urmă, cu ajutorul câtorva crengi, şterse urma paşilor săi – aceia care duceau la maşină şi aceia care se îndepărtau. Se îndreptă către propria sa maşină ascunsă nu departe de acolo, la adăpostul unui boschet de pini de mare. Căzuse din nou în starea aceea vecină cu somnul... din nou îi era cald... regăsise armonia; totuşi, ştia că trezirea era aproape...

foarte aproape.

*

Arthur Bishop fixă îndelung uşa apartamentului. În cele din urmă apăsă pe butonul soneriei. Uşa se deschise şi apăru o foarte frumoasă fată de vreo 25 de ani. Părea dotată de o natură generoasă. Fu atât de surprinsă văzându-l că rămase cu gura căscată, dar reacţionă imediat aruncându-i-se de gât.

— Aveam... ca un presentiment.

— Pot să intru? întrebă Bishop puţin încurcat.

Ea surâse şi îl trase înăuntru.

Apartamentul era minunat aranjat, cu scaune confortabile şi perne mari. Peste tot era lumină, culoare.

Când uşa fu închisă în urma lui, fata îi prinse chipul între mâini, îl privi cu nesaţ, apoi îl sărută.

— E atâta vreme...

Nu putu să termine pentru că avea vocea gâtuită de emoţie. Bishop înclină capul. Fata se îndepărtă de el şi se întoarse ştergându-şi ochii.

— Aş fi vrut să nu mă găseşti aşa. Repetasem totul. Merg să deschid uşa. Tu eşti acolo. Zâmbesc, foarte stăpână pe mine... ca şi cum te-aş fi văzut ieri. (Se întinse spre el, forţându-se să surâdă.) Iartă-mă... e din pricină că... de atâta vreme.

— Ştiu. Îţi cer iertare, spuse Bishop

aşezându-se cu un aer grav pe canapea. Iată că ne-am cerut scuze unul altuia.

Fata se apropie de o masă lipită de zid şi aduse două coniacuri.

— De acord. Să nu intrăm în genul ăsta de detalii.

— N-ai schimbat nimic, spuse Bishop privind în în jurul lui.

— Asta nu se schimbă niciodată.

Se aşeză lângă el pe canapea şi îi întinse un pahar. Bishop avu impresia că ghiceşte o urmă de mânie în cele ce spusese mai înainte. Ea îşi ridică paharul, căznindu-se să fie bucuroasă.

— Noroc!

— Noroc!

Linişte.

— Da... Cred că mă simt bine acum. (Se întoarse pentru ca să-l privească.) Şi tu?

— Merge.

— Ai slăbit.

Bishop clătină din cap şi bău o înghiţitură de coniac.

— Ţi-am scris o scrisoare, zise ea. Cuvintele sale erau spuse cu o voce ciudată, sacadată.

— Da?

— Numai că n-am ştiut unde s-o trimit.

— Am umblat mult, răspunse Bishop cu un aer încurcat.

Din nou urmă o lungă tăcere jenantă. O atmosferă apăsătoare pusese stăpânire pe

încăpere. Fata îşi dădu seama şi încercă s-o înlăture printr-un exces de bună dispoziţie.

— Când nu eşti departe, o simt, ştii asta?!

— Percepţie extrasenzorială?

E ceva mai intim, replică ea.

Bishop se ridică şi, începu să meargă de colo până colo. Avea trăsăturile chipului crispate şi buzele îi tremurau. Ea îl privi un moment înainte de a vorbi.

— Ce este?

Bishop se întoarse. Pe urmă cu o voce ciudat de calmă îi spuse:

— De peste trei minute de când sunt aici nu faci altceva decât să-mi reproşezi câte ceva. Lipsesc prea mult. Comportamentul meu şi relaţiile noastre nu se schimbă. Nu-ţi spun nimic din viaţa mea, încât nu poţi să-mi trimiţi nicio scrisoare. Le-ai spus toate astea sau le-am visat?

Ea răspunse după un timp îndelungat. Lacrimile îi urcau în ochi în timp ce se priveau. În sfârşit, zise:

— Asta am spus. E ceva mai puternic decât mine. (Dădu din cap). Mă simt atât de rău când tu nu eşti aici. Atunci... Ei bine, când te văd, nu mă pot împiedica să încerc să-ţi fac rău, fără îndoială ca să mă răzbun. După o pauză, adăugă: Nu regreţi că ai venit?

— E o prostie să spui asta.

— Da, e adevărat, răspunse ca umplându-i din

nou paharul.

Bishop făcu înconjurul încăperii oprindu-se să examineze câte un tablou sau câte un obiect. Se opri în faţa unei pânze reprezentând un nud, ridică mâna şi cu vârful degetelor, urmări conturul corpului femeii.

— E adevărat că mi-ai scris? întrebă el întorcându-i spatele.

Se apropie de el şi-i întinse paharul, pe urmă se duse şi căută o scrisoare într-un sertar al biroului şi i-o întinse. El se întoarse, privi fala, pe urmă scrisoarea pe care n-o luă.

— Vrei să ţi-o citesc?

Linişte. Expresia lui Bishop nu cerea răspuns. Ea ridică scrisoarea şi începu s-o citească, cu un glas şovăitor:

— Dragul meu. Tocmai ai plecat şi liniştea acestei...

Bishop îi întoarse din nou spatele şi îşi fixă privirea pe nud.

Fata continuă:

...şi liniştea acestei încăperi îmi asupreşte urechile... îmi sparge timpanele... Şi toate obiectele familiare. Pe care le cunoaştem atât de bine, tu şi eu. Aceste obiecte care au fost martore a tot ceea ce s-a petrecut între noi, aceste obiecte îmi ard ochii încât am senzaţia că devin oarbă. Asta e, sunt surdă şi oarbă.

Bishop continuă să stea cu spatele la ea. Cuvintele pe care le auzea îl răscoleau, îi

răvăşeau chipuL Nu vroia să-l vadă astfel şi refuza să-i arate faţa. Ea citi mai departe:

...Aşa trăiesc până când te întorci. Ce ciudat! Când nu eşti aici, ştiu exact tot ce vreau să-ţi zic. Şi când eşti cu mine, uit totul. Prezenţa ta umple încăperea asta, îmi umple spiritul, umple totul. Nu mai sunt deloc eu însămi. Nu-mi mai imaginez ce am putut simţi. Nu mai este trecut: nu mai sunt decât momentele trăite de noi doi, mă topesc în tine, devin ceea ce eşti tu. Ştiu... Ştiu că aceste cuvinte te rănesc pentru că nu poţi să-mi dai altceva decât aceste momente, dar dacă sunt capabilă să le scriu, este fără îndoială pentru că ştiu că nu voi trimite niciodată această scrisoare şi că, într-un fel sau altul, trebuie să mărturisesc că mi-e dor de tine...

— Opreşte, spuse Bishop frecându-se la ochi.

Ea continuă de parcă n-ar fi auzit:

...Şi tu? Cum se exprimă durerea ta? Te cunosc de atâta timp şi totuşi nu mi-ai spus niciodată. Suferinţa ta trebuie să fie imensă. Dacă ai vrea să-mi laşi mie măcar o parte din această povară...

— Opreşte-te... te rog, imploră el luptând ca să nu se întoarcă spre ea.

Fata continuă:

...Dacă aş putea să-ţi smulg această suferinţă... să ţi-o absorb... s-o fac o parte din mine însămi... aş găsi, chiar şi în aceasta, o

plăcere în timpul absenţelor tale. Te iubesc atât de mult, dragul meu. Tu ştii... eu... (Dădu din cap, cu ochii înecaţi în lacrimi, pe urmă îi întinse scrisoarea.) Nu mai pot.

Bishop merse spre ea şi o strânse puternic la piept, sărutându-i tandru chipul şi ochii.

— Nu te supăra. Ştiu... Ştiu, murmură el uşor. Sunt aici, acum. Totul merge bine. Totul e bine.

— Oh, te iubesc, spuse ea agăţându-se de ei cu toate forţele. Buzele lui Bishop le acoperiră pe ale ei.

— Mi-ai lipsit atât de mult. Tu... Tu...

Fata plângea, râdea şi acoperea de sărutări chipul lui Bishop.

— Comoara mea... dragostea mea... dragostea mea...

Bishop o prinse în braţe, o duse în cameră şi o puse delicat pe pat. Se mângâiară cu tandreţe, şoptindu-şi vorbe dulci, cuvinte de dragoste, pe urmă cuvintele lor deveniră indistincte, ca nişte vibraţii emanând din profunzimea fiinţei lor. Se dezbrăcară şi trupurile lor goale fulgerară în clarobscurul camerei. Buzele lor se căutau cu lăcomie, mâinile lor se întreceau în mângâieri. Se contopiră încercând să devină o singură fiinţă, pentru a ajunge după aceea dincolo unul de altul, pentru a ajunge unde? Ideea asta străbătu mintea lui Bishop: Unde? Exista un unde în afara abisului?

Căuta cu disperare acea uitare, acea non-existenţă, acea infimă miime de secundă de abis. Treptat, simţi că se apropie de prăpastie. O simţi venind ca desfăşurarea unui drum în noapte, ca şi cum se afla pe un cal pe linia din mijloc a drumului obscur, pe care înainta în tenebre şi, deodată, linie şi drum se afundară în spaţiu.

Încă o dată fu martorul luptei pe care o dădea lumina. Zorile gri intrară cu paşi de lup în cameră. Cu ochii mari deschişi privea tavanul cu un aer sumbru. Deodată închise ochii pentru a şterge imaginea care apărea pe ecranul minţii sale. Ea dormea, cu un vag surâs pe buze. Vru s-o mângâie, dar se abţinu, conştient de inutilitatea acestui gest. Dând la o parte aşternutul, se ridică uşor, grijuliu să n-o deranjeze. Se îmbrăcă, pe urmă se apropie de comoda din faţa patului. Pe comodă se afla o cutie de bijuterii pe care o deschise, declanşând un uşor zgomot metalic, urmat de notele dulci ale Dunării albastre. Aria începu de mai multe ori, pe urmă se auzi mai încet, până când conteni. Bishop puse câteva bancnote în cutia de bijuterii. Atunci o auzi pe fată mişcându-se în spatele lui. Se întoarse ca s-o privească. Se trezise. Chipul îi părea într-un fel transformat. Vocea, ciudată, părea să vină dintr-un mic megafon.

— Face cu cincizeci de dolari mai mult de

data asta, spuse ea privindu-l fix.

— A, da?

— Scrisoarea. Mi-a luat mult timp ca s-o scriu.

— Înţeleg.

— E bine aşa?

— Da, spuse Bishop.

Se întoarse şi puse cu cincizeci de dolari în plus în cutie, pe urmă se întoarse şi se uită la fată.

— Mai vreţi altceva? întrebă ea abia stăpânindu-şi căscatul.

— Nu.

— Pe data viitoare.

— O să-ţi telefonez, spuse Bishop.

Se îndreptă spre uşă dar, înainte de a ieşi, se opri ca şi cum i-ar fi venit o idee.

— Scrisoarea e o găselniţă. Încearcă să inventezi un truc şi data viitoare. Mi-ar face plăcere.

— De acord, spuse ea pe un ton morocănos.

— Somn uşor, zise Bishop ieşind repede.

— La revedere, zise fata.

N-o mai auzi pentru că deja plecase.

VI

Arthur Bishop urmărea în biserică ultimele momente ale serviciului funebru oficiat pentru Harry McKenna. Recviemul cântat de marea

orgă răsună sub bolţile largi ale bisericii umplute de flori. În afară de preot şi doi copii din cor nu erau înăuntru decât Steve McKenna, Bishop. Cei patru purtători de sicriu şi încă doi oameni.

În timpul slujbei, Bishop şi Steve McKenna s priviră de câteva ori cu coada ochiului. Ocheadele lor nu spuneau nimic precis, dar mărturiseau pur şi simplu faptul că ştiau unul de prezenţa celuilalt.

Slujba se termină într-un mare crescendo al orgii, sicriul fu ridicat şi toţi porniră prin nava centrală ea să iasă din biserică.

O ploaie fină cădea peste cimitir. Micul cortegiu funebru era strâns în jurul mormântului ascultând panegiricul rostit de preot. Nimeni nu plângea. Era evident că toată lumea făcea numai un act de prezenţă. Steve, nerăbdător, se mişca de pe un picior pe altul, în timp ce preotul debita cu o voce monotonă panegiricul lui Harry McKenna:

— Toţi cei care i-au cerut ajutorul au găsit la el prietenie şi mângâiere. El a dat comunităţii şi bisericii averea sa, credinţa şi spiritul. Operele lui de binefacere îi supravieţuiesc şi ne îmbărbătează să-i suportăm dispariţia. Doamne, îţi încredinţăm rămăşiţele lui pământului tău şi sufletul său în mâinile tale tandre şi te implorăm, în bunătatea şi mila ta, să-i faci un loc lângă tine. Te rugăm să-i

ocroteşti viaţa nemuritoare ca pe o recompensă a faptelor sale bune pe care le-a făcut printre noi. (Preotul îşi făcu cruce.) Amen.

Câţiva din cei de faţă spuseră împreună cu preotul *Amen* şi îşi făcură semnul crucii. Preotul îşi păroni ochii spre cer ca şi cum ar fi căutat acolo vreun semn divin şi îşi continuă slujba în latină. Steve privi un moment, pe urmă ridică din umeri şi se apropie de Bishop:

— Ce mai faci?

— Bine, răspunse Bishop.

— Ai o maşină? întrebă Steve. Înţelegi, aş vrea s-o şterg.

Bishop dădu din cap. Cei doi bărbaţi se întoarseră şi se îndreptară spre maşinile convoiului, parcate puţin mai încolo. Când trecură prin faţa preotului, acesta îl fulgeră din ochi pe Steve, dar imediat şi-i ridică spre cer, pe urmă îi închise într-o atitudine de pioasă reculegere, continuându-şi litania.

Trecuse vreo jumătate de oră de când îşi sorbeau pe îndelete paharele într-un bar, când Steve deschise, în sfârşit, gura:

— Ce gândeşti despre predicatorul din cimitir?

— Dar tu? întrebă Bishop făcându-i semn barmanului să mai aducă un rând.

— Nu e rău. Nu e rău de loc. Vezi, m-a interesat mereu antropologia; riturile primitive, riturile funerare, toate astea sunt uluitoare.

Este o comedie de mare clasă, înviorătoare. Sunt mulţumit. În după-amiaza asta mi s-a oferit cu adevărat un regal. *Te rugăm să-l ocroteşti...* Are cineva ocazia. În universul nostru prozaic şi banal, să utilizeze cuvinte ca „a ocroti”?

— Ai găsit asta amuzant? răspunse Bishop plătind consumaţia.

— Am spus „înviorătoare”. O manieră ca oricare alta de a pune lucrurile la locul lor. Este totodată o ocazie unică de a asista la spectacolul ipocriziei în stare pură. Ipocrizia şi esenţială şi fundamentală pe care am auzit-o în după-amiaza asta. În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh. În numele Tatălui... (Steve îşi luă paharul şi îl duse la gură ca pe un microfon.) Domnilor şi doamnelor, n-am să vă povestesc emoţionanta epopee care a fost viaţa lui Harry McKenna – corupător, jucător de bursă, traficant, proxenet, hoţ incendiator. Dar, atenţie. Camera de televiziune va prinde secvenţa următoare în prim-plan. Prim-planul dezvăluie spectatorilor toate emoţiile de pe chipul meu, ticurile nervoase, durerea din ochi, urmate de o pauză dramatică, 40 de milioane de oameni din toate colţurile ţării privesc, văd lacrimi, nu pe cele ale unui plângăreţ de profesie, doar câteva lacrimi în colţul ochilor. Vedeţi scena?

Bishop dădu din cap.

— Bine. Atunci, să mergem mai departe. De unde să încep, domnule reporter? Tata, dragul meu tată, era mai mult decât un tată. Era o idee. Marea mea părere de rău este că voi toţi, locuitori ai planetei, nu l-aţi cunoscut ca şi mine. Nu voi uita niciodată prima oară când el... taca-taca-taca... Nu voi uita niciodată cea de-a doua oară când el... taca-taca-taca... Şi taca-taca şi taca-taca şi aşa mai departe... până la secvenţa publicitară.

Se lăsă pe spate în fotoliu, cuprins de o criză de râs. Urmă o lungă tăcere.

— Nu-l iubeai prea mult, nu-i aşa? spuse direct Bishop.

— Era pentru mine omul ideal, zise Steve Ferind cu ochiul şi punându-şi mâna pe inimă.

— Nu prea ştiu de ce, dar nu te credeam în stare să-l judeci din punct de vedere moral.

Deodată, expresia lui Steve deveni gravă. Se aplecă spre Bishop şi-i spuse cu jumătate de voce:

Faceţi o greşeală, domnule Bishop. Faceţi n mare greşeală. Nu e vorba de morală. Ceea ce m-amuză este prefăcătoria, ipocrizia sentimentelor provocate de moartea lui. Da, găsesc asta amuzant şi înviorător.

— Nu eşti... mâhnit?

— În clipa de faţă mă simt foarte singur.

— De ce?

Steve răspunse într-un târziu:

— Din pricina certitudinii că suntem singuri, dragul meu. Te naşti singur, trăieşti singur, mori singur. Eşti întotdeauna complet singur. Înţelegi?

Steve păru că se destinde. Se lăsă pe spate şi-şi puse picioarele pe masă.

Ei bine, ceea ce face să se ducă totul dracului este că toată lumea se căzneşte să ne facă să credem că nu suntem singuri şi ne petrecem întreaga viaţă încercând să credem această minciună. Înţelegi? În adâncul sufletului ştim foarte bine ca este o minciuna. Totuşi, sunt toate cursurile acelea de sociologic, la colegiu, sporturile în echipă, asociaţiile de trăncăneală, terapeutica grupului şi tot tacâmul. Dar niciodată nu ajungi să te uneşti complet. Cu toate presiunile pe care le suportăm, în adâncul sufletului nostru, aşa cum ţi-am zis, ştim la ce să ne aşteptăm. Sindromul eului. Solo.

Bishop făcu un gest brusc şi-şi răsturnă paharul. Steve îl privi cu curiozitate.

— E ceva în neregulă?

— Cred că de multă vreme ai toate astea pe suflet, răspunse Bishop.

— Te-a tulburat, nu-i aşa? spuse Steve surâzând.

— Cum adică?

— Reacţia dumitale. Acum o clipă. Paharul.

— Poate, spuse Bishop cu un surâs forţat.

— Pe cuvânt, domnule Bishop, găsesc că este

nedemn din partea dumitale. Mă aşteptam la mai mult.

— La ce anume?

— Ei bine, la mai multă sinceritate.

— Adică? întrebă Bishop simţindu-se vag încolţit.

— E vorba doar de intuiţii, continuă Steve. Totul e în ochi, în maniera lor de a privi lucrurile. Cred că şi dumneata ai intuiţii, domnule Bishop. Şi cred că ştii despre ce vorbesc. O ştii pentru că eşti de acord. Şi încă de mult timp.

— Eşti prea sigur pe tine, răspunse Bishop.

Steve dădu din cap.

— Trăiesc în spirit, bătrâne.

Bishop izbucni în râs.

— Am citit deja asta undeva. Heidegger? Sartre?

— Şi dumneata, de asemenea, replică Steve mânios.

Dar de-abia pronunţă aceste vorbe că îşi schimbă imediat expresia feţei, dându-şi seama că a fost luat prin surprindere, că a devenit vulnerabil vreme de o clipă. Dădea impresia că joacă o ciudată partidă de şah cu Bishop. Chipul i se lumină într-un surâs larg şi spuse pe un ton glumeţ:

— Ceea ce nu pricep deloc sunt raporturile pe care le aveai cu tatăl meu.

— Nici nu aveam, răspunse Bishop. Lucrase

pentru tatăl meu, cu mult înainte. Credea că pot să-l ajut cu ceva.

— Pentru că tatăl dumitale făcea parte din combinaţie?

— Da.

— Ah, asta era, zise Steve lovind masa.

Bishop surâse.

— Crezi că asta are importanţă?

— Doar în măsura în care o recunoşti. Cazul dumitale nu e disperat, domnule Bishop. De fapt, ce gândeşti dumneata?

Bishop dădu din cap fără să înceteze să zâmbească. Se priviră îndelung fără să spună nimic. Pe urmă Steve se întoarse.

— Mă poţi duce acasă?

— Desigur.

În momentul în care intrară pe poartă, Bishop şi Steve auziră zgomote şi strigăte pe tot cuprinsul proprietăţii lui McKenna. La o cotitură a unei alei văzură de unde provenea vacarmul: parcul fusese transformat într-un circ uriaş pentru hippy de tot felul. Camionete, camioane, motociclete erau parcate pe peluze, în boschete şi chiar pe terasă, lângă piscină. Motocicliştii araseră gazonul bine îngrijit al peluzei. În piscină se zbătea un grup de înotători goi.

— Familia mea, spuse Steve surâzând.

Se opriră în faţa casei şi intrară. Ceea ce Harry McKenna construise vreme de o viaţă

era acum un haos înspăimântător. Parcă năvăliseră sălbaticii. Mari pete de vin se lăfăiau pe covoarele albe, desene obscene apăraseră pe ziduri. O muzică rock îndrăcită zgâlţâia casa. „Invitaţii” jefuiseră toate proviziile din bucătărie. Bishop nu văzuse în viaţa lui atâtea platouri cu caviar, curcani fripţi, jamboane, sticle de vin, butoiaşe de bere, perechi de fazani şi alt vânat. Erau împrăştiaţi peste tot mâncând liniştiţi desertul din vase de la gheaţă. Alţii jucau jocuri mecanice: maşini, păpuşi, care mergeau, vorbeau şi dansau, avioane sau trenuri. Era o turmă întreagă de animale de pluş şi o densă atmosferă de marijuana. Tineri excentrici se rostogoleau în toate părţile sau săreau pe saltelele de apă care fuseseră târâte în cameră. Una dintre saltele se spărsese, dar asta părea că nu jenează pe nimeni. O activitate frenetică se desfăşura în jurul celor patru telefoane care erau mereu ocupate. Steve privea scena zâmbind.

— Nu ştiu dacă ai avut ocazia să vezi toată casa. Asta e salonul. După cum vezi, prietenii mei se simt bine.

Un fel de posedat, cu o lungă barbă roşie şi îmbrăcat cu un burnuz, ridicase un receptor şi urla în el pentru a domina vacarmul:

— Ei, aici e Katmandu. Cine vrea să stea de vorbă cu Dalai Lama?

O fată se repezi către aparat urlând:

— Eu! Eu! Oh, Doamne Dumnezeule, el este la telefon?

— Nu el, unul din pretenarii lui.

O altă fată, nu departe, urla cu mânie într-un alt receptor:

— Da, John Lennon. Sunt mama lui. Cum aşa, nu am vocea unei mame? Ce? Ce? O clipă! Întinse receptorul bărbosului care era lângă ea.

— Spune-i acestui ticălos că sunt o mamă.

— E adevărat, tipule. E mamă. Iar eu sunt un pui de târfă.

Aruncă apoi aparatul de un zid, se rostogoli pe podea cu fata, amândoi râzând şi luptându-se, iar apoi se apucară să facă amor.

O altă fată se apropie cu două cupe cu desert.

— Ţine, Steve. Este...

Era atât de ameţita încât nu-şi mai gâsca cuvintele.

— Da, mulţumesc spuse Steve luând o cupă. Mescalină organică, zise el lui Bishop oferindu-i cealaltă cupă.

— Nu. Mulţumesc, spuse Bishop fără să se jeneze.

— Oh, zise fata, dar este...

Din nou nu reuşi să-şi termine vorba. Steve îi făcu cu ochiul.

— El a şi sosit, comoara mea.

Ea dădu din cap, încercând sa înţeleagă sensul acestor cuvinte enigmatice, pe urmă făcu cale întoarsa murmurând:

— Da, da, am înţeles.

Steve atinse braţul lui Bishop.

— Haide.

Îşi croi un drum printre trupurile înlănţuite şi urcă la primul etaj. Se opri în faţa băii, deschise uşa şi îi făcu semn lui Bishop să intre.

Era o încăpere uriaşă, numai în marmură şi oglinzi. O friză romană aurita o înconjura. Cada era tăiată dintr-un bloc de marmură de Carrara. Ea era ocupată de un băiat şi o fată de aceeaşi vârstă cu Steve. Băiatul citea *Time Magazine* iar fata *Newsweek.* Cada era umplută cu *unt* în care perechea era vârâtă până la gât. Pe podeaua băii erau împrăştiate cutii de unt goale. Steve izbucni în râs:

— Ha, ha! Priveşte!

— Trei sute douăzeci şi patru de cutii, spuse fata. E o idee a lui Cam.

— Exact, zise Cam cu un accent de guru din Indiile Orientale. Toată lumea vorbeşte de mlaştină. Bun subiect de discuţie. Dar, eu zic că foarte-foarte puţini oameni ştiu ce e aia cu adevărat o mlaştină. În maniera asta o poţi resimţi fizic şi în acelaşi timp intelectual. Este singurul mod de a lua contact cu principiul vieţii, al sufletului etern, individual.

— Atman, zise fata cu emoţie.

— Asta-i adevărul, tipule, spuse Cam batjocoritor.

Fata se uită la Bishop.

— Ei, l-aţi văzut? I-aţi văzut faţa de crab? Ia zi, nu te-a deranjat niciodată moaca pe care o ai?

Bishop zâmbi. Toate acestea îl lăsaseră indiferent, dar îşi dădea seama că Steve îl supunea la probe, şi vroia să vadă cum reacţionează.

Un individ intră în cameră.

— Salut, Steve. E Louise. Telefonul din birou. Groaznic. A naibii de groaznic.

Steve dădu din cap şi, urmat de Bishop, ieşi din baie şi merse în biroul aflat în fundul culoarului.

Steve continuă să vorbească savurându-şi desertul. Din când în când zgomotul muzicii creştea acoperind vocea care se afla la celălalt capăt al firului.

— Da, Louise. Steve la telefon.

Se lăsă o clipă de linişte.

— Da, da, da. De acord, n-ai decât, du-te. Asta e. Sunt un putregai, aşa este... fă-o. Asta e, mi se rupe.

La celălalt capăt al firului se închise şi Steve puse receptorul în furcă furios.

— Rahat, zise el. (Se întoarse spre Bishop şi brusc îi surâse). Ei, vreau să-ţi arăt o chestie. Vrei să vii?

— Nu, mulţumesc, zise Bishop care începuse să se cam sature.

Steve insistă.

— Ba da, haide tipule. N-ai să regreţi. S-ar putea să fie partea cea mai interesantă a petrecerii. O chestie cu adevărat grozavă.

Auzindu-l, ai fi zis că totul său semăna a provocare.

— O să conduc eu, zise Steve în timp ce coborau scara. Trebuie s-o facem repede dacă nu vrem să pierdem spectacolul. Goana până la Sandy Hook îi permise lui Steve să arate că e un maestru în arta de a-şi conduce Lotusul alb, strălucitor, în care urcaseră. Se luă la întrecere cu mai multe maşini sport pe autostradă şi îşi arătă fără mare greutate superioritatea în reflexe. Bishop fu impresionat. Steve era şi el impresionat de efectul pe care îl produsese demonstraţia sa.

Ajunseră în faţa unei căsuţe albe, în dreptul unei plaje pustii.

— Iată-ne. Zise Steve coborând iute din maşină. Trebuie să ne grăbim pentru că altfel ratăm totul.

Scoase o cheie din buzunar şi deschise uşa.

Louise era aşezată pe podea, în mijlocul salonului, cu spatele rezemat de perne mari. Lumânări aprinse erau în jurul ei. În faţa ei, o sticlă de vin, un bol plin cu cuburi de gheaţă, un pachet de lame de ras şi un flacon de pastile aproape gol. Era complet beată.

Steve şi Bishop se apropiară. Când ei îi intrară în câmpul vizual îi privi drept în ochi,

mai întâi pe Steve, apoi pe Bishop şi pe urmă din nou pe Steve.

— Cine e?

— Un prieten al familiei, zise Steve. Dar credeam că deja ai început.

— Vroiam ca să vezi asta, zise Louise cu un surâs amar. (Privi la obiectele aşezate în faţa ei.) Haide să vedem dacă am totul. Vin roşu, cuburi de gheaţă, ţigări, lame de ras. (îşi ridică ochii spre Steve). Lame de platină cu dublu tăiş. Ce zici de asta? M-am gândit mai întâi să-mi tai ambele încheieturi, dar o mână îmi trebuie ca să beau şi să fumez – nu-i aşa? Cât timp o să-mi ia?

— Nu ştiu, zise Steve.

Apropiindu-se de televizor, căută un canal pe care se transmitea un meci de fotbal. Luă un scaun, se aşeză, îşi prinse bărbia în mâini şi începu să se uite la meci.

— Ba da, ştii, urlă Louise. Tu ştii totul.

Steve se întoarse spre ea, agasat şi îi spuse cu un calm glacial:

— Louise, mi-ai dat telefon fie pentru că ai vrut să te împiedic ca s-o faci, fie pentru că vrei să-mi pui mie în cârcă toată povestea asta. Nu ţine niciuna din figuri. Ţi-a intrat în scăfârlie?! Acum, dă-i drumul.

Louise îi răspunse după o lungă tăcere.

— Bine. Dar promite-mi să mă îmbraci înainte de a veni ambulanţa.

— Se face, zise Steve, total absorbit de partidă.

Fata luă încetişor o lamă de ras pe care şi-o apropie de încheietura mâinii.

— O clipă, zise deodată Steve. Îmi dai voie să-mi torn un strop? întrebă el arătând sticla de vin aşezată în faţa ei.

Ea reacţionă violent.

— Secătură!

Steve îşi umplu liniştit paharul, pe urmă ridică sticla spre Bishop pentru ca să-i ofere şi lui. Acesta însă refuză clătinând din cap.

Steve zâmbi şi puse sticla la locul ei.

— Bine. Poţi să-ncepi.

Din nou ea ridică lama şi o lipi de încheietura sa stângă.

— Nu crezi cu adevărat, râse ea observându-l cu atenţie.

— Oh, micuţo, micuţo. Sunt emoţionat de inocenţa ta.

Cu un gest rapid ea apăsă lama şi îşi deschise venele, pe urmă îşi ridică palma şi o apropie de faţă, privind fascinată sângele care ţâşnea şi şiroia de pe cot pe covor.

— Formidabil, zise Steve. Grozav mai taie lamele astea.

Privirea Louisei se fixă din nou pe Steve în timp ce lua o altă lamă. De data asta îşi tăie fără să mai zăbovească venele de la încheietura mâinii drepte. Urmă un moment de linişte, timp

în care toţi trei priviră sângele care se răspândea în încăpere. Steve clătină capul cu admiraţie.

— Totdeauna am zis că eşti o forţă, Louise.

— Cât timp o să dureze? întrebă ea din nou.

Steve dădu din umeri şi se întoarse spre Bishop.

— Domnule Bishop?

— Ce greutate aveţi? o întrebă acesta pe Louise.

— 56 de kilograme.

Bishop privi sângele care curgea, pe urmă calculă rapid.

— Două ore şi jumătate, trei ore, zise el. O să înceapă să-ţi fie frig, apoi somn.

Steve fu impresionat de ştiinţa lui Bishop. Louise privi pendula. Arăta zece şi jumătate. Pe urmă scrută chipul lui Bishop.

— Şi tu eşti un ticălos?

— Spune-mi. Micuţa mea Louise, zise Steve cu dulceaţă în glas. N-am mâncat nimic înainte de-a veni aici. Ce-ai în frigider?

El îl privi fără să pară că-l vede.

— Nu-i nimic, nu te deranja, zise Steve şi se duse în bucătărie.

Louise se întoarse din nou spre Bishop. Începu să aibă o voce tremurătoare.

— O să oprească totul. Sunt sigură.

După câteva clipe. Steve se întoarse din bucătărie muşcând dintr-un sandvici. Se aşeză

pe podea în faţa Louisei şi începu s-o privească atent.

La ora unsprezece şi jumătate era înconjurată de o mare de sânge. Lui Steve i se urâse şi acum stătea instalat pe divan răsfoind o revistă. Louise continua să-l privească. Avea acum faţa scăldată de lacrimi. Într-un târziu, murmură:

— Te cunosc, dragostea mea... ai să...

Steve îşi întoarse capul spre ea.

— Ce? Ai spus ceva? N-am înţeles!

— Am spus că n-ai să mă laşi să fac asta.

Steve surâse şi începu din nou să citească.

— Dacă pe tine nu te interesează viaţa ta. De ce m-ar interesa pe mine?

— Îţi pasă, urlă Louise. Sunt sigură!

Steve dădu din umeri şi îl privi pe Bishop. Se uitară îndelung unul la altul.

La ora unu pata de sânge din jurul Louisei aproape că se dublase.

Presimţind schimbări iminente, Steve se apropie din nou ca să privească mai bine. Fata plângea şi sughiţa.

— Mi-e frig. A început să-mi fie frig.

Steve se uita la ceas.

— Mai ai o oră şi jumătate.

Ea îi întinse încheieturile însângerate într-un gest implorator.

— Te rog.

El nu schiţă niciun gest şi continuă s-o observe. S-ar fi zis că scena se petrece într-un

vis: erau acolo toţi trei, aşezaţi, aşteptând să se petreacă inevitabilul. Louise începu să plângă zgomotos când îşi dădu seama că Steve nu avea să facă nimic pentru a-i salva viaţa. Ştia de-acum că e pe cale să moară.

— Ajută-mă, Steve. Mi-e frică. Nu vreau să mor, Steve.

Steve o privi îndelung, pe urmă, dintr-odată, se ridică şi se apropie de bar. Scotoci printre sticle şi scrumiere, găsi cheile de la maşina Louisei şi, reîntorcându-se, i le aruncă pe genunchi.

— Dacă nu vrei să mori, zise el fără cea mai mică emoţie, poţi s-ajungi la un post de poliţie în mai puţin de-un sfert de oră.

De data asta, ea înţelese. Simţi că lumea se întunecă, îşi dădu seama că e frigul sfârşitului, dar refuză să se lase înghiţită în hăul rece. Strânse din dinţi, pregătindu-se pentru un efort maxim, se ridică şi porni clătinându-se spre uşă. Urmă o scurtă linişte după care zgomotul unei maşini care pornea şi se îndepărta de casă într-un scrâşnet de pneuri.

Steve n-o privise în timp ce ieşea din casă. Privirea îi era fixată pe Bishop şi faţa lui încremenită arbora acelaşi zâmbet sfidător.

*

Arthur Bishop şi Steve McKenna mergeau în linişte pe plajă. Colindau deja de o jumătate de oră când Bishop zise în sfârşit:

— Aceşti oameni nu fac parte din familia ta. Tu n-ai familie.

Steve strigă râzând.

— Ce, ce? Cine are păreri pe plan moral?

— Ai fi lăsat-o să moară? zise Bishop clătinând din cap.

— Dar tu?

Acum surâdea şi Bishop.

— Nu eram decât un simplu observator.

Continuară să meargă. Într-un târziu, Bishop vorbi din nou.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Ce crezi c-aş fi făcut?

— Adevărul e că n-o să ştim niciodată, nu-i aşa?

Îşi reluară plimbarea. Noaptea era senină, plină de stele. Bishop respira adânc, umplându-şi plămânii de mirosurile sărate ale mării. Simţea o impresie ciudată şi nouă alături de Steve: ca şi cum între ei ar fi fost o legătură confuză, tulburătoare. Mai merseră o jumătate de ceas, fiecare cufundat în gândurile sale. Pe urmă Steve zise.

— Ei bine, dacă, să zicem, m-aş fi mulţumit să stau acolo... să stăm acolo, privind-o cum îşi dă duhul. Oare asta ar fi fost o nebunie?

— Să zicem c-ar fi fost mai curând iraţional.

— Bine. Iraţional. Dar ce rău e în asta?

— Asta depinde de ce parte te afli. Dacă eşti victimă, s-ar putea să găseşti ceva rău în asta.

— Bine, dar dacă nu eşti victimă? insistă Steve. Bishop se gândi o clipă înainte de a răspunde.

— Ei bine... asta înseamnă că ai codul tău moral propriu.

— Asta-i sigur.

— Da? zise Bishop privindu-l drept în ochi. Trebuie să fii un individ cu adevărat excepţional pentru a plăti preţul a duce o astfel de viaţă. Dacă amica ta nu şi-ar fi schimbat în ultimă clipă hotărârea, ai fi fost, într-un fel, responsabil de moartea sa. Cea mai mare parte a oamenilor ar socoti că este iraţional pentru că gestul ar fi împotriva codului lor de existenţă. Spui că mă urmăreşti cu atenţie, dar habar n-ai despre ce ţi se vorbeşte.

— În timp ce dumneata ştii?

— Eu? surâse Bishop.

— Ah... eşti alunecos ca un ţipar. Când te înghesui cu o întrebare îmi răspunzi prin alta.

Bishop izbucni în râs.

— Cu ce te ocupi? întrebă Steve.

— Cu ce mă ocup? (Bishop dădu din cap râzând şi mai tare.) Ai pierdut prea mult timp privind la filme cu gangsteri la televizor. (Îşi privi ceasul.) Am găsit plimbarea noastră foarte interesantă. Mulţumesc.

Întorcându-se cu spatele la mare, Bishop se îndreptă spre maşină. Steve îl privi o clipă şi pe urmă mormăi...

— Da... ai dreptate.

Zâmbetul pe care îl avusese aproape toată seara îi dispăru. Chipul nu-i mai era decât o mască întunecată, în timp ce-l privea pe Bishop îndepărtându-se. Steve simţea şi el o legătură inexplicabilă faţă de acest om. Se simţea atras de el cu o forţă de neînţeles.

Îşi alungă brusc gândurile şi strigă în urma lui Bishop:

— Hei... aşteaptă-mă!

Începu să alerge după el. Pe chip avea din nou acelaşi zâmbet.

VII

A doua zi, Arthur Bishop se cufundă din nou în rutina unui program pe care îl urma de şase ani şi care începea la orele cinci dimineaţa la Nipon Club.

Cu picioarele goale. În veşminte de mătase. Bishop se afla în mijlocul sălii cu ochii aţintiţi asupra micului japonez care stătea cu spatele la el la câţiva metri în faţa lui. Cei doi bărbaţi rămaseră nemişcaţi timp de zece minute, pe urmă Bishop se aplecă pentru a lua sabia de samurai care îi era la picioare. Ridicând sabia. Înainta încet şi fără zgomot spre omuleţ. Ajuns la vreun metru de el, trecu la atac. Fără niciun strigăt sau fenta. Atacul nu era un simulacru.

Gata de bătaie, omuleţul pivotă uşor când

Bishop se apropie, pe urmă îl apuca de sub braţ. Cât te-ai şterge la ochi, lupta fu gata. Bishop era la pământ şi sabia la celălalt capăt al sălii.

Bishop se ridică zâmbind. Cei doi bărbaţi se aşezară faţă în faţă, se înclinară politicos apoi se îndreptară spre un alt ungher al sălii unde se desfăşura o altă luptă.

În timp ce privea, Bishop nu se putea împiedica să nu fie tulburat de frumuseţea tehnicii Aikido. Aceşti oameni învăţaseră atât de bine să profite de energia adversarului pentru a-i dezechilibra atacul! Nici vorbă, să tragi, să strigi, să loveşti, să târăşti; nu erau decât mişcări circulare, simple, armonioase şi liniştite care aveau ca rezultat inevitabil să faci pe adversar să suporte efectele energiei atacului său. Era poezie cinetică în stare pură.

Două lupte se desfăşurară, apoi fu din nou rândul lui Bishop. În picioare, în mijlocul sălii, stătea cu spatele la doi bărbaţi care se apropiau de el, amândoi înarmaţi cu cuţite lungi. Atacară amândoi deodată.

Bishop auzi fâşâitul costumului lor, paşii lor repezi şi pivotă lăsându-se pe vine, pentru a deveni o ţintă cât mai mică.

Ai fi zis că cei doi bărbaţi s-au repezit într-un vârtej, că erau prinşi de o forţă centrifugă irezistibilă, care părea după aceea să-i arunce,

la pământ, dincolo de ceruri. Cuţitele lor păreau să fie lovite de aceeaşi forţă şi smulse din mâinile lor ca de un miracol.

Cei doi bărbaţi se ridicară şi reveniră spre Bishop. Avu loc un nou schimb de saluturi respectuoase.

La orele două după-amiază începu să alerge în Central Park. După două ore de alergare îndrăcită, fără cea mai mică oprire, începu să simtă oboseala. Depăşise alergători care mergeau târâş-grăpiş; unii dintre ei încercaseră să nu rămână în urmă, dar renunţaseră şi îi lăsaseră să continue singur. La un moment dat, un tânăr slab, în şort, în mod evident un alergător de fond, ajunsese în spatele lui, alergase alături de el şi îl provocase la un sprint, dar Bishop surâsese şi făcuse semn că nu acceptă. Băiatul dăduse din cap, accelerase şi pe urmă dispăruse. Bishop rămăsese singur.

Mai alergase o oră, încercând să se obosească, pe urmă chemase un taxi pentru a se întoarce acasă, sperând că truda de peste zi o să-l facă să doarmă.

Totuşi, nu dormi. La orele trei dimineaţa era încă treaz, cu ochii aţintiţi în tavan. Avea stomacul întors pe dos. Simţea în gât o senzaţie de vomă. Se dădu jos din pat, merse şi luă două tablete de Geloşii din baie, pe urmă coborî în salon.

Puse o casetă cu Passacaglia şi Fuga în re

minor, dădu mai tare volumul, pe urmă se aşează pe canapea încercând să calculeze valorile de la bursă din acea zi.

După o oră, incapabil să se concentreze, mototoli foile pe care scrisese şi le făcu ghemotoc aruncându-le la celălalt capăt al încăperii, fără nicio tragere de inimă. Se anunţa o altă noapte lungă. Se apropie de o etajeră plină de cărţi şi scoase un mare in-folio cu reproduceri din pânzele lui Bosch. Petrecu o noapte albă.

Dimineaţa se afla la acvariul din Coney Island. Venise de mai multe ori după nopţi fără somn ca aceea pe care tocmai o petrecuse. Căpătase un obicei: eforturi zadarnice ca să adoarmă, pe urmă ore lungi cu reproducerile lui Bosch şi, în sfârşit, aici.

Îşi croi drum prin mulţime pentru a se apropia de marele acvariu unde pluteau specii diverse şi privi, fascinat, bancurile de peşti care îi alunecau prin dreptul ochilor. Toată atenţia îi era concentrată asupra acvariului ca şi cum era singur în galerie. În timp ce privea aproape lipindu-şi faţa de geam, zgomotul vocilor din jurul său părea să dispară. Pierduse complet noţiunea timpului. Nu mai ştia de câtă vreme privea când un meru solitar, care ar fi putut fi reîncarnarea celui pe care îl ucisese lângă recif, se apropie de partea cealaltă a geamului. În partea opusă a acvariului, ochii

mulţimii păreau îndreptaţi către Bishop şi peşte; apa deforma chipurile în mod grotesc.

Bishop continuă să privească peştele nemişcat care părea să-l observe la rândul său. Acum, zgomotul vocilor se stinsese de tot şi peştele şi chipurile să-l privească fix. Încetul cu încetul, peştele şi imaginea demonilor jumătate-oameni, jumătate-peşti din pânzele lui Bosch.

Bishop îşi sprijinise mâinile de geam. Dându-şi seama că apasă. Îşi retrase mâinile muiate de sudoare şi le şterse cu batista. Începuse să gâfâie. Avea impresia că se sufocă. Peştele nu mişcase. Continua să-l privească fix. Încetul cu încetul, peştele şi imaginea demonilor şi a chipurilor de cealaltă parte a acvariului părură să se amestece, să se facă mici, lăsând să se vadă doar ochiul peştelui meru, un glob de teroare enorm şi negru care începu să descrie cercuri tot mai largi, să se învârtească pentru a-l absorbi în întunericul său.

*

Arthur Bishop se încheia la cămaşă în timp ce tânărul internist îşi scria observaţiile. Tot timpul consultaţiei tânărul păruse că se achită de obligaţia sa fără entuziasm şi Bishop nu avea decât o dorinţă: să părăsească sala de urgenţă şi să ajungă în stradă unde putea să scape, măcar temporar, de această vagă impresie că se sufocă.

— Rude apropiate? întrebă internistul ajungând la ultimele rânduri ale fişei pe care o completa.

— Niciuna, răspunse Bishop.

Internistul ridică ochii, fără să-şi ascundă iritarea.

— Atunci pe cine putem anunţa în caz de nevoie?

— Pe nimeni.

— Vreo cunoştinţă?

— Aţi terminat? întrebă Bishop punându-şi paltonul.

— Trebuie plătită consultaţia. Puteţi achita la casă. La etajul de dedesubt. Ar trebui să vă faceţi analizele, Incapabil să reziste ocaziei care i se oferea, adăuga: Dacă, bineînţeles aveţi un medie.

Bishop nu răspunse la ironie.

— După părerea dumitale, ce am? întrebă el.

— Ce-aţi simţit înainte de a vă pierde cunoştinţa?

— Nimic... decât senzaţia că mă sufoc...

— Palmele umede?

— Da.

— Greaţă... acceleraţia ritmului cardiac...? continuă internistul.

Bishop dădu din cap.

— S-ar zice că e vorba de o R.A.

Bishop îl privi întrebător.

— Reacţie de anxietate ascuţită, explică

internistul, mândru de proaspetele sale cunoştinţe medicale. Sindrom clasic de neurastenie. Mergeţi la un medie. Făceţi-vă analizele. Dacă ele sunt negative, ar trebui să consultaţi un psihiatru. (Tonul îi era aproape prietenesc. Scrise o reţetă, prescrise Valium şi i-o întinse lui Bishop.) Până atunci, asta o să vă liniştească puţin.

Un poliţist intră în încăpere. Avea în mâini un formular.

— Îmi trebuie o semnătură, doctore, spuse el internistului care semnă foaia.

— Erai să dai de dracu, amice, zise poliţistul pe un ton vesel.

Bishop dădu din cap. Poliţistul părăsi încăperea. Urmă o pauză jenantă. Bishop şi internistul aşteptau fiecare ca unul dintre ei să zică sau să facă ceva. Bishop se decise, în sfârşit, să vorbească.

— Gata?

— Asta-i tot ce facem aici.

— Mulţumesc, spuse Bishop ridicându-se.

— Treceţi pe la casă... începu internistul.

— ...la etajul de dedesubt, îl îngână Bishop.

Ieşind pe culoar, în faţa sălii de urgenţe făcu cocoloş reţeta şi o aruncă.

*

Petrecu restul zilei învăţând la germană pentru ca să-şi ocupe mintea, pentru ca să uite ceea ce se petrecuse la acvariu. La nouă seara

îşi găti un dineu compus din diverse mâncăruri exotice. La unsprezece şi jumătate îşi terminase pregătirile. Puse ultima din cele nouă farfurioare pe un platou alese o sticlă de vin şi îşi duse mâncarea în salon.

Mai înainte aşezase cu grijă tacâmurile. Porţelan de Limoges şi cristal de Val-Saint-Lambert străluceau pe dantelă de Bruges. Aranjă cele două farfurioare într-un semicerc, destupă sticla de vin şi turnă puţin într-un pahar. Tocmai vroia să guste când se auzi soneria insistent. Se ridică, se apropie de interfonul fixat în zid şi apăsă pe buton.

— Da?

— Eu sunt, Steve... Steve McKenna. (Urmă o pauză jenantă.) Eu... eram prin împrejurimi şi atunci ei... mi-am zis că aş putea trece să te văd. Am putea vorbi o clipă. (Din nou tăcere.) Domnul Bishop?

Bishop întoarse capul şi privi masa, paharul de vin.

— Îmi pare rău, Steve... Eu... nu sunt singur...

— Ah, da, răspunse Steve. Am trecut doar pe aici...

— Altădată, poate.

— Da... bine... Pe curând.

— Aşa, spuse Bishop lăsând butonul.

Se aşeză la masă. Contemplă îndelung paharul înainte de a-l ridica şi a gusta din vin. Pe urmă începu să mănânce. Încetul cu încetul

îşi dădu seama de liniştea care îl înconjura. Încetă să mănânce şi în minte se văzu aşezat singur la masă, cu ochii fixaţi pe zidul din faţă. Brusc se ridică şi apucă receptorul.

Fata deschise uşa apartamentului ştergându-şi lacrimile cu mâneca halatului.

— Nu-mi voi reveni niciodată, spuse ea cu un aer incredul. A trecut atâta vreme... şi eşti... aici. Bine ai venit, dragul meu.

Bishop nu se mişcă. O privi eu atenţie. Era foarte abilă. Între ceea ce fusese săptămâna trecută şi ce era acum exista o deosebire netă. Nu mai avea nimic din aerul unei seducătoare sau vrăjitoare. Nu era machiată şi avea aerul unei gospodine curate. Avea chiar şi bigudiuri.

— Intră, spuse ea.

Intră în apartamentul care de asemenea arăta altfel. O masă de călcat era lângă o canapea şi, într-un coş, lenjerie, mai multe cămăşi bărbăteşti. Bishop se plimbă o clipă prin încăpere. Încercând să intre în ambianţa pe care fata dorise s-o creeze. Ea îl urmărea sperând la o reacţie favorabilă din partea lui. Cum nu zărea nimic socoti că e mai bine să continue.

— Tocmai vroiam să-ţi calc cămăşile, spuse ea apropiindu-se de masa de călcat.

Luă o cămaşă din coş şi se apucă de lucru. Bishop o privi o clipă, încercând să-i facă jocul, dar ceva îl împiedica.

Se aşează pe canapea, îşi scoase pantofii şi îşi puse picioarele pe masa de servit ceaiul.

— Cum merg treburile?! întrebă fata cu voie bună.

— Binişor, răspunse sec Bishop.

— E o emisiune specială la televizor despre viaţa animalelor.

— Nu, mulţumesc, spuse Bishop luând o revistă.

— Pari obosit. Nu vrei o aspirină?

— Nu e nevoie, zise Bishop răsfoind revista.

Urmă o tăcere întreruptă doar de scârţâitul mesei de călcat.

— Ştii, astăzi m-am gândit la o chestie, zise în sfârşit fata. Nu crezi că ar fi nostim să petrecem Crăciunul pe zăpadă? Am putea închiria o cabană în Stowe. Numai noi doi – la căldură, un foc în şemineu, un grog bun şi afară o mare linişte albă, şi noi să stăm până la topirea zăpezii, îndrăgostiţi ca o pereche de vizoni.

Râse şi îl privi pe Bishop. Acesta părea din ce în ce mai încordat. Jocul ei nu-l prinsese.

— De cât timp n-am mai plecat aşa? zise ea încercând să-l atragă în joc. Trei ani? Patru ani? Îţi aminteşti cât de bine ne-am distrat... Era chiar după...

Bishop o întrerupse:

— Las-o baltă.

— De ce? Ar fi formidabil, zise ca cu un

entuziasm excesiv. Gândeşte-te puţin. Nu vrei să-mi faci o bucurie?

— Ba da.

Jocul acesta îi părea din ce în ce mai grotesc, dar fata îl continua, adăugându-i nuanţe.

— Apropo, m-am întâlnit astăzi cu vechea mea prietenă Janice. M-a întrebat de tine. Ce mai face minunatul tău soţ, scumpo?

— Haide, las-o baltă, zise Bishop rece aruncând pe jos revista.

Se ridică, se apropie de masa de călcat şi o răsturnă cu piciorul.

— Potoleşte-te atunci! strigă fata care ieşi deodată din rolul ei. N-ar fi ridicol dacă ui face un cât de mic efort.

Se priviră fără să zică nimic, amândoi cufundaţi în realitatea acestui joc bizar. Simţind că trebuia să-l ia altfel, fata se apropie de el. Începu să-l mângâie pe Bishop. Vocea i se făcuse dulce... seducătoare.

— Îţi cer iertare, dragul meu... Te aştept de atâta vreme...

— Lasă-mă, spuse Bishop smulgându-se din braţele fetei.

— Nu. Te rog, zise ea căzând în genunchi.

Bishop se dădu înapoi, şi o împinse violent.

— Nu mă atinge!

Bishop o privea fix. Ea văzu cum brusc în ochii lui apare spaima iar faţa i se crispează. Stătură lung timp aşa, pe urmă Bishop îşi vârî

mâna în buzunar, scoase un teanc de bani şi îi aruncă pe jos.

— Am să-ţi telefonez, spuse el înainte de a ieşi în fugă din apartament.

Timp de câteva secunde fata rămase uluită. Pe urmă dădu din umeri, adună banii, îi numără şi îi băgă în buzunarul halatului. Se ridică din nou, se apropie de oglindă pentru a vedea dacă nu are vânătăi. Liniştindu-se în această privinţă, surâse imaginii pe care o zărea şi îşi contemplă capul, tulburată de frumuseţea sa.

Înainte de a ajunge acasă, Bishop se plimbă ore în şir, căutând să-şi pună ordine în idei. Toate aceste jocuri complicate, toate aceste iluzii cu grijă elaborate deveniseră acum decoruri de carton. Nu mai putea să se refugieze în fantasme. Tot înzestrându-le cu cele mai mici detalii din realitate, le făcuse din ce în ce mai încâlcite, dar îşi dădea seama acum că deveniseră repede inutilizabile.

Erau orele două noaptea când intră pe Sutton Place Square. Lotusul alb al lui Steve McKenna era parcat înaintea casei. Bishop se uită în maşină. La volan, Steve McKenna dormea. Bishop îl privi îndelung pe tânăr, pe urmă ciocăni în geam. Steve deschise ochii, îl văzu pe Bishop, surâse şi lăsă în jos geamul.

— Mă aşteptai? întrebă Bishop.

— Da, răspunse Steve căscând.

— De când eşti aici?

— De ieri noapte, de pe la unu.

— Trebuie să fie ceva important.

— Mi-ai spus să trec altădată.

— Am zis „poate altădată”, ripostă Bishop.

— Da, e adevărat, răspunse Steve care încetă brusc să zâmbească.

Tăcură. Dându-şi seama că totul depinde de el, Bishop zise.

— Bine, intră.

— Ştii ce m-a făcut praf? spuse Steve dându-se jos din maşină. Figurezi în cartea de telefon.

— Ce vezi ciudat...

— Ei bine, găsesc că nu e genul dumitale. Intrară în casă.

Cu o ceaşcă de cafea în mână, Steve se plimbă prin salon admirând tot ceea ce vedea. Bishop se uita la el de pe canapea. În cele din urmă îl întrebă:

— Tot mai încerci să-ţi dai seama cu ce mă ocup?

Steve dădu din umeri:

— Nu, spuneam pur şi simplu...

— Tatăl meu mi-a lăsat o mare moştenire.

— Da, ei bine, e o plăcere să te simţi în largul tău, nu-i aşa? zise Steve terminându-şi inspecţia.

Apoi îşi aşează ceaşca pe masă şi se răsturnă într-un fotoliu.

Bishop se uită la ceas.

— Se închide taraba? întrebă Steve.

— Nu, dar am ceva. De lucru.

— Pot să mai vin?

Bishop îl privi pe tânăr şi fu cucerit de surâsul lui îndrăzneţ. Zâmbi scuturând din cap.

— Ce vrei de la mine?

— Ce ai să-mi dai? întrebă Steve aproape râzând.

Bishop nu-i răspunse.

— Trebuie să mă schimb. Lipsesc câteva clipe, zise ridicându-se.

După ce Bishop ieşi, Steve privi cu atenţie încăperea. Ochii lui se uitară rând pe rând la tablouri, statuete, cărţi, încercând să afle ceva despre bărbatul care tocmai ieşise.

VIII

Micul avion cu două locuri zbura de-a lungul coastei la mică înălţime deasupra ţinutul ui Long Island. Ajuns la capătul insulei făcu un viraj strâns şi urcă rapid la zece mii de picioare altitudine. Acolo îşi urmă o vreme drumul în zbor drept. Pe urmă făcu o jumătate de tonou şi se angajă într-un picaj de patru mii de picioare şi, la viteza aceea, execută un lanţ de bucle şi tonouri, în aparenţă fără sfârşit. În cele din urmă, avionul se redresă şi luă din nou altitudine.

Bishop se afla surâzător la comenzile aparatului. Lângă el, Steve dădea din cap cu

admiraţie.

— De necrezut.

— Excelent pentru a-ţi ascuţi reflexele, spuse Bishop. Echilibru, simţ de orientare. (Se întoarse spre Steve cu un surâs provocator.) Nu vrei să încerci?

Steve aprobă fără şovăire, preluă comenzile şi, imediat, aparatul intră în vrie. Timp de câteva clipe fură în pragul unei catastrofe, dar Steve reuşi până la urmă să redreseze avionul şi să-l menţină în zbor orizontal. Expresia lui fu de nepătruns când Bishop îi zise:

— Nu-i rău. De când zbori?

— De vreo douăzeci de secunde.

Zâmbiră amândoi.

După-amiază, Bishop îl conduse pe Steve la un poligon din Munţii Kitatinny, în apropiere de Hope, în statul New Jersey. Ţintele erau reglate electronic, Steve se uita la Bishop care ţinea o carabină de tir fabricată la comandă. Bishop privi în lunetă, ţinti, pe urmă duse arma la umăr. Ai fi zis că bărbat şi carabină se contopiseră. Bishop îşi trecu degetul pe trăgaci şi începu să apese. O mică briză începu să sufle. Degetul eliberă trăgaciul, aşteptând. Ca briza să înceteze, pe urmă îşi reluă apăsarea. Liniştea fu spartă de patru împuşcături succesive.

Steve nu-şi crezu ochilor.

— Patru la rând, la o mie de metri? Este

imposibil.

Urmă o tăcere în timp ce observatorul îşi îndrepta luneta spre ţintă.

— Ei? spuse Bishop.

— Ultima lovitură a muşcat din cercul 9, răspunse observatorul.

— Instalaţi o ţintă nouă, zise Bishop vizibil enervat că ultimul glonte a atins un cerc.

Îşi încărcă imediat carabina.

În seara acea cinară împreună la un restaurant de pe Strada 3. Bucatele, vinurile, serviciul fură perfecte şi Bishop, surprins că simte o alinare, vorbi puţin despre trecutul său.

— Tatăl meu era ceea ce se cheamă un judecător. Rezolva neînţelegerile la consiliu. Orice ar fi hotărât era bine. Nimeni n-o punea la îndoială. În fine, aproape nimeni. Nu ştiu care căpăţânos din Chicago, neconvenindu-i una din hotărâri, a pus un preţ pe capul lui. (Se întrerupse, întrebându-se dacă să continue, dar aerul pasionat al lui Steve îl incită să urmeze. Tânărul părea să-i soarbă cuvintele, părea să-l privească aproape cu simpatie.) Cel care l-a doborât era un ucigaş cu simbrie din Topeka. Iată cum a murit tatăl meu.

— Ce vârstă aveai atunci?

— Aproape vârsta ta. Nu, mai tânăr. Nu-mi terminasem studiile.

— Ce i s-a întâmplat individului din Chicago?

— Trei săptămâni după aceea era mort, spuse

Bishop care începuse să fie încordat. Iar tipul care se însărcinase să-l omoare pe tatăl meu a dispărut o lună mai târziu.

Steve duse degetul la tâmplă imitând zgomotul unui revolver.

— Bang, bang?

Bishop dădu din cap.

— Te interesează asta?

— Mai întrebi? zise Steve. Tatăl meu îşi juca rolul de om respectabil chiar şi în faţa mea. Ca şi cum asta era un mod de a evita contaminarea. Nu vorbea niciodată de afacerile lui. Oh, era încântător. De fapt, mi-ar fi plăcut să fiu şi eu în treburile lui, dar el... (Steve scutură capul râzând.) Vroia ca eu să fac parte din faţada lui, tinerelul de familie bună. Când mi-am strâns banda mea de caraghioşi cred că i-a venit rău. Nu mergea cu scenariul elaborat de el. Ce-ai făcut după ce ţi-au lichidat tatăl?

Bishop ridică din umeri:

— Mi-am terminat studiile, pe urmă... Se simţea din ce în ce mai încordat. Ochii lui deveniră mici. Nu putea să-şi explice aceste senzaţii noi, nu înţelegea de ce nu mai simţea greaţa, nu putea să creadă că băieţaşul ăsta, aşezat în faţa lui, a reuşit... O nelinişte îl cotropi deodată şi spuse cu un ton categoric: Să nu mai vorbim de asta.

— Ba da, continuă, zise Steve pe de-a-ntregul captivat de ceea ce îi povestise Bishop, Eu...

— Altădată, zise Bishop cu hotărâre.

Steve surâse:

— Bine. De data asta măcar n-ai spus *poate.* Pe când?

Bishop scutură din cap, încercând să ocolească întrebarea.

— Nu...

Steve nu dorea nicio aminare. Chipul îi părea iluminat de un foc interior, ochii îi râdeau de entuziasmul neîncătuşat al tinereţii.

— Mâine? Mâine nu fac nimic. Am toată ziua liberă. Da, pentru mine mâine ar fi perfect. Care e programul dumitale?

Bishop, privindu-l pe Steve care continua să vorbească, simţi încet-încet că se înmoaie în faţa acestui tir de surâsuri irezistibile şi glumeţe. Nelinişstea pe care o simţise câteva clipe mai înainte se spulberase. Simţea că e cucerit! Asta era. Îşi dădu seama cu o asemenea violenţă că îşi duse cu greutate paharul de vin la buze.

A doua zi dimineaţa, Steve îl luă pe Bishop şi plecară împreună la Club Nippon. Bishop îl informă pe scurt pe Steve despre tehnica Kendo, pe urmă îşi puseră amândoi câte o mască de scrimă şi luară săbiile de lemn din rastelul fixat de zid. O clipă mai târziu, Bishop îi dădea lui Steve o lecţie nemiloasă. De la al treilea atac, Steve era pe jos. Vru să se ridice sprijinindu-se pe un genunchi, dar Bishop ţâşni.

Îi lovi rotula atât de tare ca să-l paralizeze pentru un moment. Steve strigă că se predă.

— Gata, gata. Renunţ. (îşi scoase masca şi surâse jalnic către Bishop.) Cred că trebuie să mai învăţ teorie.

Bishop îşi scoase şi el masca şi îi întinse mâna ca să-l ajute să se ridice. Expresia feţei îi era cât se poate de serioasă.

După-amiază merseră să înoate într-o piscină. După câteva ore, Steve începuse în mod vizibil să obosească. Alături de el, Bishop înota fără niciun efort. Ajunşi la capătul bazinului, Steve declară:

— Bine, să ne oprim. De acord?

— Ah, da! zise Bishop lansându-se în direcţia cealaltă.

— Eşti nebun. Asta face trei sute de bazine dus-întors.

Bishop întoarse capul spre el şi zise râzând:

— Asta n-a fost decât o încălzire. Acum aş vrea să înot cu adevărat.

Steve îl privi pe Bishop şi o expresie hotărâtă îi apăru pe chip. Se încordă prevăzând ce-l aşteaptă şi, cu o lovitură cu piciorul în peretele bazinului, se lansă în urma lui Bishop.

În seara aceea, după cină, jucară pelotă. După aproximativ o oră, constatară că măcar în acest sport Steve avea un uşor avantaj. Părea mai rapid în retururi. Făcură o partidă înverşunată, fără să-şi acorde niciun răgaz, pe

urmă, după, o oră şi jumătate. Bishop îşi dădu seama că începe să se înmoaie. Rată un retur şi-i aruncă lui Steve mingea.

— Eşti la servici.

Amândoi erau înfierbântaţi şi gâfâiau. Steve lansă un serviciu năprasnic contra zidului. Bishop trimise mingea din nou cu o forţă egală. Urmă un schimb de mingi de o precizie extraordinară. Bishop se străduia din răsputeri să-l învingă pe Steve. O clipă crezu că l-a înfrânt, dar Steve trimise din nou mingea cu un rever magistral. Bishop plonjă ca s-o prindă, dar rată. Căzu şi îl privi pe Steve cu un surâs din care răzbătea admiraţia.

— Meci, spuse el. Foarte bine!

— Ştiu, răspunse Steve cu o falsă modestie.

— Joci cu adevărat ca să câştigi.

— Nu de asta jucăm?

Bishop dădu din cap. Steve îi întinse mâna ca să se ridice.

A doua zi dimineaţa se aflau la gimnaziul Club Nipponului. Vreo şaizeci de persoane, mai ales japonezi, se strânseseră şi aşteptau începutul unui meci de karate. Se auzeau murmure neliniştite. Steve şopti la urechea lui Bishop.

— Ce se petrece? Toţi au un aer bizar.

Bishop tocmai vroia să răspundă când doi japonezi intrară în sala de gimnastică şi se aşezară de o parte şi de alta a covoarelor care erau întinse pe jos. Unul dintre bărbaţi avea

vreo patruzeci de am şi o statură puternică. Numai muşchi. Avea o privire îndrăzneaţă. Cel mai în vârstă părea fragil ca o pasăre pe lângă celălalt, dar era perfect relaxat, surâzător, aproape condescendent.

Bishop se aplecă spre Steve ca să-i explice:

— Cel mai în vârstă se numeşte Yamoto. Tocmai a sosit din Japonia unde este un maestru de necontestat. Celălalt se numeşte Kori. Foarte periculos, rapid. A pus la punct noi atacuri care sunt o insultă la vechiul stil tradiţional. A venit să-şi demonstreze superioritatea tehnicii. Va fi foarte interesant.

Mulţimea se linişti când cei doi adversari se salutară şi începură meciul. Kori luă imediat iniţiativa, deplasându-se ca o felină în jurul lui Yamoto, lansând atacuri fulgerătoare, care însă nu-şi nimereau ţinta. Yamoto, a cărui tehnică era complet defensivă, nu părea să se mişte.

După douăzeci de minute de meci, Kori, în ciuda vitezei sale, nu părea să străpungă apărarea maestrului. Din când în când, Steve îl privea cu coada ochiului pe Bishop care părea să urmărească meciul într-o stare de exaltare vecină cu transa.

Kori atacă din nou, furios că nu reuşeşte să-l atingă pe Yamoto. Deodată, într-un acces de mânie, lovi violent cu sabia antebraţul adversarului, pentru a-l răni. Dăduse lovitura cu toată puterea – o greşeală capitală într-un

astfel de meci. Se auzi o trosnitură şi antebraţul lui Yamoto fu fracturat. Mulţimea tresări. Kori rămase nemişcat, cu ochii fixaţi asupra bătrânului, fără umbra vreunei remuşcări. Arătase ce poate.

Yamoto îi făcu un semn discret din cap adversarului, pe urmă, tot timpul surâzător, îşi ridică braţul frânt şi îl puse sub centura kimonoului. O expresie confuză apăru pe faţa lui Kori care, presimţind pericolul, deveni încordat, dar prea târziu. Yamoto atacase. Spectatorilor li se păru că bătrânul trecuse încet pe lângă corpul adversarului său, mângâindu-l cu mâna validă şi cu picioarele, ca un fluture alb de o specie necunoscută legănându-se deasupra unui obiect. Mişcările îi fură atât de rapide că nu se observă nimic. Abia la sfârşit lumea putu să constate rezultatul mângâierii.

Chipul lui Kori părea să-şi fi schimbul trăsăturile. Sângele îi şiroia din tot corpul. Silueta lui sfărâmată răsucită, se prăbuşise pe covor şi ochii lui exprimau o durere cumplită. O linişte de moarte domnea în sală.

Yamoto se înclină în faţa victimei sale, pe urmă în faţa mulţimii. Un surâs de fericire îi ilumina trăsăturile. Părăsi sala şi, încet, mulţimea ieşi după el.

Steve se întoarse spre Bishop. Vru să vorbească, dar se stăpâni văzând expresia lui

Bishop care privea silueta dislocată de pe covor. Bishop părea transformat în statuie, înmărmurit de ceea ce se petrecuse. Steve recunoscu pe chipul lui o expresie asemănătoare cu aceea pe care o avea Yamoto atunci când părăsise sala.

IX

După meci se duseră la Bishop şi jucară o partidă de Go; acesta destupase o sticlă de Chateau-Margaux şi se instalară în salon, ascultând un concert de Bartock. Bishop nu pronunţase decât câteva vorbe după meciul de karate. Nu părea să fi ieşit din tranşa care îl cuprinsese în sala de gimnastică.

Steve mută o piatră, pe urmă ridică ochii spre Bishop care se uita în gol.

— Ei!

— Ce-i? zise Bishop, care părea că se trezeşte din reveria sa.

— Abia ai deschis gura după meci.

— Se poate, spuse Bishop, ridicând din umeri.

— Practic l-a asasinat pe tip.

Bishop mută o piatră, pe urmă îl privi pe Steve zâmbind.

— Asasinatul nu este decât o categorie de condamnare la moarte. Asta înseamnă să omori fără permis dat de instituţiile noastre.

— Gândeşti că Yamoto este un ucigaş?

întrebă Steve, oarecum descumpănit de răspunsul lui Bishop.

— Este un ucigaş care nu ucide, răspunse Bishop concentrându-se asupra jocului. E ciudat. Nu... pentru el regulile sunt foarte importante. Nu este liber.

— Cum poţi să fii pe de-a-ntregul liber? Această pretenţie nu este numai o abstracţie ipotetică?

— Nu cred, zise Bishop. Este vorba de a avea conştiinţa opţiunilor pe care le ai, a hotărârilor pe care le iei, este vorba despre acte care nu au nimic de-a face cu regulile... care se află dincolo de reguli... este vorba de tot ceea ce ţine de expresia eului.

— Atunci, haide, să ne înţelegem. Vorbeşti de o societate ai cărei membri sunt liberi să trăiască aşa cum vor?

Bishop zâmbi discret.

— Nu vorbeam de societate, ci de individ. Veritabila demonstraţie a acestei libertăţi constă în actele unice ale individului, oricare ar fi ele şi oricare ar fi consecinţele lor. Libertatea nu poate să vină decât dacă nu există nici mobil şi nici pasiune. Numai atunci se poate exprima voinţa personală pură. Numai atunci ea poate să apară ca o formă de artă a vieţii.

— Artă? strigă Steve.

— Da. Desigur! Gestul trebuie să fie un scop în sine, aşa cum omul este un scop în sine.

(Bishop arătă tablourile pe pereţi.) Pentru adevăratul artist... geniul, creaţiile nu sunt un mijloc, o manieră de a obţine o recompensă oarecare. El încearcă să se exprime pe sine. Chiar... (Ezită.) Chiar actul unui ucigaş poate să fie o formă de artă dacă este întreprins cu puritate... fără mobil, din moment ce se situează dincolo de cea mai înaltă regulă a societăţii... dincolo... în întregime liber. Întreprinsă fără mobil, ea reprezintă forma de artă cea mai sublimă pe care omul o poate cunoaşte, căci pentru a se exprima, omul este propriul său instrument.

Steve nu-şi putea lua ochii de la chipul lui Bishop. Acesta păru deodată transformat. Avea o expresie însufleţită, era plin de entuziasm. Ochii săi larg deschişi străluceau de un foc mistuitor în timp ce continua:

— Înţelegi, omul nu face nimic altceva, nimic decât planul său... proiectul său de existenţă. Pentru a fi liber, trebuie ca proiectul să fie un reflex al logicii pure. Omul nu este, la urma urmei, decât rezultatul tuturor actelor sale, puţin importă că aceste acte par iraţionale restului umanităţii din moment ce ele exprimă logica liberei alegeri. (Reflectă o clipă.) Da... chiar alegerea de a ucide.

Se lăsă o tăcere îndelungată.

— Este opinia dumitale profesională? întrebă în sfârşit Steve.

Bishop desluşi în intonaţia sa o insinuare periculoasă. Deveni rigid şi se retrase în el însuşi ca o anemonă de mare pe care cineva o atinge.

— Este opinia mea personală, zise el pe un ton sec.

— De acord, bătrâne, nu trebuie să te simţi jignit, zise Steve, incapabil să-şi mai ascundă nerăbdarea şi mânia în faţa manevrei de retragere a lui Bishop.

— Nu mă simt jignit.

— Vorbe. Ascultă, bătrâne, ştim amândoi să citim printre rânduri şi să înţelegem mai mult decât spun cuvintele, dar de fiecare dată când suntem la un pas de a vorbi deschis, se petrece acelaşi lucru. Atâta timp cât discuţi pe planul care îţi convine, un plan ipotetic... *Să presupunem de exemplu*... totul merge bine. Dar atunci când mă apropii şi pun o întrebare precisă, te retragi cu o piruetă sau te duci să-ţi cauţi chibriturile. Ce se petrece, pentru numele lui Dumnezeu? Aş vrea tare mult să ştiu.

— De unde tragi concluzia asta...?

Steve nu admitea nicio eschivă.

— De acord, să nu mai vorbim.

— Foarte bine, zise rece Bishop la capătul unui lung moment de tăcere.

Steve sări în picioare.

— Nu... S-o lăsăm cu adevărat baltă. Nu e posibil să renunţi la jocul dumitale? De acord.

Sunt fără îndoială idiot. Da... e mai bine s-o lăsăm baltă.

Ieşi din încăpere, coborî scara şi se îndreptă spre uşa de intrare. Bishop îl strigă de pe scară.

— Steve. Dacă pleci, tu ai vrut-o... nu eu. Să nu uiţi asta.

Steve se întoarse şi-şi ridică ochii spre Bishop. Mânia îi schimonosea faţa.

— Da... ei bine, eu nu văd chiar aşa lucrurile.

Se întoarse şi ieşi trântind uşa.

Bishop rămase nemişcat vreme îndelungată. De-abia după un timp tăcerea din casă începu din nou să-l copleşească.

În cursul săptămânii următoare, Bishop încercă să-şi alunge din minte afinitatea pe care o simţise pentru Steve la restaurant. La început, ocupaţiile sale obişnuite îl ajutară să uite, dar încet-încet, pe măsură ce săptămâna trecea. Îşi dădu seama că nu se mai putea gândi la altceva. Tot timpul avusese impresia că va muri sufocat, pe când în cursul scurtelor clipe pe care le petrecuse împreună cu Steve, şi vorbise cu el, senzaţia aceea dispăruse şi, pentru prima oară în viaţa lui, aflase ce înseamnă să respiri liber.

Vineri seara se afla din nou singur în salon, înconjurat de albume cu reproduceri de Soutine şi Goya; ca şi de ilustraţii la Infernul de Doré. Timp de mai multe ore încercase să se

cufunde în puritatea liniilor şi culorilor, dar eforturile îi rămăseseră zadarnice. Nu găsea niciun refugiu şi se simţea cuprins de panică. Înconjurat de inevitabila şi eterna linişte din casă care îl apăsa. Ştia că trebuie să facă o alegere dacă dorea să continue să trăiască, ştia că era la capătul puterilor. Ridică receptorul şi formă numărul lui Steve.

A doua zi dimineaţa, la orele opt, erau din nou aşezaţi în faţa unei cafele în salonul lui Bishop. Când sosise Steve, Bishop vorbise verzi şi uscam, încercând să amâne inevitabilul. Steve rămase liniştit şi rezervat. Cu timpul, în încăpere se lăsă o tăcere jenantă.

— Am putea intra direct în subiect, zise, în sfârşit, Steve privindu-l pe Bishop drept în ochi.

— Chiar dacă te-ar costa viaţa?

— Da, cu siguranţă, răspunse Steve imediat.

— Gândeşte-te bine, zise Bishop. Părăsim domeniul abstracţiei. Nu mai e vorba de filosofie pentru studenţi de anul unu. Eşti cu adevărat capabil?

Steve se gândi îndelung înainte de a răspunde: – Dă-i drumul mai departe.

Bishop se aşează în faţa lui Steve şi îl privi fix. Faţa îi devenise o mască. Încerca să înţeleagă ce se petrecea în mintea lui Steve. Liniştea dură mult timp. În sfârşit, Bishop dădu din cap şi începu să vorbească.

— Ai auzit deja pronunţându-se cuvântul

„profesionist” în alt sens decât sensul lui normal?

— Da.

— Unde?

— Tatăl meu îl folosea. E vorba de un fel de crupier, de un băiat care face jocurile.

— Alt sens?

— Da, desigur. Un ucigaş. Unul care îşi face din asasinat o profesie. Şi ce-i cu asta?

Bishop se aşeză într-un fotoliu şi păru să se relaxeze.

— Atunci iată-ne ajunşi acolo unde trebuie.

— Cu asta te ocupi? întrebă Steve.

Bishop aprobă cu un semn din cap. Steve surâse.

— Ei, glumeşti.

— Nu sunt înzestrat cu simţul umorului, zise Bishop. Ştiu că e un defect, dar n-am ce face.

— De ce mi-ai spus-o?

Un fulger de mânie trecu pe chipul lui Bishop.

— Destul cu gluma! O ştiai de la început şi nu te-ai lăsat până nu m-ai făcut s-o spun. Nu-i aşa?

Steve dădu din cap.

— Ţi-am spus-o pentru că am nevoie de un ajutor. Pari să împărtăşeşti convingerile mele şi cred că ai şi calităţile necesare. Câteodată, voi avea nevoie să fiu secondat. Vezi, eu nu sunt ca tine, nu pot să trăiesc numai în mintea mea. De câtăva vreme constat că nu mai suport izolarea.

Înţelegi că nu pot să am legături prea strânse cu nimeni, din pricină că fac ceea ce fac. Oamenii se aşteaptă întotdeauna să le explici diverse lucruri, cum îţi petreci timpul. Este imposibil. În afară, desigur, dacă aceste legături... Să le spunem de prietenie... te leagă de cineva care este la curent cu toate. Înţelegi, asta e slăbiciunea mea; nu suport singurătatea. Asta explică propunerea pe care ţi-am făcut-o.

— Primeşti bani pentru asta?

Bishop aprobă din cap.

— Atunci asta nu elimină puritatea teoriei dumitale? Vorbesc de mobil. Dacă o faci pentru bani...

— Primesc bani, îl întrerupse Bishop, dar nu acesta e mobilul. Mijloacele mele personale îmi permit să trăiesc fără nicio grijă. Cred că aceeaşi este situaţia ta, cu moştenirea de la tatăl tău. Nu, oamenii pentru care lucrez îmi oferă doar ocazia. Nu am cu adevărat nevoie de ei, dar înţelegerea noastră funcţionează de o manieră simbiotică. Vezi vreo contradicţie?

— Nu, răspunse Steve după ce se gândi o clipă.

— Îţi propun să te instruiesc, urmă Bishop pe un ton practic. Am să te învăţ tot ceea ce ştiu. Când vei fi gata, am să-ţi încredinţez prima execuţie. După asta, vei putea să continui de unul singur sau să rămâi cu mine. Ce zici?

Steve surâse:

— Am de ales?

Bishop îşi luă bulgărele de ceară de pe masă şi începu să-l frământe. Când vorbi, vocea îi era glacială:

— Întotdeauna poţi să alegi între mai multe posibilităţi, dar cum ţi-am mai spus, trebuie să-ţi asumi responsabilitatea.

Steve privi la mâna lui Bishop ale cărei degete se mişcau cu regularitate, pe urmă surâse.

— Ai un ajutor, domnule Bishop.

— Un asociat, replică Bishop. (Lăsă bulgărele de ceară să cadă pe masă, pe urmă se apropie de Steve şi îl privi.) Trebuie mai întâi să-ţi schimbi înfăţişarea. Complet. Inclusiv părul. De acum vei avea înfăţişarea oricui de pe stradă. Banală. Normală. Anonimă.

— E obligatoriu, nu-i aşa?

— Doar te-ai angajat, răspunse Bishop pe tonul cel mai serios.

X

Antrenamentul lui Steve McKenna începu de-a doua zi într-un poligon de tir din Long Island. Avea o puşcă Beretta perfect calibrată. Bishop îi dădea ultimele sfaturi.

— Nu. Ţine arma de parcă ar fi vorba de prelungirea braţului tău. Deschide larg ochii. Întorcându-se către groapa aflată la celălalt

capăt al poligonului strigă: Dă-i drumul!

Un porumbel de argilă fu aruncat din groapă şi parcurse jumătate din poligon când Steve trase. Pasărea se sfărâmă.

— Bine. Merge, zise Bishop bătându-l pe umăr.

Steve surâse şi strigă:

— Da-i drumul!

În timp ce Steve continua să tragă. Bishop începu să-l întrebe noţiunile de balistică pe care i le dăduse, mai înainte.

— Winchester, 300 magnum, 11,7 g. Viteza la gură?

— 936, răspunse imediat Steve pulverizând un porumbel de argilă.

— Săgeată la două sute de metri?

— 5, 4 cm. Dă-i drumul!

Trase şi nu lovi.

— La trei sute de metri?

— 14,5 cm. Dă-i drumul!

Trase şi nu nimeri.

— 9,7 g la trei sute de metri?

— 13,5. Dă-i drumul!

Trase şi nimeri.

— Nu, 13, rectifică Bishop.

— Eşti sigur?

Bishop surâse.

— Vrei să facem pariu?

— Da.

— Ei, drace.

— Îţi mulţumesc că mă crezi pe cuvânt, zise Bishop alegând o puşcă, pe urmă aşezându-se la linia de tragere. Îşi încărcă arma cu patru cartuşe şi strigă către groapa din dreapta, pe urmă către cea din stânga: Duble. Se întoarse spre Steve. E ca şi cum ai arăta ceva cu degetul Dă-i drumul! (Doi porumbei de argilă fură lansaţi din fiecare groapă. Bishop duse arma la umăr încet şi trase patru lovituri una după alta. Cei patru porumbei de argilă se făcură praf sub ochii lui Steve.) Cam aşa, zise Bishop cu nonşalanţă.

Steve surâse.

În aceeaşi seară, Bishop îşi urmă cursul de balistică. Lucrară în salonul lui Bishop. Panoul de afişaj era scos şi acoperit de grafice arătând căderea parabolică a gloanţelor de diferite greutăţi şi diametre. Erau de asemenea scheme ale diverselor mecanisme de trăgaci. Petrecură acolo mai multe ore. După care Bishop abordă probleme din afara tehnicii.

— Când un individ trebuie să dispară, consiliul, oamenii situaţi la cel mai înalt eşalon, stabilesc un dosar, un raport preliminar cuprinzând o parte din antecedentele sale, un studiu asupra comportamentului său, lucruri de astea. Sunt oameni foarte pricepuţi în asemenea chestii. Raportul mi-e trimis, îl studiez şi stabilesc metoda cea mai bună.

— Cum? întrebă Steve.

— Depinde. În general fac ca totul să treacă drept accident Consiliul Naţional de Securitate editează o foarte bună carte despre statisticile-accident. Mă servesc de asemenea de Analiza statistică a Statelor Unite. Mă silesc să nu utilizez niciodată o arma convenţională. E vorba întotdeauna de mobil. Moartea trebuie să se datoreze fie unui accident, fie unei cauze naturale, sau omul trebuie să dispară pur şi simplu. Metoda de execuţie pe care o aleg trebuie să fie rezultatul informaţiilor din raport.

— Şi dacă nu găseşti acolo nimic care să-ţi fie util?

— Imposibil, spuse Bishop surâzând. În schema vieţi, orice om este vulnerabil de o manieră sau alta. Şmecheria constă s-o studiezi foarte atent pentru a afla această vulnerabilitate naturală. *Naturală.* Cu cât este mai puţ naturală, cu atât sunt mai multe şanse ca să ratezi şi să se poată ajunge la originea planului. Odată ce consiliul a luat hotărârea, e rândul meu să intru în scenă. După execuţie, distrug raportul. Plata se face în numerar. Am o remuneraţie anuală şi una de fiecare misiune. Această Ultimă sumă este proporţională cu importanţa celui ucis şi dificultatea execuţiei. Între 10.000 de dolari şi 100.000 de dolari.

— Cunoşti cauzele asasinării?

— Nu. Consider ca important să nu le ştiu.

— Şi niciodată n-ai dat greş? Nu te-ai înşelat

niciodată?

Bishop surâse.

— Supravieţuirea mea depinde sută la sută de eficacitatea pe care o am. O ratare şi gata...

Steve nu zâmbi. Înţelesese.

Antrenamentul urmă fără răgaz până îmbătă inclusiv. Duminică, Bishop propuse să se meargă la grădina zoologică din Bronx. Steve crezuse că va fi o zi de pauză, dar tot mergând în mijlocul unei mulţimi de copii care se jucau, Bishop îşi continuă lecţia în sunetul muzicii unor căluşei de lemn care se învârteau.

— Înşiră-mi nervii optici, începând cu nervul motor ocular.

Steve se conformă fără cea mai mică ezitare.

— Chiasma. Foramen opticum... Muşchiul ridicător al pleoapei superioare.

— Bine. Şi acum oasele sacrumului.

Din nou Steve răspunse fără să ezite.

— Bine. De sus în jos: apofiza articulară superioară, corpul primelor vertebre ale sacrumului... pe urmă prima...

Bishop, impresionat, începu să râdă:

— Iată un om inteligent. Foarte inteligent.

În aceeaşi seară mâncară într-un mic restaurant de pe Bleckeer Street. Vorbiră mai ales despre trecutul lor. Despre raporturile pe care le avuseseră cu taţii şi despre asemănările din viaţa lor. Către sfârşitul serii, Steve puse o întrebare care îl preocupa de mai multe zile.

— De ce frămânţi tot timpul bulgărele ăsta de ceară?

Bishop se gândi o clipă, pe urmă răspunse surâzând:

— Nu e decât o obişnuinţă. Dar cred că ea are o valoare practică.

Pe masă era un păhărel gol de lichior. Bishop îşi introduse degetul inelar şi cel arătător şi împinse pereţii paharului până când acesta se făcu ţăndări Mai demonstrase ceva.

Antrenamentul de luni începu prin exersarea diferitelor metode de atac. În atelierul său, Bishop îşi instalase un bloc de lemn care aducea vag cu capul unui om. De fiecare parte a blocului câte un cerc de cauciuc ţinea loc de urechi. Bishop îl privi pe Steve apropiindu-se încet de cap şi, punându-şi deodată cu violenţă mâinile pe tampoanele moi.

— Bine, zise Bishop. Dar atenţie să nu laşi semne.

— Care e principiul?

— Vibraţiile următoare şocului provoacă o ruptura a timpanelor şi declanşează o hemoragie cerebrală, răspunse Bishop cu un ton precis, academic şi lipsit de emoţie.

Seara avu loc prima lecţie de chimie. Steve îl privi pe Bishop turnând un lichid limpede pe o substanţă păstoasă, roşie-brună, pe care o pusese pe o hârtie filtru aşezată pe o eprubetă.

— Speli mai întâi cu alcool... (Luă o altă

eprubetă cu lichid limpede şi o turnă pe pastă). Pe urmă cu eter.

Luă precipitatul şi îl turnă într-o fiolă mică. Termină de umplut fiola cu eter.

— Aşa se fabrică tri-iodura de azot. Atâta timp cât este moale, nu e periculoasă. Odată uscată... ei bine, o muscă ar face-o să sară în aer aşezându-se pe ea.

Dădu fiola lui Steve care se ridică s-o privească la lumină fascinat.

— Extraordinar.

Cursurile de chimie despre explozive continuară o săptămână şi jumătate şi Bishop se străduia să nu le întrerupă în timpul vizitelor pe care le făceau la diferite muzee şi galerii ale oraşului. Într-o miercuri merseră să vadă o expoziţie de sculpturi cinetice la muzeul evreiesc. În timp ce treceau prin săli de construcţii mobile şi prisme infinite. Bishop continua instruirea lui Steve.

— Dinamita?

Steve nu-şi pierduse ritmul rapid al răspunsurilor:

— Nitro; 0,5; fulmicoton; nitrat de amoniu: 59,5: pulbere neagră: 6; oxalat de amoniu: 5; clorură de sodiu: 19,5.

Se opriră în faţa unei structuri confecţionate din tije de fier, angrenaje, motoare, totul înfăşurat într-o reţea de fire de oţel înlănţuite. Bishop apăsă pe un buton aflat la baza

structurii şi toată masa aceea de fier fu străbătută de fulgere luminoase, de scârţâit de roţi, de zgomot de motor. Rămaseră să privească un moment această maşină, pe urmă Bishop scutură din cap şi arătă o uşă pe care scria *Ieşire.* În timp ce plecau, Bishop continuă lecţia:

— Compoziţia de nitrat de amoniu.

— Da, zise Steve. Nitrat de amoniu: 63,5; floare de sulf; 2; pulbere de cărbune de lemn: 18,5; sulfat de amoniu: 7,5; apă: 1; şi... ah, da... sulfat de cupru: 7,5.

Ieşiră din muzeu pe Strada 5, chiar în faţa parcului. Steve plecă înainte şi merse o bucată de drum până îşi dădu seama că Bishop nu mai era lângă el. Întorcându-se, îl văzu aproape de intrarea muzeului, cu ochii aţintiţi asupra unei scene de familie, tragicomică, care se desfăşura pe trotuar, nu departe de el.

O pereche, însoţită de doi copii, încerca zadarnic să domine gălăgia puştilor ale căror veşminte erau pline de pete de ciocolată ce se revărsase din cornetele lor de îngheţată. Cel mai mic dintre băieţi, legat cu o curea într-un cărucior, se zbătea furios.

Steve se întoarse lângă Bishop şi privi o clipă spectacolul cu un oarecare amuzament înainte de a întreba:

— Ce s-a întâmplat?

— El, zise Bishop, arătând cu bărbia spre

tatăl copleşit.

— Ce-i cu el?

— Să presupunem că trebuie omorât. Vreau să-mi pregăteşti un raport bazat pe observaţiile tale personale. Din acest moment te ocupi de treaba asta. Vezi ce poţi să descoperi. (Se gândi o clipă.) Da, cred că e timpul să treci la faza asta. Descurcă-te cum ştii. Vino să mă vezi când eşti gata. De acord?

Steve aprobă cu un somn din cap. Se întoarseră să privească familia timp de câteva clipe. Pe urmă Bishop se îndepărtă de Steve fără să zică vreo vorbă.

Două săptămâni mai târziu Steve veni la Bishop cu rezultatul observaţiilor sale. Cei doi bărbaţi se aşezară în faţa tablei, în salonul lui Bishop, pentru a studia informaţiile care erau afişate acolo. Bishop fu impresionat de grija cu care fusese făcută treaba. Printre grafice şi scheme, era o fotografie a bărbatului luată cu teleobiectivul. Folosirea timpului era decisă până la jumătate de minut. Dosarul medical, extrem de detaliat, se întindea pe ultimii şapte ani. Erau şi planurile uzinei de mobile din Long Island City, unde omul lucra la serviciile de întreţinere şi supraveghere, ca şi traseul deplasărilor sale obişnuite prin uzină.

Analizară vreo trei ore până când Steve îndrăzni să spună:

— Ascensorul uzinei.

— Explică-te, zise Bishop prudent.

— Este primul care se serveşte de el, dimineaţa. Soseşte la uzină la orele patru. În acest moment este singur, cu excepţia paznicului care se află în faţa clădirii, destul de departe de acolo. Primul lucru pe care îl face este să ia ascensorul până la acoperiş ca să verifice şi să regleze aparatele de climatizare şi ventilaţie. Ascensorul e vechi – o antichitate. Un cablu se rupe. Accident din pricina unei neglijenţa datorate companiei.

Bishop dădu din cap.

— Ce nu merge?

— Prea schematic, răspunse Bishop. Este imposibil să simulezi prăbuşirea prin uzură a cablului fără să pierzi mult timp şi fără să apelezi la mijloace foarte complicate. Un specialist nu trebuie să fie prea priceput pentru ca să repereze o ruptură de cablu făcută cu o unealtă sau un acid.

— Şi ce dacă? Nu vor şti cine a făcut-o, replică Steve imprudent.

Bishop deveni rigid, se întoarse spre Steve pe care îl privi eu mânie, pe urmă îi vorbi printre dinţi:

— Să, nu-mi spui niciodată „şi ce dacă?” când muncim la treaba asta. Să nu-mi mai spui niciodată.

— De acord, bătrâne, răspunse Steve umil.

— Este o chestiune de viaţă şi de moarte,

Este vorba de viaţa mea. De a ta! În cazul unei rupturi de cablu, şansele sunt împotriva ta Nu trebuie să aibă loc vreo anchetă. Nu trebuie să fie nici măcar vreo bănuială. Ai înţeles?

— Am înţeles, spuse Steve pocăit.

Bishop se întoarse către panou, îl studie o vreme, pe urmă, luând un stilou, trase o linie între schema ascensorului, acoperiş şi partea din palier a ultimului etaj situat chiar în faţa ascensorului. Se dădu înapoi, continuând să studieze raporturile dintre scheme, pe urmă dădu din cap.

— Ia uită-te, zise el lui Steve. Ce zici de asta? El urcă în ascensor şi iese pe acoperiş. Ascensorul are o uşă dublă, nu-i aşa? (Steve aprobă din cap.) Bine, este un dulap unde se pune materialul de întreţinere. Chiar lângă uşa de acces la acoperiş. Când urcă, un om îl aşteaptă acolo, ascuns în dulap. Tipul iese pe acoperiş. Stă acolo... Cât timp?

— În jur de douăsprezece minute, spuse Steve uitându-se la notele lui.

— Destul, urmă Bishop. Omul iese din dulap, închide uşa exterioară, trimite ascensorul jos, pe urmă redeschide uşa făcând să sară circuitul electric de siguranţă. Atunci nu este deloc lumină în partea aceea de palier. Individul nu-şi va da seama că ascensorul nu mai este acolo. Nimic nu va părea schimbat: ascensorul aşteaptă, uşa e deschisă. Omul se întoarce, se

ascunde din nou în dulap. Individul revine de pe acoperiş şi se îndreaptă către ascensor. Omul iese din dulap, se aşază în spatele lui... şi îl împinge. Urcă apoi pe acoperiş, trece pe acoperişul clădirii învecinate şi se întoarce liniştit acasă. Fără manevre complicate. Acest gen de accidente este destul de frecvent. Vezi vreun inconvenient?

Steve se gândi un moment, pe urmă surâse şi spuse:

— Nu...?

Bishop dădu grav din cap, pe urmă luă în mână cărticica editată de Consiliul Naţional de Securitate şi citi:

— Între vârstele de 45 şi 64 de ani, din cifra totală de morţi prin accidentare, 10431 se datorează căderilor. (Puse la loc cartea.) Când diferenţa de nivel e importanta, căderea e fatală.

— Este mijlocul pe care l-ai alege? întrebă Steve.

Bishop îi zâmbi şi se întoarse către tablou.

— Mai sunt şi altele. De exemplu...

Fu întrerupt de sunetul soneriei.

— O recomandată expres pentru domnul Arthur Bishop, zise poştaşul citind numele de pe plic.

— Da, eu sunt, zise Bishop şi semnă recipisa în schimbul unui mare plic sigilat. Mulţumesc.

Poştaşul dădu din cap, coborî treptele

peronului şi pleacă. Bishop îl privi un moment, pe urmă scrută locurile pentru a vedea dacă i-a zărit cineva. Împrejurimile erau pustii. Bishop închise uşa şi urcă în salon.

În faţa tablei, Steve calcula într-un carnet. Se întoarse când Bishop intră în încăpere.

— Hei... Am o altă idee...

Fu oarecum derutat de ciudatul surâs al lui Bishop. Acesta întinse braţul cu plicul către Steve. Urmă o lungă tăcere. În sfârşit, Steve înaintă şi luă plicul.

— Deschide-l, spuse Bishop fără să înceteze să zâmbească.

Steve deschise repede plicul şi scoase un teanc de foi. Citi titlurile de pe fiecare pagină, pe urmă zări o fotografie format 20×25. Era portretul unui bărbat pe care îl privi înainte de a se uita la Bishop.

— De data asta, este de-adevăratelea, zise el încercând să-şi stăpânească entuziasmul.

— De-adevăratelea, confirmă Bishop apropiindu-se de tablă.

Steve îl privi un moment, pe urmă veni să-l ajute să înşire pe tablă datele lecţiei.

XI

Două nopţi mai târziu, Steve şi Bishop erau culcaţi pe burtă în ierburile înalte ale colinei de pe proprietatea omului care trebuia ucis. Era

un domeniu mare de cinci hectare aşezat chiar în afară de Riversdale şi înconjurat de un gard prin care circula electricitatea. Casa era construită pe o ridicătură la capătul unei lungi alei, care şerpuia de la poarta principală, acţionată electronic. Ai fi zis că e vorba de o fortăreaţă.

Bishop privi locurile cu ajutorul binoclului cu lentile infraroşii, în timp ce Steve nota. După zece minute, Bishop remarcă un obiect strălucitor: o rondelă pusă la capătul unei tije metalice, plantată în pământ şi lungă de vreo douăzeci de centimetri. Mutându-şi binoclu spre dreapta, văzu încă una... Pe urmă o a treia. Rondelele înconjurau casa. Era vorba fără îndoială de un sistem de emisie-recepţie.

— Casa este înconjurată de o protecţie electronică. Nu poţi să te apropii la o sută de metri fără să fii reperat.

Steve notă. Binoclul se îndreptă din nou spre poarta de intrare. O cameră de televiziune în circuit închis era îndreptată spre spaţiul situat înaintea porţii grilajului.

— Cameră de televiziune la grilajul de la intrare, zise el.

Steve notă. Binoclul se îndreptă din nou spre casă. La uşa de la intrare erau două camere îndreptate spre spaţiul aflat înaintea casei şi orientate în sens contrar pentru a mări amploarea câmpului vizual.

— Două camere de televiziune la uşa de intrare, anunţă Bishop şi continuă: încuietori duble.

— Bine, zise Steve scriind.

Bishop îşi îndreptă binoclul spre marea fereastră a salonului. Un bărbat solid era aşezat înaintea unui televizor. Avea căşti la urechi pentru ca zgomotul să nu deranjeze pe ceilalţi din casă. Un Colt 38 automat era aşezat la îndemâna sa pe o măsuţă unde se afla o lampă. În faţa bărbatului, pe perete, se afla o cameră de televiziune, comutatoare de interfon şi comenzile sistemului de alarmă. Bishop comunică observaţiile sale lui Steve care continuă să noteze, pe urmă privi din nou la omul care era aşezat în faţa televizorului. Bătea în braţele fotoliului râzând de ceea ce vedea pe ecran.

— Bine, acum e de serviciu numărul doi.

Steve îşi privi ceasul, notă ora şi anunţă:

— Orele trei şi jumătate. Şi numărul doi este în camera de jos, care dă în spate. Steve scrise, Bishop continuă să-l privească pe numărul doi pe urmă îi trecu binoclul lui Steve zicându-i: Uită-te.

Steve duse binoclul la ochi şi îl îndreptă spre omul aşezat în faţa ecranului.

— Pare al dracului.

Coborî binoclul şi îl privi pe Bishop care dădu din cap impasibil.

Dimineaţa erau în faţa tablei ocupaţi cu trialul informaţiilor pe care le culeseseră în timpul nopţii. Aveau acum un plan al casei cu încăperi şi culoare. Ştiau de asemenea şi modul în care îşi petreceau timpul paznicii, ca şi schemele care indicau poziţia camerelor, ale emiţătoarelor-receptoare şi amplasamentul grilajului de la intrarea principală.

După ce studie tabla în linişte, timp de aproape o jumătate de oră, Bishop spuse în sfârşit:

— Paznicul nu va deschide cu siguranţă uşa fără să fi privit mai întâi ecranele de televiziune. Va trebui pe urmă să deschidă cele două încuietori Asta mi-ar crea poate răgazul să mă aşez în poziţia... (Dădu din cap. Nu avea încă o idee precisă. Privi mai atent modul de întrebuinţare a timpului paznicilor.) Să vedem ce găsim aici, continuă el. Bine, sunt doi care veghează asupra lui, tot timpul, cu excepţia nopţii. (Se îndepărta de tabla şi începu să măsoare încăperea.) Care este orarul paznicului numărul doi?

— De la miezul nopţii la orele patru, răspunse Steve.

— Bine... bine... Guvernanta este liberă vineri, de la orele şase seara până sâmbătă la prânz...

Încetă brusc să meargă şi reveni la tablă. Liniştea păru fără sfârşit. Lui Bishop îi trecu

prin cap o idee căci se întoarse spre Steve.

— Vreau să te duci să închiriezi trei maşini diferite la trei agenţii diferite.

— De ce trei?

Bishop dădu din cap arătând cartea de telefon cu degetul. Steve ridică din umeri, o luă şi începu s-o răsfoiască. Bishop se apropie de tablă parcurgând cu repeziciune din ochi datele care erau afişate acolo.

Petrecură săptămâna următoare, ţinându-se după individ şi gorilele lui. Pe măsură ce zilele treceau, reieşea un program aproape fix, pornind de la un număr de activităţi care păreau să fie de rutină. Asta începea luni, la orele şase, dimineaţa, în mijlocul pieţei de flori, la doi paşi de Strada nr. 6.

Strada nr. 28 era în plină efervescenţă. În această stradă strâmtă se strecurau camioanele care îşi descărcau marfa lor delicată. Aerul era greu de arome dulci ameţitoare. În multe unghere, de-a lungul trotuarelor, vânzătorii îşi strigau marfa.

Steve şi Bishop erau aşezaţi. De o jumătate oră. Într-un Plymouth oprit la capătul străzii, în apropiere de Strada nr. 7, când tipul şi gorilele lui ieşiră dintr-un depozit, o sută de metri mai încolo. Gorilele examinară strada, pe urmă îi făcură semn omului care întârziase o clipă sub un portic. El ieşi în stradă, şi toţi se apropiară de un Lincoln şi luară loc în ei. Maşina se

îndepărtă încet în direcţia Străzii nr. 5.

— Bine, zise Bishop.

Steve demară şi Plymouthul se luă după Lincoln. În timp ce îşi croia drum printre cărucioare şi camioane o inscripţie pe un zid, la capătul străzii, îl atrase atenţia lui Bishop: Atelierele de tablă. Scoase un carneţel din buzunar şi îşi notă adresa când trecură prin faţa imobilului, făcu repede o schiţă a intrării străduţei care mergea de-a lungul clădirii şi a peronului de descărcare de la capătul străduţei.

— La ce-ţi serveşte asta? îl întrebă Steve aruncând o privire către schiţă.

— Nu ştiu încă, răspunse Bishop punând la loc carnetul. Aşa. De-o idee. Am să-ţi spun mai târziu.

La mijlocul săptămânii, Steve şi Bishop se aflau într-un Ford şi priveau la individ şi la gorilele lui cum părăseau subsolul unei clădiri de pe Strada 126.

— Despre ce-o fi vorba? întrebă Steve văzând portofelul plin al omului urmărit.

— O loterie clandestină. Este afacerea înfloritoare din cartierul ăsta. Sau poate trafic de heroină. Greu de spus.

Din nou omul şovăi în timp ce paznicii săi inspectau strada. Urmă un semn şi înaintarea prudentă până la Lincoln.

— S-ar putea zice că băieţii ăştia stau lipiţi de

pielea patronului, remarcă Steve.

— Profesionişti, recunoscu Bishop pe un ton morocănos. Ştiu despre ce e vorba. (Lincolnul se îndepărtă uşor de trotuar.) Văzându-i cum acţionează, deduc că fac asta de mult timp.

Dădu din cap. Steve demară şi maşina lor începu s-o urmărească încet pe cealaltă. Bishop scrise ceva în carnet, pe urmă ridică ochii şi se uită la Lincolnul care mergea cu vreo două sute de metri înaintea lor. Vocea lui avea o intonaţie ciudată şi tristă când spuse:

— Ei drace... de mult timp.

Sâmbătă dimineaţa, la orele patru, erau nu departe de Sloppy Loui's, în faţa clădirii principale a pieţei de peşte din strada Fulton. Aşteptară douăzeci de minute ca om, să părăsească imobilul şi în tot acest timp Bishop aruncase câte o privire la camionetele care treceau încărcate cu peşte. La început, asta nu-l deranjase dar, încetul cu încetul, pe măsură ce lumina, şi formele, şi culorile se precizau odată cu zorii, atenţia lui fu atrasă de ochii peştilor morţi. Nu-şi putea alunga ideea că toţi aceşti ochi erau aţintiţi asupra lui cu o concentrare malefică. Se forţă să se gândească la altceva... la efectul pe care îl exercita asupra sa prezenţa lui Steve... dar ochii păreau să străpungă orice apărare. Simţi cum i se accelerează ritmul respiraţiei şi, suflul îi deveni mai scurt... simţi gust de fiere...

— Iată-i, murmură Steve, întrerupând cursul gândurilor lui Bishop.

Acesta îşi reveni, uşurat, ca şi cum l-ar fi atins o mână rece.

Înainte de a se urca în maşină, omul glumi cu oamenii cu şorţ care împingeau cărucioare în clădire.

— E amestecat cu adevărat în toate afacerile, nu cred că se plictiseşte tipul, zise Steve privind cum se îndepărtează Lincolnul.

Întorcându-se spre Bishop fu surprins şi oarecum descumpănit văzând înfăţişarea tovarăşului său. Falca de jos lăsată, muşchii gâtului crispaţi. Bishop părea că vrea să vomite.

— Ce este? întrebă Steve.

— Dă-i drumul odată, zise Bishop pe un ton, tăios, întorcând capul spre fereastră. Şi abţine-te să pui întrebări idioate.

*

Petrecură o bună parte a zilei vorbind, în timp ce continuau să observe viitoarea victimă. Steve simţea tulburarea lui Bishop, tensiunea lui teribilă Nu cunoştea cauza, dar ştia că nu avea niciun interes să pună întrebări. În timpul săptămânilor pe care le petrecuseră împreună deveniseră într-un fel unul prelungirea altuia. Fiecare înţelegea starea celuilalt şi câteodată chiar şi ghidurile. Această apropiere atrăsese după sine o serie de reguli tacite, prima fiind,

cel puţin pentru Steve, să se ţină deoparte atunci când Bishop avea o astfel de stare.

Totuşi, către orele trei după-amiaza, în timp ce mergeau pe străzile liniştite şi curate din Forest Hills, se părea că Bishop e din nou într-o bună dispoziţie. Sporovăia destins cu Steve şi, câteodată, chiar şi glumea. Lincolnul mergea încet înaintea lor în lumina scăzută a străzilor foarte umbrite.

După ce merseră aşa, aproape la pas, timp de douăzeci de minute. Lincolnul se opri în faţa unui mic parc înconjurat de trandafiri bine îngrijiţi. În mijlocul parcului se aflau mai multe terenuri de crochet. Jucătorii erau toţi oameni în vârstă dintre care cel mai tânăr avea în jur de 60 de ani.

— Asta ar putea să fie interesant, spuse deodată Bishop. Opreşte acolo.

Steve parcă în lungul trotuarului şi stinse motorul. Omul şi numărul unu coborâră din maşină şi se îndreptară spre terenurile de joc. Era o scenă ciudată, aproape ireală. Bătrânii executau parcă un fel de balet cu încetinitorul, lovind bilele pentru a le face să treacă pe sub bolţi. Cei care nu jucau luaseră loc pe băncile care înconjurau terenurile şi îşi ridicau feţele spre soare ca şi cum ar fi dorit să absoarbă o nouă viaţă de la căldura razelor sale. Bishop scoase un binoclu şi îl duse la ochi.

Individul şi numărul unu se apropiară de un

bătrân în vârstă de aproximativ 84 de ani, care era pe punctul de a juca. Bătrânul îi zări, salută din mână zâmbind, pe urmă le făcu semn să aştepte ca să-şi execute lovitura. Tipul aprobă din cap. Bătrânul trase, pe urmă se adresă bătrânei cu care juca. Aceasta surâse şi dădu amabil din cap. Bătrânul se apropie de cei doi bărbaţi. Se aşezară toţi trei pe una din băncile libere, puţin mai departe de celelalte bănci care înconjurau terenul.

În maşină Bishop se grăbi să ia o sacoşă care era lângă el, pe scaun, şi scoase din ea un mic magnetofon căruia îi dădu drumul. Duse din nou binoclul la ochi şi îl îndreptă spre chipurile celor trei personaje aşezate pe bancă. După câteva clipe de linişte Bishop începu să dicteze la magnetofon cuvintele pe care le citea pe buzele lor.

În parc, bătrânul spunea:

— Asta soseşte mâine, la ora unu, cu El Al. Pot să fac să vă parvină la orele trei.

— Drace, răspunse omul. Vreau să dorm. Nu sunt...

Bătrânul îl întrerupse:

— De acord. Atunci poimâine.

— Nu. Merge. Mâine la orele trei dimineaţa, răspunse tipul după câteva clipe de gândire. Cum va fi livrată?

— Într-o camionetă. La dumneavoastră acasă.

Victima se întoarse către numărul unu.

— Verificaţi marfa imediat ce soseşte. Vreau un control sever. Dacă este cea mai mică îndoială... Ei bine, treziţi-mă. Înţeles? (Numărul unu dădu din cap şi omul se întoarse spre bătrân.) Nu avem niciun interes să fie vreo escrocherie.

Bătrânul surâse:

— Ştiţi unde mă găsiţi totdeauna.

— Da... Da... e adevărat, spuse tipul surâzând la rândul lui.

El şi numărul unu se ridicară, gata de plecare. Erau pe punctul de a se îndrepta spre maşină când bătrâna se apropie de ei. Tipul îi surâse.

— Ce mai faceţi, domnişoară? Frumoasă zi, nu-i aşa?

Îi vorbea cu o curtoazie exagerată. Femeia înclină din cap zâmbind. Împins de o bruscă generozitate, omul se hotărî să culeagă o floare dintr-un strat apropiat şi s-o ofere doamnei.

— Aş vrea să vă ofer un trandafir.

Nu reuşi să rupă tija pe care o răsucea în toate părţile. Deodată, tija se rupse înfigându-i un spin în deget.

Bishop dictă ultimele sale cuvinte magnetofonului:

— Blestemată floare!

Omul care trebuia ucis şi numărul unu se urcară în maşină. Numărul doi dădu drumul la motor şi maşina se îndepărtă de parc.

— Să-i urmăresc? întrebă Steve.

— Nu, răspunse Bishop punând magnetofonul în sacoşă. Cred că avem suficiente date. Mai rămân unul sau două detalii... dar...

— Spune-mi... cine te-a învăţat asta?

— Ce anume? întrebă Bishop.

— Să citeşti pe buze. Este cu adevărat fantastic.

Bishop surâse:

— Secretele meseriei, dragul meu, nimic mai mult. Condu-mă la o cabină telefonică.

Se opriră lângă un bistrou din Long Island City, chiar dedesubtul podului de pe Strada 59. Bishop coborî din maşină, intră în cabina telefonică, situată într-un colţ al parkingului, răsfoi cartea de telefon şi formă un număr. Steve, care parcase maşina, aştepta la uşa cabinei, curios să afle ce plănuia Bishop. Acesta îi surâse, pe urmă depărtă receptorul de ureche pentru ca Steve să poată auzi vocea interlocutorului.

— Aici atelierele de tablă, se auzi o voce de femeie.

— Aş vrea să vorbesc cu cineva în legătură cu o lucrare în tablă, zise imediat Bishop schimbându-şi puţin vocea.

Urmă o pauză, pe urmă zgomotul pe care-l face cineva când ridică un receptor din furcă.

— Aici e Frank.

— A... Am o bară de protecţie de recromat.

Zise Bishop. Cât timp trebuie pentru asta?

— Două zile.

— Perfect. Să vedem. Azi e joi. Dacă v-o aduc mâine, sâmbătă e gata, nu-i aşa?

— Sâmbăta nu lucrăm, răspunse Frank cu nerăbdare. Nu v-o putem da înapoi înainte de luni după-amiază.

— Bine... de acord... Am să v-o aduc.

Frank puse receptorul în furcă. Bishop făcu la fel şi surâse când văzu înfăţişarea descumpănită a lui Steve.

XII

Se reîntoarseră în Manhattan la atelierele de tablă din Strada 228. Făcură de două ori turul clădirii cu viteză mică. La primul tur Bishop luă note privind amplasamentul porţilor, tipul de încuietori, ferestrele, lărgimea străduţei care mergea de-a lungul clădirii şi legătura dintre rampa de încărcare şi stradă.

În faţa clădirii o camionetă era garată la intrarea pe străduţă. Pe fiecare parte a camionetei se putea citi, cu litere groase: Atelierele de tablă – Finisaj de metale. Bishop notă dimensiunile aproximative ale inscripţiei.

La al doilea tur. Bishop scoase din sacoşă un aparat de fotografiat Nikon cu încărcare automată, controlă lumina şi reglă deschiderea şi viteza. Când fură lângă camionetă, îi făcu lui

Steve semn să încetinească.

— Uşurel... Mergi mai încet. Trebuie să ajungem alaiuri de camionetă.

Când fură lângă camionetă. Bishop declanşă rapid obturatorul de patru ori la rând.

În aceeaşi seară, stăteau în camera obscură şi priveau fotografiile mărite 40×50 ale panoului pe care Bishop îl fotografiase după-amiaza. În timpul developării clişeelor Steve nu pusese întrebări şi Bishop nu suflase un cuvânt despre ce plănuia. La început pe Steve îl enervase sistemul ăsta, dar cu timpul începu să aprecieze această formă de învăţământ. Asta îi oferea o serie întreagă de surprize minunate despre care ştia că fiecare dintre ele se înscria într-o mare idee conducătoare concepută de creierul lui Bishop. Bishop continuase să expună diverse aspecte teoretice ale proiectului, dar erau anumite lucruri pe care prefera să nu le dezvăluie decât în momentul acţiunii.

După ce puse fotografiile într-un dulap la uscat, Bishop se întoarse şi le aplică un strat subţire de pastă de lipit sensibilă la o simplă presiune. Le făcu sul după aceea şi le prinse cu un elastic După care, împreună cu Steve, se spălă pe mâini şi coborî să mănânce.

În timpul mesei nu-şi spuseră mare lucru. În mai multe rânduri Bishop legă o conversaţie care nu avea nimic de-a face cu ceea ce făceau,

vorbind de un concert la care dorea să asiste, de un film, de o nouă expoziţie excepţională la Muzeul de artă modernă. Dar conversaţia nu se lega. Steve nu făcea niciun efort s-o întreţină Vedea că Bishop este preocupat şi ştia că are mintea în altă parte: că socotea, verifica, cântărea posibilităţi. Îşi terminară masa cu fragi sosiţi de la Paris cu avionul în dimineaţa aceea, pe urmă băură câte un păhărel. După aceea se apucară din nou de lucru în faţa tablei din salon.

Timp de o oră Steve îl privi pe Bishop cum trasează linii şi ia note. Lucra cu o concentrare absolută, în timp ce ochii îi săreau de la un detaliu la altul, verificând mereu. Urmărea o ipoteză până la o concluzie pe care Steve o credea perfectă, de necombătut, după care o lua de la capăt cu o nouă ipoteză. La sfârşit, Bishop mormăi. Cine ştie de ce, nu era în apele sale.

— Nu este paznic în timpul nopţii la atelierele de tablă. Suntem liniştiţi în privinţa asta.

— Atunci de ce ai aerul ăsta neliniştit? zise Steve cu o voce blândă, fără să insiste.

Bishop se întoarse spre el surâzând ironic. Vroia să spună ceva când telefonul începu să sune. Îl lăsă să sune de trei ori înainte de a ridica receptorul din furcă şi de a-l duce încet la ureche. Fură de-ajuns primele două cuvinte pronunţate de vocea armonioasă ca să simtă

senzaţia aceea de pace... de echilibru... Senzaţia că un înveliş mângâietor şi invizibil îi înfăşurase corpul... Senzaţia că se scufundă încet într-o baie caldă.

— Domnul Bishop?

— Da.

— Sunteţi bun să porniţi afacerea asta? Aveţi cumva probleme?

— Nu, nicio problemă, răspunse Bishop după ce se gândi o clipă.

— Se pare că ezitaţi, continuă vocea. Sunteţi sigur?

— Da... Nu e nicio problemă.

— Perfect. Dacă sunteţi gata, am vrea ca treaba să fie îndeplinită în timpul acestui week-end. Se poate?

— Cred că da, zise Bishop privind tabla.

La capătul celălalt al liniei receptorul fu pus jos. Bishop păstră receptorul la ureche până când veni tonul. Atunci îl puse în furcă.

— Şeful? întrebă Steve fără să-şi trădeze emoţia. (Bishop dădu din cap.) Atunci, trecem la treabă?

— Da, răspunse Bishop cu o privire încordată.

Dar ce nu merge?

Întorcându-se cu spatele la Steve, Bishop rămase o clipă în faţa tablei înainte de a răspunde. Când se întoarse avea chipul sumbru.

— Poate ieşi o încurcătură... da... o mare

încurcătură. Trebuie să fim precişi în toate. Victima aleasă este un om prudent. Face parte de vreme îndelungată din afacere şi miroase din instinct genul ăsta de primejdie. Asta îl face periculos. Numărul unu şi numărul doi sunt profesionişti, ţi-am spus-o şi mai înainte. Judecând după observaţiile noastre, ar fi printre cei mai buni. Trebuie să facem o treabă prudentă, precisă şi curată. Cheia, după mine, este numărul unu. Odată eliminat, totul ar trebui să se petreacă fără greutăţi. Dar avem multe de făcut ca să reuşim asta. Surâse forţat. Steve ridică din umeri. Bishop scutură din cap şi urmă: Pentru prima ta lovitură ai nimerit un caz extrem de greu. Trebuie să te zbaţi mult ca să izbuteşti. Crezi că va merge?

— Nicio problemă, cum ai spus dumneata însuţi la telefon.

Bishop îl observă o clipă pe urmă se întoarse către tablă.

— Bine, ascultă-mă. Iată cum vom proceda...

*

Aşteptau ascunşi în hăţişurile care străjuiau drumul ce ducea la proprietatea victimei. Steve se uită la ceas. Cadranul luminos arăta 0,47. Îşi pipăi cu mâna învelitoarea revolverului pe care îl purta sub braţ într-un ham. Gâtu-i era uscat.

Bishop alesese porţiunea asta de drum pentru că aici se strâmta atât de mult încât o maşină era silită să oprească dacă ceva îi bara

trecerea. Găsiseră un bloc de piatră pe care îl rostogoliseră în mijlocul drumului. Nu le mai rămânea decât să aştepte.

Cei doi bărbaţi scrutau întunericul încercând să zărească o lumină de faruri. Ciuleau urechea dar nu auzeau decât adierea uşoară a vântului şi blândul bâzâit lenevos al insectelor. Steve se hotărî să profite de timpul care le mai rămânea ca să repete în gând instrucţiunile date de Bishop înainte de a pleca de acasă. Îşi şterse mâinile transpirate de pantaloni.

La câţiva paşi de acolo, Bishop îndepărta crengile în speranţa că va vedea mai bine drumul. Întuneric... linişte. Simţea acum un sentiment, curios. De când făcea treaba asta era pentru prima oară când avea impresia ca are un gol în stomac. Până acum, mersese totul strună... cu certitudine şi calm. Ştia că tot ceea ce simţea acum era din pricina lui Steve. O ezitare din partea băiatului asta putea să le aducă neplăceri. O lumina tremurătoare de faruri îi întrerupse gândurile. Cei doi oameni deveniră încordaţi când farurile dispărură pentru a se ivi din nou la o cotitură. Bishop se uită la ceas. Două fără zece. Orarul era perfect respectat.

Şoferul camionetei zâmbi şi bătu în găleata de carton pusă lângă el pe scaun. Trei kilograme de heroină extrapură – era un om făcut pentru o bucată de vreme.

Drumul se îngustă. Observând un bolovan, apăsă până la podea pedala de frână.

— Drace, mormăi el.

Coborî, privi bolovanul, pe urmă pereţii abrupţi de fiecare parte a drumului. Îşi spuse că trebuie să-l fi dislocat de curând ploile.

Steve şi Bishop priviră încă o clipă pe şoferul care elibera drumul. Se pregătea să se urce în camioneta pe care scria „La găina grasă”, când Bishop ieşi din desiş, în spatele lui, şi îl lovi uşor cu latul palmei, aproape de gât. Şoferul se prăbuşi fără cunoştinţă. Steve se apropie imediat de Bishop, scoase şapca şi haina albă a şoferului, pe urmă le îmbrăcă. Bishop îl legă pe şofer cu bandă adezivă.

Ridicară corpul inert şi îl transportară departe, în hăţiş, se întoarseră la camionetă şi se îndreptară spre grila de la intrarea principală în proprietate.

— Haide, zise Steve răsuflând cu greu.

Avea impresia că are gura plină cu câlţi. Bishop era ghemuit la picioarele lui, pe podeaua camionetei.

— Totul va merge bine. Fii relaxat. Dacă eşti încordat or să te simtă. Îşi vor da seama.

— Bine, bine, zise Steve cu umor.

Merseră în linişte până la grilaj. Ajungând aici, Steve îşi aranjă câteva clipe cascheta. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare, pe urmă apăsă pe butonul ascuns în stâlpul de

ciment. În casă răsună soneria şi o lumină se aprinse pe panourile ecranelor de televiziune.

Numărul unu îşi scoase căştile de la urechi, nu mai uită la programul pe care tocmai îl urmărea, se apropie de tabloul de comandă şi puse în funcţiune camera de la grilaj. Steve surâse către obiectiv. Numărul unu privi o clipă chipul, pe urmă apăsă pe butonul interfonului zicând:

— Ce este?

— „La găina grasă”, răspunse Steve pe un ton şmecheresc.

Numărul unu mai privi o clipă chipul şi camioneta, pe urmă apăsă pe butonul care comanda deschiderea grilajului.

Steve înaintă încet. Grilajul se lăsă în urma lor cu un zgomot ameninţător în timp ce continuau să meargă în direcţia casei.

— Nu uita ce ţi-am zis, îl preveni Bishop, ghemuit pe podeaua camionetei. Odată intraţi, păzeşte-te să deschizi gura. Nu face nicio mişcare înainte ca să-ţi dau eu semnalul.

Steve dădu din cap. Articulaţiile degetelor sale care strângeau volanul erau lipsite de sânge.

Se opriră în faţa casei. Steve luă găleata, coborî fără şovăire din camionetă şi merse drept spre uşa de intrare, cu un mers plin de îndrăzneală şi de nepăsare. Apăsă pe butonul interfonului.

— Aici comisionarul de „La găina grasă”, ciripi el surâzând spre camera de televiziune. „La găina grasă” totul este bine fript, adăugă el sforţându-se să aibă voce accentul celor din sudul ţării.

În camionetă Bishop nu se putu reţine să nu surâdă. Greutatea care o simţea în stomac se uşură un pic. Băiatul ăsta avea o dezinvoltură rară. Nu se înşelase asupra lui.

În casă, numărul unu privea cele două ecrane care îl înfăţişau pe Steve din unghiuri diferite.

— Un şmecheraş, mormăi el mergând să deschidă cele două încuietori de la uşa de intrare.

Bishop auzi zgomotul făcut de prima încuietoare Ţâşni liniştit din camionetă, de parcă ar fi fost catapultat de o forţă invizibilă, şi se lipi de zid, lângă uşă. Cronometrarea era perfectă. Chiar în clipa când se aşeza se auzi zgomotul celei de-a doua încuietori şi uşa se deschise spre interior.

Steve întinse găleata. Numărul unu înaintă puţin ca s-o ia.

— Bine, dă-mi-o...

Cuvintele lui fură întrerupte când Bishop se repezi, rapid ca un fulger, cu mâna ridicată deasupra capului. Numărul unu se dădu înapoi ducându-şi mâna la revolverul prins la curea, dar mâna lui Bishop ţâşni, muchia ei lovind brutal tâmpla gorilei. Se auzi o trosnitură şi

numărul unu se prăbuşi mort cu o expresie de năuceală întipărită pe chip.

Bishop îl prinse, îl puse jos şi îi pipăi pulsul. Mulţumit se întoarse spre Steve ca să-i vadă reacţia. Tânărul părea că se simte în largul său, atent, gata să pună în aplicare indicaţiile lui Bishop. Acesta din urmă surâse. Luă revolverul lui numărul unu şi îl puse în sertarul unei măsuţe. Pe urmă ciuli urechea. Casa era liniştită, cu excepţia gâlgâirii metalice de voci care se auzeau din casca pusă pe măsuţa de ceai.

Bishop îi făcu un semn din cap lui Steve şi înaintară în linişte în hol în direcţia camerei care dădea în spatele casei. Se opriră o clipă în faţa uşii, ca să asculte, pe urmă Bishop o deschise uşor şi ei alunecară fără zgomot în încăpere.

Numărul doi dormea îmbrăcat, cu Colţul pus alături pe pat. Bishop şi Steve se aşezară de o parte şi de alta a patului, aproape de cap. Steve ţinea în mâini un tampon de cauciuc. Bishop scoase încet un ac de pălărie înfipt în reverul hainei pe urmă, dintr-un buzunar, o bucată de vată hidrofilă. Schimbară o privire şi Bishop dădu din cap.

Gesturile lor fură simultane, sigure şi precise. Steve se aplecă asupra numărului doi şi îi apăsă tamponul de cauciuc pe gură, în timp ce Bishop înfigea acul în urechea gorilei. Numărul

doi deschise ochii, corpul său încercă să se ridice, dar căzu imediat mort. Nu se zbătu deloc.

Bishop scoase acul şi îl şterse cu grija cu vata. Puse la loc acul la rever şi vata în buzunar. Cu un semn cu capul arătă lui Steve revolverul pe care acesta îl luă şi îl puse într-un sertar al noptierei. Rămaseră o clipă nemişcaţi, ciulind urechile. Se priviră în ochi. Bishop examină chipul băiatului, căutând să descopere pe el semne de slăbiciune. Nu văzu niciunul. Arătă cu bărbia etajul superior. Steve dădu din cap. Înainte de a părăsi încăperea, aranjară patul. Fără a ţine cont de faptul că omul care părea că doarme liniştit e mort, nimic nu se schimbase în cameră.

Urcară fără zgomot scara şi intrară în camera stăpânului. Acesta, îmbrăcat într-o pijama de mătase, dormea liniştit. Îşi reluară poziţia de o parte şi de alta a patului. Din nou pregătiră tamponul de cauciuc, acul... bucata de vată. Se priviră. Steve aştepta semnalul lui Bishop. Fără motiv aparent, omul din pat se mişcă şi deschise încet ochii. Bishop înţelese că erau pe punctul să lase să treacă momentul. Făcu un semn din cap lui Steve dar acesta, confruntat brusc cu privirea înspăimântată a omului, şovăi. Asta nu dură mai mult de o clipă dar fu suficient ca să intre în acţiune reflexul de supravieţuire al tipului care îl lovi pe Steve

drept în gură trimiţându-l să valseze până în zid. În acelaşi timp, mâna lui stângă se strecură sub pernă. Prevăzând urmarea, Bishop se aruncă pe jos, chiar în momentul în care revolverul ieşea de sub pernă.

Individul ţâşni din pat şi o zbughi spre uşă. Pistolul său scuipă gloanţe în toate direcţiile. Steve era ţintuit pe jos, aiurit.

Omul ieşi pe uşă şi o zbughi spre scară. Bishop îşi reveni imediat şi alergă după el scotocindu-se în învelitoarea care o purta sub braţul stâng. Când ajunse în dreptul scării, avea deja în mână un Colt 25. Tipul era jos şi întindea braţul spre uşa de intrare când îl auzi pe Bishop în spatele lui. Se întoarse, trase asupra siluetei care se zărea sus, dar gestul său fu pripit şi glonţul trecu departe de ţintă.

Bishop ridică revolverul şi, în aparenţă fără grabă, ochi şi trase de trei ori. Omul căzu peste uşă. Într-o clipă cele trei găuri care le avea în frunte, între ochi, formară un triunghi perfect când fură legate de sângele care şiroia din ele.

Steve nu spuse nimic, în timp ce Bishop îi ştergea sângele pe care îl avea pe gură. Ştia că greşise într-un mod de neiertat şi de care era în întregime responsabil. Îi era ruşine şi strângea din dinţi.

Strânseră cadavrele şi le încărcară în camionetă. Înainte de a pleca, Steve lipi firma cu inscripţia „Atelierele de tablă” în locul celei

cu „La găina grasă”. Bishop conducea în timp ce Steve dezbrăca victimele. În timpul drumului până la Atelierele de tablă rămaseră tăcuţi, în afară de clipa în care Bishop îi spuse lui Steve să scoată toate însemnele care se puteau găsi pe veşminte.

Piaţa de flori abia se trezea când ei examinară străduţa observând poziţia camioanelor şi numărul de prăvălii deja deschise. Activitatea era redusă în acea zi fiind sâmbătă.

Camioneta urcă încet strada apoi merse în marşarier pe străduţa transversală pentru a ajunge în faţa rampei de încărcare de la Atelierele de tablă. Bishop coborî şi se apropie de uşa de serviciu. Degetele sale căutară cu agilitate cablul sistemului de sistemului de alarmă care trebuia să se găsească undeva lângă pervaz. Găsindu-l, îl blocă cu un cleşte, pe urmă se ocupă de încuietorile uşii. În câteva clipe mâinile sale experte forţară cele două încuietori.

Pe rampa de încărcare, chiar lângă uşă, erau mai multe transportoare de mari dimensiuni care serveau la ducerea pieselor metalice de la camioane în interiorul clădirii. Bishop se întoarse şi îi făcu un semn cu capul lui Steve care deschise uşa din spatele camionetei. Bishop împinse un transportor în camionetă ridicându-l pentru ca să pătrundă cu o parte în

interiorul vehiculului. Îngrămădiră cadavrele pe transportor. Pe urmă îl împinseră în clădire, după ce mai întâi se asigurară că nimeni nu-i observa pe stradă.

În interiorul clădirii, aproape de locul de intrare a mărfurilor, erau nişte cârlige pe care se aflau agăţate mai multe şorţuri de cauciuc. Luară câte unul, şi le puseră şi se întoarseră la transportorul pe care îl duseră în atelierul de înmuiere, după ce trecuseră de o serie de uşi batante pe care se putea citi: PERICOL.

Odată ascunşi în sală, ochii lui Bishop parcurseră rapid enormele cuve colorate care conţineau produse chimice. Se opriră în faţa unui vas pe care scria ACID NITRIC. Făcu un semn din cap lui Steve şi, împreună, împinseră transportorul către cuva care era închisă cu un capac de oţel. Bishop se uită 1; încuietoarea capacului apoi scoase din buzunar un şperaclu pe care îl introduse în ea. Încuietoarea se deschise imediat cu zgomot. Bishop ridică mai întâi capacul, apoi îi făcu din nou semn lui Steve. Scoaseră cadavrele dezbrăcate din transportor şi le vârâră cu grijă în baia de acid. După care puseră la loc capacul şi închiseră încuietoarea. Bishop aruncă o privire de jur-împrejur pentru ca să se convingă că totul e în ordine. Mulţumit ieşi primul din încăpere şi se întoarseră înapoi. Poarta de intrare a mărfurilor fu închisă cu cheia şi cleştele scos

din cablul de alarmă. După ce inspectară în grabă străduţa şi porţiunea de stradă pe care o vedeau mai departe, urcară în camionetă, ieşiră de pe străduţă şi porniră către Strada numărul 8.

— În cât timp vor dispărea? întrebă Steve fără să-l privească pe Bishop.

Bishop se uită la ceas:

— Cred că în 48 de ore nu va mai rămâne nimic.

Bishop conducea. Lângă el, Steve ţinea găleata de carton pe genunchi. Steve scoase capacul şi privi plicurile din plastic transparent care conţineau o pulbere albă.

— Ce facem cu asta?

— Nu ştiu, răspunse Bishop, dar vom primi cu siguranţă un telefon în legătură cu marfa.

Trecând prin faţa unei pieţe uriaşe, se opriră şi lăsară veşmintele pe copacul destinat operelor de binefacere aflat în mijlocul parkingului. Când ajunseră pe drumul care ducea la proprietate, părăsiră camioneta şi parcurseră pe jos cei patru sute de metri care îi separau de ungherul unde îşi ascunseseră maşina lor închiriată.

Treizeci şi şapte de minute mai târziu stăteau în sufrageria lui Bishop, la masă, împărţind un mic dejun compus din ouă prăjite şi şampanie, în timp ce planul lor de asasinat ardea în şemineul din salon.

XIII

De când ajunseseră la Bishop nu-şi spuseseră aproape nimic. Păreau incapabili să găsească vorbele potrivite pentru a curma tăcerea. Îşi aruncau câte o privire şi imediat întorceau capul în altă parte. Bishop îl privi pe Steve care mesteca mâncarea cu greutate: avea toată buza umflată în urma loviturii.

— Cum merge?

— Merge, răspunse simplu Steve.

Din nou tăcere. Pe urmă Bishop îşi vârî degetele în frapieră şi scoase o bucată de gheaţă şi i-o întinse lui Steve.

— Ia. Pune-o pe buză. O să se dezumfle.

— Nu. Merge şi aşa. Eu...

Bishop insistă. Steve luă bucata de gheaţă şi o apăsă pe buză. Tăcură din nou o vreme după care vorbi Steve.

— Bine. Vrei să-mi vorbeşti? zise el răscolit vizibil de un sentiment de umilinţă.

Bishop se lăsă pe spătarul scaunului. Steve îi scruta chipul, căutând în zadar vreo reacţie oarecare.

— Nu văd ce ar fi cu adevărat de zis, zise Bishop.

— Nu sunt de acord, ripostă Steve.

— Haide, haide, replică Bishop.

— Bine, de acord. Am încremenii timp de o

clipă. Din pricina asta să nu ne vorbim?

Bishop nu reacţionă.

— Drace, am rămas încremenit, continuă Steve. N-a durat decât o clipă, dar asta ar fi putut compromite totul. Nu-i aşa?

Bishop nu reacţionă nici de data asta. Steve urmă:

— Ceea ce aş vrea să ştiu acum e ce-o să facem?

— Nu ştiu, răspunse Bishop după o clipă.

— Nu te cred. Cred că ştii ce-o să faci. Cred chiar că ai o idee foarte precisă asupra situaţiei. Totul ar fi putut fi atât... de simplu. (Steve dădu din cap.) Şi pe urmă, să ne gândim cum ai luat lucrurile pe cont propriu după... Eşti atât de stăpân pe tine însuţi, ai dominat atât de bine situaţia, n-ai lăsat-o să-ţi scape din mână nici după greşeala mea.

— E prima ta misiune, spuse Bishop.

— Ascultă, reluă Steve pe un ton nerăbdător. Nu-mi cer scuze şi nu mă aştept ca să mi le găseşti dumneata. Vreau să spui totul. Cine îţi spune că...

Fu întrerupt de telefon. Bishop ridică receptorul de la primul ţârâit al soneriei. Ştia deja ce va auzi. Vocea se exprima calm, cu o politeţe oarecum exagerată.

— Mi-aţi putea acorda câteva clipe, domnule Bishop?

— Da. Când? răspunse Bishop fără nicio

ezitare.

— Acum. Sunt la mine.

— De acord.

— Ah, continuă vocea, eşti atât de amabil să aduci şi mar?

— Da, bineînţeles.

Bishop puse receptorul în furcă şi se ridică dintr-o dată. Chipul lui nu mai avea aceeaşi expresie. Semne de nelinişte apăruseră în jurul ochilor şi în colţurile gurii.

— Eu... ei... am ceva treabă. Mă voi întoarce cât mai curând. De acord? Putem să sfârşim discuţia asta.

— De acord, spuse Steve continuându-şi masa.

Bishop îl privi mâncând timp de o clipă pe urmă urcă şi se îmbrăcă la el în cameră. Înainte de a părăsi casa, îngrămădi pachetele de heroină în sacoşă, pe urmă dădu un telefon şi luă un taxi până la aeroportul La Guardia.

Zorii se ridicau când Bishop sosi la aeroport. Fu primit de un pilot care căsca şi îşi freca ochii pentru a rămâne treaz în timp ce îl însoţea pe Bishop până la Cesna care îl aştepta pe pista.

Zborul dură două ore. Luară direcţia spre nord, către insula Martha’s Vineyard, aproape de Wood’s Hole. Avionul vină brusc pentru a-şi îndulci coborârea în direcţia unei insuliţe situate la est. În centrul insuliţei se afla un

mare castel medieval înconjurat de şanţuri cu apă. Nu departe de castel se zărea panglica albă a unui teren de aviaţie particular. Nu erau alte construcţii pe insulă.

Aterizară uşor, pe urmă întoarseră la capătul pistei şi merseră în direcţia hangarului. Nu ajunseră încă la clădire când un Rolls Royce apăru pe drumul castelului. El se îndreptă în viteză spre te renul de aterizare la care ajunse când avionul se oprea cu motoarele stinse. Bishop coborî imediatei înaintă spre Rolls. Un şofer în uniformă îl salută şi îi deschise portiera. Bishop urcă şi maşina porni.

Fură întâmpinaţi în curte de un alt servitor în livrea care îl conduse pe Bishop în castel şi apoi, către un ascensor, la capătul unui culoar pardosit cu marmură.

— Pe aici, zise servitorul arătând ascensorul.

Intrară amândoi. Uşile se închiseră şi cabina începu să coboare. Bishop avu impresia că au coborât zece sau douăsprezece etaje când ascensorul se opri şi uşile se deschiseră.

Merseră pe un culoar lung înainte de a ajunge în faţa unei porţi grele de oţel. Bishop auzi în spatele uşii un ciudat bâzâit electric, întrerupt din când în când de ceea ce părea să fie un zgomot de scântei. Servitorul ciocăni discret. Vocea familiară îi răspunse:

— Intră.

Servitorul deschise uşa şi îi făcu semn lui

Bishop să intre. Bishop se pomeni într-un mare atelier. În mijlocul sălii, aşezat pe un taburet înalt, în faţa unui strung, se afla un om în salopetă, şorţ şi ochelari de sudură. Pe strung se afla o mare sculptură în fier care îşi schimba puţin câte puţin forma pe măsură ce el o lucra cu ajutorul unei flăcări şi al unei baghete de sudură.

Când Bishop fu aproape de strung, omul îi întinse o pereche de ochelari de sudură. Bishop îi puse şi privi omul care continuă să lucreze încă un moment. La sfârşit, omul stinse flacăra, îşi ridică ochii şi se întoarse spre Bishop cu un ciudat surâs enigmatic.

— Ce mai faceţi, domnule Bishop?

— Foarte bine, zise imediat Bishop. Am ceva pentru dumneavoastră, adăugă el întinzându-i sacoşa.

— Ah, da, răspunse omul pe un ton indiferent. Puneţi-o aici. Arătă masa. Privi îndelung sacoşa. Pe urmă surâsul îi dispăru. Se întoarse spre Bishop. Am vrea să ştim la ce trebuie să ne aşteptăm în legătură cu fiul lui Harry McKenna.

— Din această clipă va munci cu mine, răspunse Bishop fără nicio şovăire.

— Credeţi că e rezonabil? întrebă bărbatul după o clipă.

— Vreţi să spuneţi că am nevoie de autorizaţia dumneavoastră?

Bărbatul dădu din cap şi zâmbi:

— Nu vrem decât câteva informaţii, domnule Bishop. Vrem să fim ţinuţi la curent. O organizaţie nu poate supravieţui decât dacă membrii săi sunt gata să sacrifice anumite lucruri personale în favoarea interesului general. Datorită acestei reguli am supravieţuit. Ceea ce am putea să dorim, eu sau dumneavoastră, nu are importanţă. Numai aceasta regulă contează.

Urmă o clipă de tăcere după care Bishop răspunse:

— Cineva pe care l-am format eu ar trebui să aibă pentru dumneavoastră o mare valoare.

Bărbatul dădu din cap şi zâmbi:

— Nimeni nu este etern.

Se întoarse, lovi sculptura cu un ciocan de sudură: pe urmă imprimă strungului o mişcare de rotaţie contemplându-şi opera.

— Ai zice că e prea grea în raport cu masa. Ce gândiţi? zise el către Bishop. Răspundeţi deci de acest băiat?

— Da, răspunse imediat Bishop.

— Chiar şi după tot ce s-a petrecut aseară? Fără să-l lase pe Bishop să răspundă, bărbatul continuă: Noi ne-am obişnuit de la dumneavoastră cu un lucru de calitate. Ezit să folosesc acest termen care mi se pare cam tare, dar aş spune că de data asta e o treabă ratată. Sunt sigur că din pricina băiatului ăsta.

— E prima lui misiune. Sunt convins că...

Bărbatul îl întrerupse.

— Da, da. Ştiţi exact ce aveţi de făcut. Vroiam doar ca această chestiune de răspundere să fie rezolvată între noi.

— Înţeleg, zise Bishop.

— Perfect. Bărbatul deschise un sertar al mesei şi scoase un plic sigilat pe care îl întinse lui Bishop. M-am gândit că dacă veniţi aici să profităm şi să vă dăm asta. Aşa câştigăm timp. Munca preliminară a fost făcută cu grijă. Am verificat-o eu însumi. Îmi pare rău că povestea asta vine atât de repede... după... Ştiu că nici nu v-aţi tras sufletul, dar această misiune trebuie îndeplinită repede. Foarte repede.

— Mă voi ocupa în maniera mea obişnuită, răspunse Bishop încordându-se puţin.

Bărbatul surâse:

— Nenorocirea e că nu prea aveţi timp. Înţelegeţi, amicul nostru este în alertă şi pare gata să vorbească unor persoane. Este o problemă de o mare gravitate, domnule Bishop.

Bishop deveni şi mai ţeapăn.

— Ascultaţi, eu nu sunt un gangster din Cleveland. Nu practic atacul cu arma în mână, aşa, la repezeală.

Urmă o îndelungată. Bărbatul împreună mâinile într-o atitudine de rugăciune. Se hotărî în sfârşit să vorbească.

— Domnule Bishop, dacă această afacere nu e

rezolvată repede, ea riscă să se complice şi să devină neplăcută. Asta ar deranja un mare număr de oameni. Este vorba de un caz de urgenţă. Nu începe nicio discuţie, domnule Bishop. Treaba cu micul McKenna a displăcut unora dintre asociaţii noştri. Eu înţeleg, desigur, dar aceşti oameni nu văd decât dinafară toată problema. O muncă bine făcută şi rapidă ar face mult pentru a restabili pacea.

O linişte grea şi ameninţătoare plutea între ei.

— Am înţeles, zise, în sfârşit, Bishop.

— Eram sigur că aşa va fi, zise în sfârşit bărbatul întorcându-se către sculptură. Clientul dumneavoastră se află la Neapole. V-am făcut rost de numele cuiva din Roma care ar putea să vă procure tot materialul de care aveţi nevoie.

Îşi lăsă în jos ochelarii, aprinse flacăra şi începu din nou să lucreze. Bishop îşi scoase ochelarii de sudură şi ieşi repede din încăpere.

Întorcându-se la New York se gândi la Steve şi la evenimentele din ultimele luni. Ştia că i-ar fi imposibil să revină la situaţia aceea care exista înainte de a-l cunoaşte pe Steve. Steve avea înzestrarea necesară şi sarcina lui Bishop era aceea de a o spori pentru ca băiatul să ajungă să-şi facă treaba aproape automat. Da, totul va fi bine. Îi va lua un timp oarecare, dar materia primă era acolo şi ştia că Steve putea să-l împiedice să cadă în prăpastie.

Ajungând acasă nu văzu maşina lui Steve. Plăti şoferului care îl adusese şi se grăbi să intre în casă. Simţea o emoţie necunoscută, ciudată. Pătrunse în salon şi, în următoarele douăzeci de minute dădu de şapte ori telefon lui Steve. De fiecare dată suna ocupat. Deschise plicul şi începu să parcurgă rezumatul. Încercă să se concentreze dar gândurile lui rătăceau. Făcu din nou numărul lui Steve. Suna tot ocupat. Rămase timp îndelungat nemişcat, cu mintea tulburată de idei nedesluşite, pe urmă puse la loc paginile rezumatului în plic, îl închise într-un sertar şi părăsi casa. Expresia lui neliniştită făcu loc unui mic zâmbet atunci când apropiindu-se de casa lui Steve zări Lotusul alb parcat în faţa porţii. Se opri în spatele Lotusului, coborî repede din maşină, se apropie de uşă şi sună. Aşteptă cu nerăbdare un timp, dar nimeni nu răspunse. Sună de mai multe ori însă nu auzi nici cel mai mic zgomot în interior. Apăsă pe clanţă şi îşi dădu seama că uşa nu e încuiată cu cheia şi pătrunse în casă.

Aproape toate luminile erau aprinse. În salon, radioul transmitea o muzică blândă.

— Steve! strigă Bishop.

Nimeni nu răspunse. Bishop intră în salon. Pe măsuţa de ceai era o sticlă de şampanie destupată de puţin timp şi alături două pahare pe jumătate pline. Bishop luă unul dintre

pahare şi îşi trecu uşor degetul pe urma de roşu de buze. Se întoarse brusc şi urcă la primul etaj. Ajuns sus, strigă din nou:

— Hei, Steve!

Din nou niciun răspuns. Aruncă o privire în cameră, în sala de baie, intră în birou. Casa era absolut goală.

Tocmai vroia să părăsească biroul când îi veni o idee. Se apropie de birou, se aşeză şi aprinse lampa. Receptorul telefonului era scos din furcă. Îl puse la loc, scoase un stilou din buzunar şi căută o bucată de hârtie ca să lase un mesaj. Încercă să deschidă sertarul din mijloc şi îşi dădu seama că e închis cu cheia. Surâse, scoase un şperaclu din buzunar şi deschise imediat sertarul.

Acolo găsi mai multe hârtii de scrisori puse într-o mapă cartonată. Scoase o foaie din sertar. Fără să vrea deplasă uşor mapa şi apăru capătul unei fotografii din care se vedea fruntea unui chip de bărbat. Bishop închise la loc sertarul şi începu să-şi compună mesajul. Deodată se opri în mijlocul unui cuvânt. Ai fi zis că cineva i-ar fi pus o mână rece pe ceafă.

Deschise la loc sertarul, se uită o clipă la fotografie şi apoi o scoase încet din mapă. Era o fotografie de-a lui luată cu teleobiectivul. Apropie fotografia ca s-o studieze mai bine, pe urmă scoase mapa şi o deschise. Pe prima pagină erau dactilografiate cuvintele

următoare: Arthur Bishop, 47 ani, Sutton Place Square, nr. 12, New York. Răsfoi paginile dosarului citind titlurile Antecedente medicale, obiceiuri, folosirea timpului, manii... Închise mapa şi o privi îndelung. Era înţepenit.

Când se mişcă din nou, nu avea nicio idee de timpul pe care îl petrecuse în birou. Părea să fi pierdut orice noţiune a timpului, că plutea pe tărâmuri ciudate unde gândirea era absentă, dar putea din nou să se mişte şi lua încetul cu încetul cunoştinţă de ideile care îi treceau prin cap. Puse la loc cu grijă fotografia în mapă şi mapa în sertar, fiind atent s-o pună exact în poziţia în care a găsit-o, închise sertarul, mototoli hârtia pe care începuse să-şi scrie mesajul, o puse în buzunar, stinse lampa şi părăsi casa.

A doua zi dimineaţa. Arthur Bishop, în halat, era aşezat pe canapeaua din salon cu ochii fixaţi înainte, pe suprafaţa albă a zidului. Alături de el, pe măsuţa de ceai, se aflau mai multe comprimate albe şi un pahar cu apă. Încăperea era aproape în întuneric. Magnetofonul răspândea sunetele unui Stabat mater. Bishop răsufla greu, gâfâind, chipul îi părea o mască de cretă. Luându-şi ochii de la zid, îşi privi mâinile: palmele îi erau acoperite de transpiraţie. Scoase o batistă din buzunarul halatului şi le şterse. Întinse braţul ca să bea o înghiţitură de apă, dar gestul său fu întrerupt

de sunetul soneriei. Se ridică încet şi coborî.

Steve era în prag; surâdea.

— Ah, eşti încă treaz.

Bishop îl lăsă să intre fără să pronunţe un cuvânt şi urcară în salon. Bishop aprinse două lămpi, se apropie de masa de ceai, luă două comprimate şi le înghiţi cu puţină apă.

— Cum îţi merge? întrebă Steve surprins de chipul lui Bishop.

— Foarte bine. Nu se vede? răspunse Bishop ocolind privirea lui Steve. Te-am sunat pe la nouă, dar...

Steve zâmbi pocăit.

— O cunoştinţă. O fată... M-a căutat şi am petrecut câteva clipe împreună. Excelent pentru nervi, ştii.

— Scuteşte-mă de detalii, zise Bishop.

— Îmi pare rău. Să zicem că am avut treabă.

— Bine, s-o lăsăm baltă, da? zise Bishop pe un ton sec. Toate astea sunt atât de ridicole...

— Dar dacă aş fi ştiut ce vrei...

— Eşti liber, amice. Singura obligaţie pe care o ai constă în a respecta asociaţia noastră. Asta înseamnă prezenţa ta aici din când în când, reacţii inteligente şi muncă bine făcută. Asta-i tot.

— Le fac toate astea. Atunci ce te frământă?

Bishop îşi dădu seama brusc că avea un comportament care putea da de bănuit. Îşi reveni. Încercă să se destindă, dădu din cap şi

zise cu un surâs forţat:

— Nimic. Să nu mai vorbim de asta.

Urmă din nou o lungă tăcere. Bishop îşi turnă un pahar cu apă pe care îl bău cu înghiţituri mici Steve înţelegea că nu era în regulă ceva. Bishop se răsturnă pe canapea şi începu să vorbească cu un calm şi o indiferenţă ciudate.

— Interesant. Asta se petrece mereu în aceeaşi manieră. Pot, practic, să spun minut cu minut timpul care îmi trebuie ca să respir din nou normal. Ar fi minunat să poţi să păstrezi despre asta ideile limpezi. Vreau să spun, toate detaliile fenomenului. Corpul are câteodată reacţii ciudate pe plan psihosomatic Interesant.

— Nu crezi că ar trebui să chemi un doctor?

— Începe să treacă, răspunse Bishop scuturând din cap.

— Îmi pare cu adevărat rău, Arthur.

— Nu e din pricina ta. Eram bolnav înainte de a te cunoaşte. Face parte din preţul pe care trebuie să-l plăteşti. Trăieşti singur ani în şir şi când brusc, stabileşti o legătură cu cineva şi intervine o situaţie ca asta eşti din nou strivit de sentimentul izolării.

Steve nu ştia ce să zică. Urmă o pauză jenantă. Respiraţia lui Bishop îşi reluă, în sfârşit, ritmul normal şi, puţin câte puţin, reuşi să fie din nou stăpân pe el însuşi.

Zâmbi, căută plicul în sertar şi i-l arătă lui Steve.

— Deja o nouă misiune? spuse Steve.

Bishop dădu din cap şi lăsă plicul să cadă pe genunchii lui Steve.

— Vor să fie executată oricum.

— Explică-mi, zise Steve deschizând plicul şi scoţând fotografia viitoarei victime pentru a o expune pe tablă.

— Se pare că tipul se pregăteşte să toarne, ceea ce ar încurca pe toată lumea. Stă în Neapole. Vor să acţionez fără întârziere. Nu importă în ce manieră.

— Nu pare prea subtil. Ce-o să faci?

Bishop surâse:

— Sunt prea bătrân ca să-mi schimb obiceiurile. Voi proceda ca întotdeauna. Cu grijă, încet şi voi acţiona la momentul care mi se va părea oportun în Italia.

Din nou linişte. Era între ei obstacolul unei întrebări nerostite. Bishop prelungi puţin această clipă. Pe urmă îl linişti pe Steve.

— Concursul tău o să-mi fie util, zise el pe un ton aproape rugător.

— Cu mare plăcere, răspunse Steve imediat.

— Bine, zise Bishop cu un glas deodată vesel şi amical. Pentru început, vreau s-o ştergi ca să dorm. Serviciul de paşapoarte din Rockefeller Center deschide la orele opt şi jumătate dimineaţa. Să fii acolo. Dacă le zici că e vorba de o urgenţă, ei lucrează 24 ore din 24. Trebuie să plecăm miercuri dimineaţa. Noapte bună.

Steve puse plicul pe masă şi se ridică.

— Bine. Bine. Noapte bună, spuse el îndreptându-se spre uşă.

— Pot să nu te mai conduc? întrebă Bishop de pe canapea.

— Desigur... Bine, pe mâine.

— Pe mâine.

Steve părăsi încăperea. Bishop îl auzi coborând scara, pe urmă ieşind din casă. Duse paharul la gură şi bău încet-încet. Închise ochii apoi îi strânse ca la o suferinţa de nesuportat. Avea impresia că toată casa freamătă în jurul lui.

XIV

Avionul companiei B.E.A. viră brusc în apropiere de Neapole. Bishop îi făcu semn lui Steve să privească în jos. Steve se aplecă spre hublou şi admiră priveliştea splendidă. Văzu golful Neapole care strângea în braţele lui două limbi de pământ mov închis. Solemn, ameninţător, Vezuviul domina totul. Oraşul era înecat, până la ţărmul mării, într-un nor de fum brun, murdar. Dedesubtul norului, mii de maşini Fiat şi Alfa Romeo, care străbăteau cu zgomot străzile, nu încetau să-l întreţină. Dar în jurul oraşului aerul era limpede, formele şi culorile ţâşneau într-o minunată abundenţă. Steve zări insula Capri, Ischia... pe urmă mai la

sud, bijuteriile care sunt Amalfi, Positano şi Ravello.

— Fantastic, zise el surâzând. Pe urmă, întorcându-se către Bishop adăugă: totul e ca pe cărţile poştale.

Bishop dădu din cap, pe urmă îşi prinse centura He siguranţă pentru că avionul trebuia să aterizeze.

Coborâră în mijlocul unei mulţimi de napolitani care strigau şi plângeau, îndeplinind ritul sacru şi oarecum caraghios al regăsirilor la italieni. Se îndreptară spre vamă.

Trecură repede prin faţa inspectorilor. Dădură o scurtă declaraţie verbală, bagajele lor fură marcate cu cretă, şi, fără a fi deschise, încredinţate unui hamal. Dacă ar fi fost controlate totul ar fi fost în regulă pentru că Steve şi Bishop nu transportau nimic compromiţător. Când ar fi avut nevoie de ceva, s-ar fi adresat la Roma colaboratorului indicat.

Taxiul pătrunse în trombă pe străzile înguste, de parcă un câmp de forţă invizibil l-ar fi ocrotit de ciocnirea cu celelalte vehicule sau cu pietonii. Până la hotel şoferul înjură şi protestă fără contenire.

Mâna şoferului rămase lipită pe claxon tot drumul care traversa oraşul. Străzile se făcură şi mai mici. Trecură prin faţa caselor din secolul al XVIII-lea acoperite cu stucaturi ce se înroşeau şi se fărâmiţau sub asaltul umezelii şi

al soarelui. Din înaltul balcoanelor femeile îşi chemau copiii amestecându-şi vocea cu strigatele ascuţite ale negustorilor care îşi împingeau cărucioarele de fructe sau cu peşte. Într-o bărcuţă, un bătrân pescuia, plin de o răbdare surâzătoare, căci el ştia că marea răsplăteşte pe cei credincioşi.

Ajunseră la hotelul Excelsior unde fură conduşi într-un apartament care dădea cu ferestrele spre golf şi care se compunea din două camere separate de un salon. Mobilierul acaju era de un stil aşa-zis modern dinspre sfârşitul anilor ’40. Îşi desfăcură valizele, cerură să prânzească în cameră, mâncară cu poftă, pe umbrele coborând pantele Vezuviului şi încercuind oraşul în noapte.

Erau acolo de aproape o oră când Steve vorbi.

— Ei… mâine începem?

Bishop dădu din cap fără a-şi dezlipi privirile de reflexele de lumină care dansau în apă, dedesubtul lor. Steve se ridică.

— Vrei să studiem ceva în seara asta?

Bishop scutură din cap. Părea vrăjit.

— Bine… cred că mă culc, continuă Steve Schimbarea de aer m-a dărâmat. Bine?

Bishop aprobă cu un semn din cap. Steve plecă în camera lui şi închise uşa.

Bishop continuă să contemple jocul luminilor în apă, ca hipnotizat de curbele şi exploziile de

culori. Simţea un frig interior. Un frig cum nu mai simţise niciodată. Gheaţă. Un bloc de gheaţă! Simţea că dacă face o mişcare, chiar infimă, s-ar fi spart în mii de bucăţi. Mai mult de o oră îl bântui ideea asta. Reuşi încetul cu încetul s-o alunge din minte. Se clătină puţin, pe urmă se răsturnă pe spătarul fotoliului, presimţind o noapte de veghe. Da... va aştepta ziua cum a făcut-o de atâtea ori, Aşteptând. Mâine totul va reîncepe. Ziua de mâine poate aduce Vreo alinare. Poate că îşi va găsi liniştea. Chiar dacă nu va fi decât o clipă el va fi mulţumit. Asta îi va permite să continue.

A doua zi după-amiază, Bishop şi Steve erau într-o maşină închiriată oprită într-o străduţă în Plazza del Plebiscite. De o parte a pieţei se ridica o bazilică romană a cărei faţadă era împodobită cu coloane albe prevăzute cu capiteluri sculptate. De cealaltă parte, lungul portic al unui palat din secolul al XVIII-lea se deschidea spre mijlocul pieţei.

De o oră şi jumătate omul care trebuia ucis şi gorila lui intraseră în palat.

Steve tot răsucea butoanele şi manetele tabloului de bord. Bishop întoarse ochii de la clădirea pe care pe care o supravegheau şi se uită la tânăr.

— Te nelinişteşte ceva? zise el încet.

— Nu, nimic, se grăbi să răspundă Steve. Numai ca aş vrea să trecem la acţiune. Vreau

să-mi răscumpăr greşeala de atunci. Asta mă face nervos.

Bishop zâmbi, pe urmă privi din nou spre palat.

Dis-de-dimineaţă găsiseră vila în care locuia omul. Era un fel de castel rococo, foarte luxos, înconjurat de o grădină frumoasă care cobora în pantă dulce la ţărm. Îl văzuseră pe tip coborând dintr-un iaht de 3,50 metri, amarat la pontonul particular al vilei, urcând într-o maşină în tovărăşia unei gorile şi oprindu-se de mai multe ori pentru a intra în diferite clădiri oficiale înainte de a ajunge aici.

Primele observaţii în legătură cu programul individului fură consemnate în carneţelul lui Bishop. Operaţiunea începuse.

Atenţia lui Steve era acaparată de mişcările a doi porumbei care executau un dans nupţial, când îl simţi pe Bishop revenind rigid. Ridicând ochii, îl văzu pe omul care trebuia ucis şi pe gorila sa ieşind din palat şi îndreptându-se spre maşina lor, un Maseratti. Bishop duse un aparat de fotografiat binocular la ochi şi luă doua instantanee.

— Ce oră e? întrebă el repede.

— Unu şi un sfert, răspunse Steve uitându-se la ceas.

— Notează.

Steve se supuse. Urmărirea continuă toată după-amiaza, şi când, spre orele şapte, omul şi

gorila sa intrară într-un restaurant, Bishop îi propuse lui Steve să mănânce şi ei. După toate aparenţele omul părea să se priceapă la multe şi să aibă gust. Câteva ore de observaţie fuseseră suficiente pentru a vedea că ştia să-şi aleagă maşina, casa, vasul. Fără îndoială că se pricepea şi la restaurante.

Clădirea ocupa un mic promontoriu care domina golful. Se mânca pe o mare terasă de unde se vedeau Vezuviul şi munţii spre sud. Specialitatea casei erau produsele de pescărie. Între mesele restaurantului fuseseră presarăţi munţi complicaţi şi groteşti formaţi din peşti uscaţi, atârnaţi de un fir, astfel încât să creeze imaginea unor nave, flori sau chipuri omeneşti.

Omul pe care trebuiau să-l ucidă era aşezat la o masă la marginea terasei, lângă mare. Înghiţea scoici pe care le lua, rând pe rând, dintr-o enorma grămadă de cochilii care se afla lângă el. Gorila sa stătea singură la o masă nu departe de uşă. Steve şi Bishop aleseseră o masă la capătul terasei pentru că un rând de stâlpi forma un ecran între ei şi ţinta privirilor lor.

Bishop comandase pentru amândoi acelaşi lucru: *sopa di pesce* – specialitatea casei – urmată de *spaghetti carbonara,* de *scaloppini* şi de *funghi trifolati.* Masa se desfăşură în tăcere până când Bishop ceru un vin anumit unui ospătar care dispăru un moment, pe urmă

reveni purtând cu respect o sticlă pe care o destupă şi o puse pe masă.

Bishop luă sticla şi umplu rând pe rând paharele lui Steve şi al său. Înainte de a bea. Privi eticheta:

— Casa dei Fiori.

Surâse. Iată că, deodată, pentru prima oară de când sosiseră, avea un aer amabil şi vesel.

— Este un vin deosebit? întrebă Steve ridicându-şi paharul şi privindu-l în lumină.

Bishop îl ridică şi el pe al său:

— Ultima oară când am băut aşa ceva a fost acum zece ani. Îl fac chiar aici. Nu destul de mult pentru a-l exporta. De altfel... este un vin care nu călătoreşte.

Steve îşi duse paharul la buze şi bău.

— Nu-i rău.

Bishop surâse tolerant.

— Trebuie să mai înveţi încă. În aprecierea oricărui lucru factorul timp este important. Să te opreşti pentru a savura... chiar şi în privinţa a ceea ce facem noi acum. Ajungi la o pace minunată calculând totul cu grijă, fără să te grăbeşti. Asta e valabil şi pentru gusturi, emoţii, senzaţii. A savura. A extrage esenţa din lucruri... să treci ia senzaţia următoare... Să miroşi... Să cunoşti fiecare senzaţie... Da... este totuşi o diferenţă între ceea ce facem noi şi plăcerile senzuale. În. Primul caz, procesul trebuie să fie mai precis din pricina

responsabilităţii care apasă. Da. Dacă bei prea repede vinul, îi pierzi doar gustul... dar în cazul activităţii noastre... ei bine, dacă nu eşti sigur de ceea ce faci eşti sigur că mori. Costă mai mult decât dacă pierzi gustul, aroma subtilă a buchetului. Şi nu ai practic altă şansă.

Îşi duse paharul la gură, bău o înghiţitură pe care o plimba de colo-colo sub limbă.

— Am să mă străduiesc să nu uit, zise Steve.

Îşi umplu din nou paharul şi bău urmând exemplul lui Bishop.

— Aminteşte-ţi-o! Este certitudinea... sau moartea, murmură Bishop.

Pe urmă zâmbi şi tăcu; niciunul nu mai vorbi până la sfârşitul mesei.

A doua zi dimineaţa omul pe care trebuiau să-l omoare se duse în Bassi Napolitani, un fel de Casbah al Neapolului. Case înalte cu balcoane dominau încurcătura de străzi care păreau să se răsucească astfel încât formau un veritabil labirint. Lenjeria spânzurată pe sfori de la o faţadă la alta forma mari ghirlande împestriţate. De pe străzile strâmte se auzeau vocile negustorilor şi claxoanele.

De la adăpostul unei porţi mari îl priveau pe individ, pe o frumoasă fată şi o altă pereche care se aflau în faţa unui negustor de legume şi fructe. Grupul izbucni în râs, pe urmă pătrunse într-o clădire vecină. Bishop îşi deschise carnetul.

— Ce oră e?

— Zece şi douăzeci şi cinci.

Continuată să urmărească viitoarea victimă timp de încă două zile, încercând să culeagă informaţii care să le permită să schiţeze proiectul final.

La sfârşitul zilei a doua se aflau în apartamentul lor, pe punctul de a studia fotografiile vilei, ale iahtului şi ale diverselor locuri unde omul se dusese de la sosirea lor. Conveniră amândoi că documentaţia le era incompletă şi că le mai trebuia încă timp.

La sfârşit, Steve se ridică şi începu să măsoare încăperea. Încordarea plutea în aer.

Bishop, după ce îl privise pe Steve o clipă, spuse:

— Camera n-o să se mărească, să ştii.

— Drace. Bine, dacă eşti de acord, mă duc să dau o raită.

Bishop răspunse cu o ridicare din umeri, şi Steve se grăbi să iasă.

Ajuns în stradă, se opri o clipă şi inspiră profund ca să-şi umple plămânii cu proaspătul aer al mării. Pe urmă începu să meargă, iritat de propria sa nerăbdare.

La orele trei dimineaţa, Arthur Bishop stătea întins în patul său. Chiar în clipa în care era pe punctul să adoarmă, fu surprins de oboseala sa – surprins şi recunoscător. Respiraţia îi era profundă şi liniştită, corpul destins. Deodată,

deschise ochii şi corpul i se încordă, gata să sară. Auzise un zgomot uşor la uşă. După o clipă, uşa se deschise încet spre el. Braţul lui Bishop se ridică parcă purtat de un fir invizibil. Cotul se replie, degetele mâinii se închiseră şi braţul fu dus încet spre spate.

O siluetă intră în încăpere. Bishop ţâşni şi îl apucă pe intrus cu mâna stângă. Mâna dreaptă îşi pregătea lovitura în direcţia rădăcinii nasului.

— Hei, stai! strigă Steve.

Mâna lui Bishop se opri la un centimetru de punctul fatal şi Bishop se întoarse pentru a aprinde lumina, Steve surâdea cu un aer pocăit.

— E idiot, nu-i aşa?

— Complet idiot.

— Îmi pare rău, zise Steve cu voce slăbită. Nu vroiam să te trezesc. Mi-e foame şi mi-am adus aminte că am lăsat nişte ciocolată în...

Arătă cu degetul noptiera lui Bishop. Acesta nu zise nimic. Steve ridică din umeri, se apropie de noptieră, deschise sertarul şi scoase bucăţile de ciocolată.

Nu e vina mea. Devin ţicnit noaptea când mi-e foame. Nu vroiam... Se întrerupse văzând chipul lui Bishop. Surâse cu greutate. Bine, noapte bună.

Bishop dădu uşor din cap şi Steve părăsi încăperea închizând uşa în urma lui. Lui Bishop îi trebui mult timp ca să-şi descleşteze degetele

de la mâna dreaptă.

*

Dimineaţa erau din nou la lucru, pe punctul de a observa vila din înaltul colinei care se ridica dreaptă, în spatele ei. Privind prin binoclu, îi văzură pe om, pe prietena sa şi pe paznic urcând la bordul iahtului. Câteva clipe mai târziu, iahtul porni şi se îndreptă spre larg.

— Ce facem acum? zise Steve.

Bishop scutură din cap şi continuă să urmărească nava cu binoclul timp de aproape zece minute înainte de a răspunde:

— Se îndreaptă spre sud. Să vedem până unde putem merge pe drum de-a lungul coastei.

Steve conducea foarte repede pentru a ieşi din oraş şi a ajunge pe autostradă. O jumătate de oră mai târziu trecură prin Atrani, pe un drum strâmt. După ce ieşiră din oraş, se opriră pe o esplanadă şi aşteptară privind marea.

Douăzeci de minute mai târziu iahtul apăru la capătul unui mic promontoriu. Bishop dădu din cap cu mulţumire: ghicise. Iahtul îşi continua drumul spre sud navigând în apropierea coastei.

În aceeaşi seară, la orele cinci, Steve şi Bishop continuau să urmărească iahtul ancorat în Golfo Persico, un mic golf fără plajă înconjurat de coline abrupte. Pe puntea din spate, paznicul servea băuturi celor doi

amorezi. Bishop scruta nava cu binoclul, acordând o atenţie deosebită modului de dispunere a cabinelor, accesului pe punte şi spaţiul cuprins între puntea din faţă şi cea din spate. Steve nota tot ceea ce îi dicta Bishop.

La sfârşitul celei de-a doua săptămâni adunaseră un număr considerabil de informaţii, dar lui Steve i se părea că afacerea nu era încă gata. După o zi decepţionantă era aşezat cu Bishop în salonul din apartamentul lor cu notiţele împrăştiate pe măsuţa de ceai. Printre documente se afla şi o hartă marină înfăţişând litoralul şi adâncimile golfului unde iahtul aruncase ancora.

Bishop sorbea un pahar de vin, în timp ce Steve bătea nervos toba pe masă cu capătul creionului. Erau de mai multe ore aici şi Steve era din ce în ce mai contrariat.

— Pare să nu facă niciodată acelaşi lucru de două ori.

Bishop dădu din cap, ieşi pe terasă şi privi marea. Rămase aşa o vreme înainte de a vorbi.

— În afară de faptul că îşi petrece noaptea la bordul iahtului vineri şi sâmbătă. (Se gândi o clipă, reveni la masă şi privi fotografiile iahtului şi harta marină. Un surâs îi apăru pe faţă.) Un accident de navă. Să zicem explozia datorată unui diesel. Da, asta n-ar fi rău deloc.

— Dar putem să ne apropiem destul? întrebă Steve. Nu este plajă. Ar avea tot timpul să vadă

apropiindu-se o barcă.

Bishop se aşează pe canapea şi luă o hartă marină. O studie îndelung, pe urmă îl privi pe Steve. Surâsul lui părea să fie şi mai larg.

— Ştii să plonjezi în costum de scafandru autonom?

— Da, răspunse Steve descumpănit. (Vroia să mai spună ceva când înţelese brusc despre ce este vorba) Da, da, înţeleg, adăugă el pe un ton aţâţat. Fantastic! Bine, cum vom proceda?

Bishop însemnă cu o cruce, pe harta marină, locul unde iahtul aruncase ancora, pe urmă întinse harta lui Steve şi merse să-şi caute vestonul şi sacoşa din cameră. Când reveni, tocmai îşi trăgea haina.

— Trebuie să mă duc să caut materialul la Roma. Am exact timpul să prind trenul de ora zece. Voi fi înapoi mâine seară. Îţi cer să studiezi foarte bine harta asta şi să înveţi pe de rost toate detaliile în legătură cu acest sector. (Arătă colţul pe care îl însemnase cu o cruce.) Coastă, formaţie geologică în mare, adâncimi, tot ce o să găseşti despre asta. Înţeles?

— Da, răspunse Steve prompt.

— Mai rămâne să punem la punct câteva detalii, dar o să te pun la curent după întoarcerea mea.

Se întoarse şi părăsi în grabă încăperea.

Steve se aşează pe canapea şi desfăcu harta pe masă. O privi câteva clipe, pe urmă remarcă

paharul de vin pe jumătate plin al lui Bishop. Zâmbi, îl luă, îl mirosi, îl privi la lumină şi îl bău cu înghiţituri mici.

XIV

Vineri seara, la o săptămână de la călătoria lui Bishop la Roma, cei doi bărbaţi se aflau într-un mic hidroglisor. Barca, echipată cu un puternic motor, fusese ascunsă într-un golfuleţ separat de Golfo Persico de o grămadă de stânci dezgolite. Erau îmbrăcaţi amândoi cu combinezoane izotermice şi cu măşti. Niciunul nu vorbea, în timp ce verificau materialul aşezat pe fundul bărcii. El cuprindea cabluri, flotoare şi butelii cu oxigen cu care să rămâi sub apă 25 de minute. Doi saci etanşi conţineau puşti de vânătoare automate cu ţeava retezată. Erau mai mulţi săculeţi care conţineau explozibili pe bază de gelatină, mecanisme de ceasornicărie şi ventuze. Îşi luară câte un pistol prevăzut cu surdină. Bishop deschise pe urmă sacii unde se aflau puştile şi începu să le încarce.

— Te aştepţi la vreo încurcătură? şopti Steve.

Bishop îi zâmbi, sfârşi de încărcat puştile şi le puse din nou în sacii etanşi pe care îi închise cu grijă. Luă după aceea două pachete de explozibil şi le agăţa de centură. Nu-i răspunse imediat lui Steve.

— Ai măcar şansa să scapi dacă eşti descoperit.

Întinse lui Steve un sac etanş conţinând cartuşe de puşcă. Steve îşi agăţă sacul de centură; îşi fixară amândoi buteliile şi verificară tuburile de respiraţie. Îşi controlară reciproc echipamentul. După care Bishop întrebă:

— Ai totul în cap?

— Da.

— Unde trebuie să se afle prietenul nostru?

— În cuşeta din faţă, la tribord.

— Iubita lui?

— Cuşeta din spate, la tribord, aproape de uşă.

— Trapa compartimentului motor?

— Sub punte, la patru paşi în spate.

— Bine, haidem, spuse Bishop, mulţumii de aceste răspunsuri. Se face în curând ziuă.

Îşi coborâră măştile lăsându-se să alunece în apă, pe lângă barcă.

În opt minute ajunseră la iaht. Înainte de a ieşi la suprafaţă îşi scoaseră buteliile şi le agăţară de lanţul ancorei, după care ieşiră fără zgomot la suprafaţă. Totul era calm la bord. Iahtul era în beznă, cu excepţia luminilor de ancorare din faţă şi din spate. Steve şi Bishop înotară de jur-împrejur încercând să descopere vreun semn de viaţă. Bishop dădu, în sfârşit din cap şi urcară la bord. Odată aflaţi pe punte, scoaseră puştile de vânătoare din sacii etanşi şi

se îndreptară spre cabina principală.

Bishop îşi lipi urechea de uşa cabinei şi ascultă. Nu auzi nimic. Deschise încet uşa, intrară, gata să tragă, şi se apropiară de cuşete. Bishop avu deodată o expresie neliniştită. Formele pe care le vedea sub aşternuturi nu-i păreau fireşti. Cu un gest brusc smulse aşternutul de pe una din cuşete descoperind un sac de marinar burduşit bine.

— Trebuie să fie la bord, zise Steve. Nimeni n-a coborât.

Bishop se gândea rapid încercând să descopere toate posibilităţile.

— Barca!

De-abia pronunţase cuvintele astea că un zgomot uşor se auzi de cealaltă parte a uşii. Bishop se întoarse şi trase prin uşă de patru ori. Aşteptă o clipă, pe urmă o deschise brusc şi omul pe care îl urmăreau cu pieptul şi stomacul făcute harcea-parcea, se prăbuşi în cabină. Bishop înaintă. Steve observă o mişcare chiar în faţa hubloului cabinei. Gorila era tocmai pe punctul să îndrepte o carabină Universal Enforcer asupra lui Bishop. Steve urlă:

— Atenţie!

Bishop se aruncă pe jos în timp ce Steve îşi îndrepta puşca spre hublou. Carabina scuipă o rafală oare smulse lemnăria chiar deasupra capului lui Bishop. Rafala fu urmată de trei împuşcături ale puştii lui Steve. Paznicul se

dădu înapoi clătinându-se, ducându-şi mâna la faţa ruptă în două, apoi se prăbuşi mort.

Steve şi Bishop, încremeniţi, ascultară. Nu auziră decât clipocitul dulce al valurilor care loveau coca navei. Bishop dădu, în sfârşit, din cap şi urcă încet pe punte.

— Cum de au aflat? zise Steve.

— Am fost vânduţi, răspunse Bishop.

De-abia spusese asta că auziră motoarele unor vase care se apropiau.

— Repede.

Puseră puştile în sacii etanşi şi se îndreptară spre adăpostul creat de bolovanii din golfuleţul unde îşi ascunseseră barca. Deasupra lor două vedete rapide având fiecare la bord câte doi oameni înarmaţi cu mitraliere, se apropiară încet de iaht.

Ieşiră la suprafaţă la timp ca să vadă vedetele acostând lângă iaht şi cei patru oameni urcând la bord.

— Sunt prietenii tăi? întrebă Steve încercând să-şi recapete răsuflarea, în timp ce Bishop avea ochii aţintiţi asupra iahtului Zi, bătrâne, ce s-a petrecut?

Bishop se întoarse spre el şi îi spuse încet:

— Sunt oamenii pentru care lucrez.

— Explică-te.

— Nu le-am cerut avizul înainte de a te lua ca asociat. Se pare că am încălcat o lege. Asta i-a enervat grozav.

Pe puntea iahtului, cei patru oameni priveau trupurile însângerate. Unul dintre ei, un omuleţ bine clădit, care părea să fie şeful, cercetă ţărmul, colinele. Apa din împrejurimi, pe urmă se adresă celorlalţi în italiană.

— Nu pot să meargă nicăieri. Este de-ajuns să aşteptăm dimineaţa. Sunt încă aici, foarte aproape. Dacă înoată sub apă, o să vedem bulele de aer. Priviţi bine dacă le zăriţi. Eu voi merge cu nava până la intrarea în golf ca să-i împiedic să iasă.

Şeful şi însoţitorul său săriră în vedetă şi se îndreptară spre intrarea strâmtă a golfului. Ceilalţi doi se aşezaseră în faţa şi în spatele iahtului.

Steve îl văzu pe Bishop deschizând unul din săculeţii pe care îi avea fixaţi la centură şi scoase o încărcătură de explozibil. O fixă de o ventuză, pe urmă o legă la firele unui mic mecanism de ceasornicărie.

— Ai avut reflexe foarte bune adineaori, zise Bishop lucrând.

— Asta-i meseria. La ce o să servească? întrebă Steve arătând explozibilul.

Bishop surâse.

— Asta îmi serveşte ca să egalez şansele. Practic ne-au înghesuit. Trebuie să încercăm o ieşire. Ia barca şi aşteaptă-mă aici.

Îşi cobori masca, se cufundă şi porni din nou spre iaht.

Vedeta şefului continua să patruleze la intrarea în golfuleţ. Pe puntea iahtului cei doi oameni scrutau apele întunecate. Se făcea ziuă cu repeziciune. Liniştea se prelungi câteva clipe, pe urmă cei doi auziră un zgomot înăbuşit sub coca vasului. Îşi armară mitralierele şi începură să tragă în apă.

Şeful auzi împuşcăturile. Luă legătura prin radioul portativ:

— Ce se petrece?

Cel care îi răspunse avea vocea gâfâitoare:

— Am auzit un zgomot sub cocă.

— Aţi văzut ceva?

— Nu... nu încă.

— Bine, răspunse şeful. Lăsaţi-o mai uşor. Avem tot timpul. Nu trageţi fără a şti asupra cui.

Bishop se reîntoarse în ungherul unde Steve îl aştepta cu barca, Parcursese aproape două treimi din distanţă când simţi că are nevoie de aer. Se debarasă de butelie, ieşi o clipă la suprafaţă, ca să respire, pe urmă îşi reluă drumul spre barca cu motor. Steve îl ajută să urce.

— Cum e?

— Da... foarte bine, răspunse Bishop scoţându-şi masca şi labele de scufundător.

— Se pare că am încurcat-o rău.

— E cel mai puţin lucru care poate fi zis, dragul meu.

— Cât timp va mai dura?

Bishop se uită la ceas:

— Puţin…

Ultimul cuvânt fu acoperit de zgomotul exploziei. Iahtul şi vedeta, care era amarată de-a lungul bordului său, fură proiectate spre cer, ridicate pe petalele enorme ale unei flori de un roşu aprins şi alb ale unei flăcări. Gemete slabe se auziră undeva în apă, apoi din nou fu linişte.

— Haide! Repede! ordonă Bishop punând mâna pe volanul bărcii. Ţine-te bine!

Apăsă pe butonul demarorului şi motorul se puse imediat în mişcare. Mica barcă ţâşni din adăpostul pietrelor pentru a se îndepărta în larg.

Şeful tocmai privea resturile în flăcări ale iahtului când auzi zgomotul bărcii lui Bishop şi a lui Steve. Se întoarse, o văzu îndreptându-se spre intrarea golfului. Întinse braţul:

— Acolo! strigă el tovarăşului sau care dădu drumul la motor şi porni în urmărirea papucului zburător încercând să-l ajungă înainte de a ieşi în larg.

Lui Bishop nu-i trebuiră decât câteva secunde ca să-şi de-a seama că a pierdut. Vedeta care îi urmărea era de trei ori mai puternică decât cea a lor. Nu peste mult timp ar fi fost ajunşi şi mitraliaţi.

— Unde este reciful? strigă el lui Steve

pentru a acoperi zgomotul motorului.

Steve privi litoralul, pe urmă intrarea în golf pentru ca să se orienteze.

— Acolo!

Arătă cu degetul o deschidere între două formaţii pietroase de roci, tocmai atât de largă ca să lase să treacă o mică barcă. De cealaltă parte era largul mării şi salvarea.

— Ce adâncime? întrebă Bishop.

Steve se uită la ceas:

— La ora asta a mareei – în jur de cincizeci de centimetri.

— Ne ajunge.

Bishop viră brusc şi o porni în direcţia intrării înguste. În spatele lor, vedeta se apropia cu toată viteza. În jurul lor, tirul mitralierelor ridica jerbe de apă.

— Ştii ce trebuie să faci, strigă Bishop lui Steve, arătând umbra recifului, drept în faţa intrării. Steve dădu din cap. Sper să nu te fi înşelat în privinţa adâncimii, continuă Bishop. Dacă ai făcut vreo eroare şi el are loc să treacă...

Steve îi răspunse strigând:

— Poţi să n-ai nicio grijă.

Privirile lor se întâlniră şi nu se coborâră câteva secunde. Pe urmă Bishop îşi întoarse capul şi văzu intrarea apropiindu-se cu toată viteza. Când ajunseră aproape de recif, Bishop strigă:

— Haide!

Steve deblocă motorul şi îl basculă în barcă. Se auzi cum se freacă fundul bărcii, dar ea trecu reciful.

Bărbaţii care erau în vedetă zăriră reciful, îşi dădură seama că nu era prea adânc, dar că mergeau prea repede ca să mai poată face vreun gest. Coca vedetei intră în contact cu asperităţile recifului şi fu distrusă pe loc. Cei doi oameni începură să înoate către ţărm.

Bishop se întoarse şi îi privi un moment, cu chipul crispat, furios.

— Ţine volanul, îi strigă el lui Steve. Acesta înaintă. Bishop îi arătă pe cei doi înotători. Întoarce.

Steve dădu din cap şi întoarse volanul, astfel ca să revină în golf în timp ce Bishop scotea o puşcă din sac.

Câteva clipe mai târziu erau lângă cei doi. Văzându-i venind, unul dintre ei îşi ridică pumnii din apă şi îi bătu unul de altul într-un clasic gest de insultă. Cele cinci focuri pe care le trase Bishop goliră încărcătorul. După care Bishop se întoarse spre Steve cu un ciudat surâs liniştit.

— Acum haide să mergem, zise el calm.

Porniră spre Neapole pe drumul în pantă. Steve era la volanul maşinii. Merseră vreo douăzeci de minute în linişte înainte ca Steve să spună:

— Era să dăm de dracu adineauri.

— Să nu crezi că s-a terminat. Aceşti oameni au continuitate în idei. Din momentul în care le-ai înţeles, poţi să...

Fraza sa fu întreruptă de ceea ce văzură înaintea lor, pe drum, la o cotitură.

Drumul era blocat de două maşini dincolo de care erau postaţi trei oameni înarmaţi cu puşti automate. O a treia maşină era aşezată la vreo trei sute de metri de baraj. Bishop luă liniştit puştile şi revolverele de pe scaunul din spate.

— Bine... trebuie să trecem. Când o să fii la mai puţin de patru sute de metri începe ca şi cum ai vrea să opreşti, pe urmă treci în viteza întâia, mergi cât poţi de repede şi să sari când o să-ţi spun eu. Îndreaptă-te direct spre centru.

Oamenii care baraseră drumul priviră maşina apropiindu-se. Îşi ridicară armele şi erau pe punctul să tragă când maşina încetini ca şi cum ar fi vrut să oprească. O clipă ezitară: pe urmă maşina îşi luă viteză şi se năpusti drept spre ei. Oamenii începură să tragă.

Steve îşi plecă brusc capul când un snop de gloanţe sfărâmă parbrizul. Apăsă până la fund pe acceleraţie şi motorul mugi.

— Sări! urlă Bishop.

Săriră amândoi, înainte ca maşina să se sfărâme.

Doi dintre oamenii care stăteau în spatele

maşinilor nu putură să se mişte destul de repede. Trupurile lor fură zguduite de explozia provocată de şoc. Al treilea avu timpul să fugă şi să se refugieze în spatele arborilor de unde continuă să tragă.

Bishop şi Steve ripostară, dar puşca lor cu ţeavă retezată nu era prea eficace. Schimbul de focuri continuă un moment, pe urmă Bishop arătă cea de-a treia maşină. Steve dădu din cap şi o porniră în goană spre maşină, aruncându-se la pământ şi mergând în zigzag ca să evite gloanţele.

Bishop ajunse la maşină primul. Dintr-un salt se aşeză la volan, demară, ambreie şi porni. Steve întinse mâna spre mânerul uşii, o scăpa şi alunecă pe drum în timp ce maşina se îndepărta cu repeziciune.

Bishop întoarse capul. Îl văzu pe Steve ridicându-se şi alergând după el. În acest timp omul, care stătuse până atunci ascuns după arbori, alerga pe drum şi trăgea în Steve. Bishop trecu în marşarier şi apăsă pe accelerator până la fund. Maşina ţâşni înapoi, îl depăşi pe Steve şi se năpusti asupra omului înarmat cu mitralieră. Acesta începu să tragă în maşină dar nu reuşi s-o oprească. Omul se întoarse atunci ca să fugă, dar maşina era deja peste el şi îl zdrobi pe drum.

*

— Mulţumesc. Acum suntem chit.

— Probabil, răspunse Bishop.

Urmă lungă tăcere.

— După părerea ta, ce e de făcut acum?

Bishop scutură din cap:

— Nu cred că vor mai încerca altceva aici. Le trebuie timp ca să se organizeze.

— Ai planuri?

Bishop dădu din cap:

— Mai întâi Londra, pe urma Spitzberg. Acolo mă aşteaptă o navă.

— Eşti bine organizat, nu-i aşa?

— Ceea ce s-a petrecut era o posibilitate care trebuia luată în seamă.

— Şi după Spitzberg?

— Am să te pun la curent pe drum, răspunse Bishop pe un ton categoric.

— Deci, fugim?

— E tot ce ne mai rămâne, prietene.

XV

Arthur Bishop îşi închise valiza cu un zgomot sec apoi o duse în salonul apartamentului.

— Haidem, la drum, strigă el lui Steve.

— O clipă... sosesc, răspunse Steve care imediat după aceea, intră cu valiza în mână.

— N-ai uitat nimic? întrebă Bishop.

Steve privi în jur.

— Nu, nu cred.

Se îndreptară spre uşă şi erau gata să iasă

când Steve arătă cu degetul o sticlă de Casa dei Fiori pe bufet.

— N-o să mai revenim atât de curând aici. Nu te tentează?

Bishop se gândi o clipă apoi surâse:

— De acord, dar repede.

— Spusă de dumneata, asta sună ciudat în sfârşit... ţinând seama că e vorba de împrejuraţi independente de voinţa noastră... zeii vinului ne vor ierta.

Rupse sigiliul sticlei, scoase dopul şi turnă vinul. Băură repede şi plecară. Un sfert de oră mai târziu, Steve pătrunse pe autostrada care ducea la aeroport. Închiriaseră o maşină pentru că acum să ia un taxi ar fi fost riscant. Nu schimbaseră nicio vorbă de când plecaseră din hotel. Steve aruncă o privire spre Bishop care îşi aţintise ochii spre Vezuviu.

— Arrivederci, Napoli, zise el surâzând.

— Da, răspunse Bishop.

Vroia să mai spună ceva când simţi o contracţie ciudată în stomac. Această senzaţie fu urmată de o durere sfâşietoare. Îşi plimbă limba prin gură încercând să alunge un gust neplăcut. Simţi deodată înţepături în vârful degetelor.

— Este cu adevărat un loc frumos, continuă Steve pe un ton vesel. Mi-ar fi plăcut să văd picturile din Pompei. În fine... altădată.

Bishop clipi din ochi. Nu mai vedea bine.

Corpul parcă îi devenise de plumb. Durerile sfâşietoare din stomac erau din ce în ce mai frecvente. Vru să-şi ducă mâna la obraz dar îşi dădu seama că nu poate. Încercă să spună ceva când Steve coti spre sud, îndepărtându-se de aeroport, în direcţia Atrani. Bishop nu reuşea nici să vorbească.

— Ce... faci? Nu ăsta e drumul spre aeroport. Trebuie ca noi să...

Steve surâse. Vocea îi era blândă, calmă, mângâietoare când zise:

— Nu poţi să mergi nicăieri, domnule Bishop. Vei fi mort peste un sfert de oră. (Bishop îşi întoarse cu greu capul spre Steve). Brucină, adăugă el ca răspuns la întrebarea mută a lui Bishop.

— Cât?

— O jumătate de gram.

Bishop făcu un efort ca să ridice mâna. Îşi desfăcu cravata, pe urmă se propti mai bine în scaun. Nu-şi mai putea stăpâni corpul care era pradă convulsiilor. Steve continuă să vorbească:

— Stai să vezi... sunt sigur că ai să spui că m-am descurcat foarte bine. Înţelegi, în soluţie substanţa asta nu se vede. Am căptuşit cu ea interiorul, paharului, pe urmă l-am lăsat să se usuce. Când am turnat vin, chestia asta a trecut din nou în soluţie. (Respiraţia lui Bishop era acum gâfâitoare.) Cunoşti şmecheria asta,

nu-i aşa? (Bishop dădu din cap.) Atunci, ştii la ce să te aştepţi.

Mai merseră un moment în linişte, pe urmă Bishop reuşi să articuleze.

— Ei or să... or să te prindă...

Steve dădu din cap zâmbind:

— Poate că după asta vor socoti că merit preţul. M-am răscumpărat.

Bishop avu o grimasă de durere. Steve continuă:

— Mi-ai spus că orice om are un punct vulnerabil. Al dumitale este... *era* că nu puteai să trăieşti absolut singur. Dumneata l-ai spus.

— Este... este ceva care nu figurează în dosarul pe care îl ai despre mine. Antecedentele medicale Sufăr cu tiroida... spuse Bishop sforţându-se să nu strige de durere.

— Erai la curent cu dosarul acela? Bishop făcu un semn din cap. Şi totuşi ai venit să mă iei după ce ai trecut barajul, acolo, pe drum. De ce?

— Mi-am zis ca şi tine... pe vas... O partidă care trebuia să se joace între mine şi tine. Bishop tăcu, închise ochii. Nu... nu... nu va striga. Din pricina tatălui tău?

— Dumneata ai fost? (Bishop dădu din cap Steve surâse.) Formidabil. Nu. Credeam că a murit... aşa...

Corpul lui Bishop fu brusc scuturat de un

spasm violent. Faţa i se schimonosi. Steve continua să vorbească liniştit.

— Ascultă, vreau să înţelegi bine. Vezi, pentru mine treaba asta n-a mers niciodată cu adevărat. *Ei* erau aceia care îţi spuneau pe cine să loveşti. Trebuia deci o autorizaţie... autorizaţia *lor*. De fapt, le aparţineai... Şi pe urmă... era prietenia noastră, ceea ce era pe cale să devină. Ea... în sfârşit... relaţia noastră căpăta un anumit sens afectiv. Oh, eu însumi eram supus ei. Ai fi zis că... ei bine... că aceasta contamina principiul relaţiilor noastre, toată teoria libertăţii individuale. Înţelegi, domnule Bishop... principiul... teoria... este singurul lucru în care pot crede.

Steve încetini şi opri maşina la un parcaj care se afla deasupra mării. Coborî, înconjură maşina şi deschise uşa în partea lui Bishop pe care îl trase afară. Acesta părea complet paralizat. Nu mai putea să se mişte. Steve îl ridică, îl prinse în braţe ca pe un copil şi îl duse la marginea falezei. Zorii transformaseră cerul într-un spectacol feeric.

Steve se aplecă şi îl aşeză pe Bishop pe micul parapet! Faleza se afla la şaizeci de metri deasupra mării. Steve îl trase spre el pe Bishop care se stingea. Ochii începuseră să-i capete un luciu mat. Steve luă faţa lui Bishop între mâini. Începu să vorbească cu o profundă tristeţe.

— Eşti un tip grozav, prietene. Niciodată n-

am întâlnit altul mai grozav. Am făcut asta pentru că sunt obligat să purific totul. Mi-ai spus într-o zi că acest gen de lucruri se plăteşte scump. Fără îndoială că sunt pe punctul s-o fac. Îmi pare rău. Dar acum... aşa cum o spuneai... sunt liber. Cu adevărat liber.

Urmă o tăcere. Steve văzu maxilarul lui Bishop contractându-se. Se sforţa să spună ceva, să facă o ultimă declaraţie. Steve îşi apropie urechea de gura lui Bishop. Auzi un murmur aspru.

— Şi eu... de asemenea... acum... băiete.

Steve îl privi pe Bishop drept în ochi, pe urmă se aplecă şi îl sărută. Apoi se ridică şi îl împinse uşor. Bishop căzu în mare. Steve rămase o clipă să privească bulele de aer pe urmă mormăi încet:

— Asta e...

Cu mâneca hainei îşi şterse lacrimile, pe urmă se urcă în maşină.

În agonie Bishop crezu că a luat forma unui bolovan alb care s-a desprins din faleză şi a căzut în mare. Ridică ochii spre suprafaţă. Apa era de o delicată culoare roşie. Totul era atât de frumos; culoarea apei, culorile şi formele coralilor, poezia mişcătoare a peştilor şi plantelor.

Avu deodată sentimentul că venea spre el ceva. Întoarse ochii. Ceea ce văzu fu ultima sa impresie... fixată pentru totdeauna pe creier.

Un mare meru ieşi din reciful de corali şi se îndreptă spre el. Lucru ciudat... nu părea să aibă decât. Un ochi. În acest ochi, Bishop vedea reflexul propriului său surâs. Era liber.

Steve Mckenna stătea în mijlocul salonului lui Arthur Bishop. Ochii lui parcurseră încet încăperea şi, în sfârşit, se opriră pe bulgărele de ceară pe care Bishop îi lăsase pe măsuţa de ceai. Steve zâmbi, luă bulgărele şi îl puse în buzunar. Tocmai vroia să iasă din încăpere când o idee îi trecu prin minte. Se întoarse, se apropie de locul unde era instalat magnetofonul şi alese o casetă cu Magnificatul în opt părţi. Era una din bucăţile preferate ale lui Bishop. Puse caseta, dădu volumul la maximum şi părăsi încăperea.

Ieşind din casă i se păru că strada era ciudat de pustie. Dădu din umeri şi se îndreptă spre garajul care se afla aşezat la marginea casei şi deschise uşa. Bishop îi propusese să lase aici Lotusul ca să se poată duce acasă cu maşina la întoarcere.

Steve deschise portiera, urcă în maşină şi vârî cheia în contact. Vru să pornească motorul când văzu o bucată de hârtie împăturită în patru, pusă pe volan. Luă biletul, îl deschise şi citi:

„Steve, dacă vei citi asta, înseamnă că eu nu m-am întors. Asta vrea să mai însemne că

tocmai ai rupt un fir minuscul care comandă o bombă cu acţiune întârziată treisprezece secunde. Sfârşit de partidă, prietene! Eşti mort.”

Mâna dreaptă a lui Steve se năpusti spre mânerul uşii dar cu o clipă înainte de a face acest gest, Steve ştiu că e zadarnic. Libertatea nu era deloc aşa cum o concepuseră ei.

Dacă oamenii obișnuiți caută să găsească arta de a trăi, Arthur Bishop a descoperit arta de a ucide. Pentru că, deși omoară la comandă, el nu este un gangster oarecare. Adevărata sa vocație este aceea de asasin profesionist.

Un individ extrem de rafinat și complex, cu o existență pendulând între auditiile de muzică clasică și crima perfectă — acesta este Arthur Bishop.

Pentru el, căzut pradă propriei singurătăți, libertatea individuală este reprezentată de posibilitatea de a interveni în destinele semenilor săi. Un simplu apel telefonic îl transformă într-un robot al morții, care distruge tot ce întâlnește. Fără a avea o țintă anume.

Editura MIASAD

ISBN 973-9609-3-X

Lei 650

Maşina explodă, smulgând faţada clădirii. Întunericul fu deodată alungat de flăcări, în timp ce vocile celeste ale Magnificatului răsunau în salonul lui Bishop.